

Thành Phố Mùa Tuyết Tan

Contents

Thành Phố Mùa Tuyết Tan	2
1. Chương Chap 1	2
2. Chương Chap 2	4
3. Chương Chap 3	6
4. Chương Chap 4	8
5. Chương Chap 5	10
6. Chương Chap 6	14
7. Chương Chap 7	15
8. Chương Chap 8	16
9. Chương Chap 9	19
10. Chương Chap 10	21
11. Chương Chap 11	23
12. Chương Chap 12	24
13. Chương Chap 13	25
14. Chương Chap 14	26
15. Chương Chap 15	27
16. Chương Chap 16	30
17. Chương Chap 17	32
18. Chương Chap 18	32
19. Chương Chap 19	35
20. Chương Chap 20	37
21. Chương Chap 21	38
22. Chương Chap 22	39
23. Chương Chap 23	41
24. Chương Chap 24	43
25. Chương Chap 25	47
26. Chương Chap 26	49
27. Chương Chap 27	50
28. Chương Chap 28	52
29. Chương Chap 29	55
30. Chương Chap 30	57
31. Chương Chap 31	59
32. Chương Chap 32	60
33. Chương Chap 33	63
34. Chương Chap 34	66
35. Chương Chap 35	67
36. Chương Chap 36	69
37. Chương Chap 37	71
38. Chương Chap 38 (last)	73

Thành Phố Mùa Tuyết Tan

Giới thiệu

nhân vật chính: Liễu và nhóm bạn của mình. . . họ sống trong một mái nhà. . . mỗi người một hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-mua-tuyet-tan>

1. Chương Chap 1

Sau một giấc ngủ dài, Liễu thức dậy với cái đầu choáng váng, nhận ra các bạn vẫn còn đang ngủ say. Ánh nắng ban mai dịu hiền chiếu xuyên qua các ô cửa kính khiến gian góc phòng bừng sáng. Rینگg...! Tiếng chuông đồng hồ báo thức. Oanh uể oải vươn vai, ánh nhìn của cô vẫn còn mơ màng. Tiếng chân nặng nề di chuyển bên hành lang. “Cạch”- cửa chợt mở, bóng dáng người đàn bà cao lớn sắc nét bước vào, là cô giúp việc. Ánh nhìn của bà ta liếc qua nhìn từng người đang ngủ, đôi lông mày nhíu lại, bà ta nói to về cung kính:

-Thưa các cô, bữa sáng đã hoàn tất.

Trà đang cuộn tròn trong chiếc chăn ấm áp nói giọng mơ màng từ tốn:

-Có thể pha dùm cháu tách cà-phê không?

Bà ta lạnh lùng quắc mắt ra Trà, có chút lạnh lùng:

-Bà chủ dặn sau khi ăn sáng cô mới được uống cà-phê. Tôi chỉ làm theo yêu cầu của bà chủ. Các cô có 15' để chuẩn bị. Ăn sáng giờ này rất tốt cho sức khỏe. Không còn việc gì nữa, tôi xuống nhà đây.

Liễu đã ngồi dậy, dựa lưng vào chiếc gối, ánh nhìn của cô theo bà ta ra đến cửa vừa thờ ơ vừa khinh bỉ. Không khí xung quanh chẳng mấy dễ chịu nhưng các cô nàng đều xuống giường chà nhau câu buổi sáng để xoa dịu không khí. Ánh đèn đưa chân dưới sàn, ánh mắt như vì sao lấp lánh nhìn mọi người. Có vẻ đã tỉnh hẳn rồi.

-Nhanh đi các cậu, nếu không cô ta sẽ lại la oai oái cho coi.

Liễu cười, nụ cười hơi nhạt hướng về mọi người nhưng ánh mắt vẫn còn ấm áp:

-Hôm qua tớ uống hơi nhiều nên mệt lắm. Các cậu xuống trước đi, tớ sẽ xuống sau.

Huyền kéo mền dậy, gật gù đi xuống dưới lầu. Cánh cửa được khép lại. Ánh vẫn ngoái cổ nói với:” xuống ngay nha...” Liễu gật đầu cho qua câu trả lời. Cô có vẻ mệt. Nhẹ nhàng xuống giường, cô đứng tựa vào cửa kính nhìn ra ngoài. Bầu trời xanh ảm ướt mát lạnh, ánh nắng ảm đang hòa tan những giọt sương lấp lánh còn đọng lại. Gió thổi qua ngọn cây bằng lăng đang dần trơ trọi lá. Cô bỗng nhớ đến hân, người đã làm cô phải lao đao. Thật mực cười. dòng nước mắt lăn vệt dài trên má. Coi như đó chỉ là giấc mơ...buồn.

Bước nhanh qua bậc cầu thang dưới lầu đã nghe hấy tiếng lạnh lạnh của cô giúp việc dưới phòng ăn. Thật bực mình. Khóe môi cô nhếch lên khó chịu -Sẽ có lúc mình tống cổ cô ta ra khỏi căn nhà này-

Liều đứng dựa vào ghế, bộ dạng nhà nhả:

-Bữa sáng tuyệt chứ?

Liếc qua đồ ăn trên bàn, một tách cà-phe, ly sữa, đồ ăn nhẹ chỉ có bánh mì và trứng ốp la. Không ai đáp lời cô. Liều cười nhạt, kéo ghế ngồi xuống, xé miếng bánh mì bỏ vào miệng, vừa nhấc tách caphe lên thì..

-Dừng lại...

Mọi người chùng mắt nhìn cô. Mền nhồm người lấy tách caphe rời khỏi tay cô. Huyền đẩy ly sữa gần vào đĩa, Liều cười. Ánh chống cằm héch héch cái mũi, giọng đầy ngừ khí:

-Dạ dày cậu không tốt, không được uống caphe biết chưa hả?

Trà cũng nhìn cô, héch mặt về phía ly sữa. Tất nhiên là cô hiểu ý, cô cầm cốc sữa lên uống non nửa.

-Được chưa?

Mọi người gật đầu vẻ thỏa mãn.

Cô thôi không ăn nữa, nhìn oanh hỏi:

-Cậu có qua bệnh viện không? Hôm nay là ngày nghỉ mà.

-Có. À mà có một cô bé nhập viện khá lâu rồi, bị bạch cầu nhưng đang liên hệ với người hiến tủy, phần trăm cực thấp.

Oanh vừa đáp vừa nhún vai:

-Cô bé đó đáng để lắm, mình sẽ giới thiệu cho cậu, nếu cậu rảnh thì ghé qua.

Liều nhìn sang Ánh vì Ánh Là nhà từ thiện, chắc rất thích trẻ con. Nhưng cái lắc đầu lại là câu trả lời. Ánh cười:

-Tớ cũng muốn đi nhưng tớ hẹn gặp nhà đầu tư hôm nay rồi. Một người rất quan trọng.

-Còn trà, có hẹn không?

Một cái gật đầu đầy thân mật. Liều ngán ngẩm nhìn mọi người. Cô đoán Mền cũng không rảnh. Chỉ còn Trang và Huyền thôi. Gặp ánh mắt thất vọng của cô, Huyền dịu dàng:

-Trang sẽ trông cửa hàng giúp tớ, nếu được, cậu ghé qua cửa hàng cùng tớ. Sau đó chúng ta sẽ đến bệnh viện.

-Ok. Tuyệt.

Liều đứng dậy, chạy ra phòng khách, mọi người nhìn theo.

-Cậu không ăn gì hả?

-Hi. Tớ sẽ ăn bánh mềm ngoài cửa hàng. Với lại ở nhà hết kem rồi.

Vừa dứt câu, cô giúp việc từ nhà sau đi vào, tay bà ta vẫn còn cầm kéo. Chắc là vừa tỉa cây xong. Bà ta lạnh giọng:

-Bà chủ không muốn cô ăn nhiều kem. Hôm qua cô cũng đã ăn sạch kem trong tủ lạnh rồi.

-Thế à. (Liều buông một câu hờ hững rồi tiếp tục đi. Mặt bà ta đanh lại)

-Nếu cô cứ như vậy, tôi sẽ nói chuyện với bà chủ.

Bước chân cô khựng lại, Nụ cười giấu cột. Cô quay người lại nhìn bà ta, cái nhìn thăm thấu, gương mặt bà ta hơi co lại, thoáng thấy giọt mồ hôi trên trán bà.

-tùy cô. Tôi không quan tâm. Cô đến đây để làm gì thì hãy làm tròn trách nhiệm của mình. Tôi không muốn ai xen vào đời sống riêng của tôi.

Không khí trầm xuống, Mọi người đều đứng dậy đi ra phòng khách. Huyền nhìn hai người kia đi ra rồi quay sang bà giúp việc:

-Cô chỉ cần làm đúng chức trách của mình, Liễu sẽ không nghe lời cô đâu. Dù cô có nói với ba mẹ chúng tôi thì cậu ấy vẫn làm theo ý mình. Giờ bà có thể vào trong được rồi.

-Vâng....(Bà ta đi vào)

Trà khoanh tay nói:

-Từ từ đã.

Bà ta vẫn khuôn mặt lạnh lạnh, khóe miệng khê cong, bà ta cười mỉm. Đúng là người phụ nữ biết điều tiết.

-Cô còn điều gì dặn dò nữa sao?

-Chúng tôi tôn trọng bà, thế nên bà cũng hãy biết điều và tôn trọng chúng tôi.

Mặt bà ta xán lại rồi nhanh chóng đi vào trong. Ánh vỗ nhẹ vai Liễu, chẹp miệng:

-Cậu khó chiều thật đấy. Nhưng tó ủng hộ. Hiiiiii....

Liễu hơi cúi đầu, tay gãi gãi lên mũi rồi cười, nhìn mấy khuôn mặt trước mắt. Trà cong miệng ngoảnh đi.

-Mọi người, đừng để nụ cười đó đánh lừa.

2. Chương Chap 2

Nắng thudiuj dàng, nhẹ nhàng len lỏi. Nơi đây là trung tâm thành phố, xe cộ ồn ào. Liễu và Huyền bước nhanh qua dãy phố để đến tiệm bánh ở ngã tư. Vừa đi cô vừa bấm máy ảnh chụp lại những khoảnh khắc mình đã đi qua. Theo Liễu, đó là chân lý công việc mà cô đang làm. Vì chụp ảnh nên hai người đi khá chậm. Liễu vẫn suy tư với từng góc phố. Huyền đứng gần cây lớn, tay lướt trên điện thoại. Bóng dáng nghiêng nghiêng làm cô càng nổi bật. Cô mặc chiếc váy xanh nhạt đến đầu gối, chấm hoa nhẹ nhàng. Mái tóc dài bồng bênh vắt sang một bên, trông rất xinh xắn. trong lúc Liễu nhanh tay chụp mấy bức hình.

Mấy thanh niên đi qua đều liếc qua cô. Một anh chàng ăn mặc rất kool tiến lại gần, rất lịch sự:

-Chào bạn, ỉnh xin sdt được không?

Huyền lướt nhanh khuôn mặt anh ta rồi quay sang Liễu ở một đoạn xa. Ánh mắt cô nhìn anh, có chút nghiêm nghị:

-Xin lỗi, không!

Anh chàng không tỏ ra thất vọng, anh vẫn cười tươi, giọng năn nỉ:

-Đi mà, ỉnh đi...!

Huyền chưa kịp nói gì thì đã nghe goings nhàn nhạt của Liễu:

-Cậu định làm gì em yêu của tôi vậy?

Anh chàng giật mình ngạc nhiên, vẫn chưa “tiêu hóa” hết câu “em yêu” thốt ra từ miệng Liễu. Liễu thờ ơ hôn nhẹ lên mái tóc rồi kéo Huyền đi nhanh. Anh chàng kia mặt vẫn còn ngẩn ra.

Đi được mộ đoạn, Liễu buông tay khi bắt gặp khuôn mặt trầm lặng của Huyền. Huyền bực mình đập một phát đau điếng lên vai Liễu.

-Cậu đúng là điên. “Em yêu” hả???? Nếu là gay tó cũng không thềm chọn người như cậu... Hư

-Hi... Ừ! Thôi mà, đừng giận mà..

Dù sao da mặt Huyền cũng mỏng, sao có thể chịu được cảnh vừa nãy chứ. Nhiều lúc cô cũng ước có được sự thờ ơ nhàn nhạt của Liễu.

Đã đến cửa hàng, Liễu chọn một chỗ tốt, vừa ăn vừa đợi. Có lẽ là ngày nghỉ nên các teen đến đông, tiếng cười nói rộn ràng vu vơ. Nhìn đồng hồ đã 8h sáng. Huyền vừa xếp bánh mới nướng lên đĩa, vừa ngó nghiêng bồn chồn xen lẫn hồi hộp. Cô tự hỏi tại sao người đó chưa đến. Cửa hàng mở cửa đến nay đã được 3 năm. Sau mỗi chuyến xe buýt đều đặn hằng ngày, anh chàng đó tay xách cặp đến và chỉ mua loại bánh duy nhất là kem dâu. Nhưng anh chưa hề ăn dâu mà chỉ ăn kem. Còn cô thì cũng chỉ bán thôi chứ không hỏi lý do.

Hôm nay, xe buýt đã qua mà không thấy anh. Cô đâm ra nghĩ vẩn vơ. Trang bước vào tiệm, thu hút bao ánh nhìn. Cửa hàng không chỉ nổi tiếng về chất lượng mà còn về 2 bà chủ quán xinh đẹp. Trang khẽ cười với Liễu rồi nhanh chóng đi vào quầy.

-Sao lại thần thờ ra vậy. Mau đem nước với bánh cho khách đi.

Huyền cắt nhỏ bánh trên đĩa, mùi bánh vừa nướng xong thơm nức cả quán. Thật dễ chịu, tương tự như đang được đến Pháp vậy.

-Xe buýt qua mà không thấy người nhớ hả?

Huyền nhìn Trang, nghiêm nét mặt.

-Nó bậy, giúp tớ đem bánh ra đi.

-Ừa, vừa nhắc là tới liền à.

Huyền ngẩng đầu lên, khuôn mặt rạng rỡ hơn, đôi mắt như vì sao lấp lánh. Người thanh niên bước vào, bong bóng hơi cao ngạo, mang chút lạnh lùng. Khuôn mặt đẹp trai sáng sủa thu hút biết bao ánh nhìn. Anh mặc vest đen tuyền bọc lên sự chính trực nghiêm túc. Đôi long mày rộng, ánh mắt đảo qua căn phòng rồi ngồi xuống bàn bên cạnh bàn Liễu.

Với khả năng quan sát nhạy bén, Liễu có thể nhận ra sự bất ổn trong ánh mắt Huyền. Cô lặng im xem diễn biến.

Huyền đem cho anh ta một cốc caphe và bánh kem nhỏ. Anh ngồi vắt chân chăm chú xem tài liệu. Huyền đặt bánh lên bàn cho anh, anh chỉ gật đầu nhẹ.

Một lúc sau, 1 cô gái trẻ trung ăn mặc kiểu cách con nhà giàu lái một con xe Benz đỗ trước cửa quán. Quán lại nhai lên ồn ào. Cô gái ấy tiến thẳng đến bàn người thanh niên.

-KaBin! Anh ở đây sao?

Cô ta vừa nói, vừa nhìn quanh quán một lượt. Tay anh chàng thanh niên kia vẫn lật tài liệu đều đặn, giọng trầm ấm mang phảng phất khí lạnh.

-Cô đến đây làm gì?

Quá quen với thái độ của anh, cô mỉm cười dịu dàng.

-Đến xem cô bạn gái mới của anh. Là chủ quán phải không nhỉ? Tay anh ta dừng lại trong tích tắc rồi vẫn giữ nguyên vẻ điềm nhiên như không. Huyền nhẹ nhàng bưng khay bánh bong lan ra, hỏi cô gái:

-Cô là bạn của anh Ka-Bin hả. Cô xinh thật đấy. Cô dùng gì ạ?

-Cô cần tôi đích chính lại cho cô biết không? Tôi là vợ chưa cưới của anh ấy. Còn tôi muốn dùng gì thì Ka-Bin tự biết.

Đẩy cao gọng kính, anh ngửa hẳn người ra sau, để tay lên thành ghế:

-Ai bảo cô là vợ chưa cưới của tôi.

Vẻ lạnh lùng khiến Huyền phát sợ. Cô hơi bất ngờ rồi lảng lảng đi về quầy. Cô ta cà chớn quát:

-Cô đứng lại cho tôi.

Khách trong quán im lặng dồn mắt về phía họ. Huyền luôn bình tĩnh trong mọi vấn đề nhưng đã bắt đầu thấy khó chịu. Nhìn thoáng qua, cô cũng biết tình hình, cô không muốn dây dưa vào chuyện của bọn họ. Huyền lạnh giọng:

-Cô cần gì ak?

Mặt cô ta đỏ lên, vung cánh tay trắng nõn. Tiếng kệ ghế vang lên. Liễu bất ngờ vừa kịp đứng dậy thì bong dánh KaBin che khuất tầm mắt cô. Kabin đã bắt được tay của cô ta, đẩy cô ta chới với về sau, nhẹ nhàng quay sang Huyền:

-Cô không sao chứ?

Huyền bất ngờ, giật mình hiểu hóa ra anh vừa ngăn cản cô ta đánh mình. Tổng long cô dấy lên cảm kích. Huyền lắc đầu:

-Tôi không sao.

Cô ta chứng kiến cảnh này, miệng cười khinh bỉ.

-Chuyện này chưa xong đâu..

Cô ta bỏ đi. Huyền cũng về quầy dọn dẹp. Anh ta thản nhiên ngồi xuống đọc tài liệu như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Liễu cười mỉm, đứng dậy. Vừa nãy cô đã thấy anh quen quen như đã từng thấy ở đâu đó. Giờ mới nhớ ra, anh ta là Kabin, luật sư hành đầu của nước. Cô gái ghê gớm kia hẳn là vợ chưa cưới. Liễu về quầy lấy một tách caphe đặt lên bàn anh:

-Thay lời cảm ơn.

Huyền không hiểu, Liễu cười:

-Cậu chưa cảm ơn người ta, tớ làm hộ cậu thôi. Đi mau, tớ muốn xong việc để về nhà ăn trưa.

Ánh mắt Huyền nhìn người nổi bật ở góc quán, có chút lưu luyến rồi cầm túi đi theo Liễu. Vừa nãy có chút bất ngờ nhưng nghĩ đến hành động của anh, mọi cảm giác hỗn loạn đều trở nên ngọt ngào....

3. Chương Chap 3

Bệnh viện vẫn đông nghẹt người. Oanh đứng một góc lẳng lặng xem hồ sơ của cô bé. Trưởng khoa tiến lại gần cô.

-Mọi chuyện ổn chứ?

Oanh lạnh mặt:

-Ổn cho đến khi anh hỏi tôi.

Oanh bực mình không nói không rằng bỏ đi. Anh trưởng khoa thấy ghét cái kiểu cô nói chuyện.

Trên đường đi, Huyền và Liễu mua một số sách thiếu nhi và đồ ăn bboor dưỡng. Hai người gặp Oanh ở phòng trực. Bệnh viện trồng rất nhiều cây xanh. Mùi bệnh tật nặng nề không ám ảnh nơi này, không gian yên bình hơn các bệnh viện khác.

Theo như lời Oanh nói, phòng cô bé ở cuối hành lang. Một thoáng sửng sốt khi hai người bước vào phòng. Đặt túi xách xuống giường, Liễu khẽ cười vì cảnh tượng trước mắt. Cô bé mặc váy xanh dương, tóc đen ngắn đến vai, dáng người gầy, nước da trắng bóc. Cô bé đang hì hục gấp những mẫu giấy nhiều màu. Khuôn mặt thon nhỏ ngược lên nhìn hai người trong ánh mắt ngây thơ ánh lên sự ngạc nhiên ngỡ ngàng. Phòng của cô bé là phòng khá rộng rãi. Bên cạnh giường là kệ sách nhỏ. Trên bàn có những hộp sao giấy và hạc... Trên kệ có vài cuốn sách thiếu nhi và sách kinh doanh.

Bắt gặp nụ cười của Liễu, cô bé ngạc nhiên:

-Buồn cười lắm hả cô?

-Ừ, cô thấy giống phòng riêng chứ không phải phòng bệnh.

-Cháu ở bệnh viện cả tháng trời, coi như đây cũng là nhà rồi. Tiếng cửa mở, Oanh bước vào. Sau cuộc giới thiệu đầu tiên hai người biết con bé là Hoài Thu. Huyền vừa trò chuyện vừa gọt táo. Liễu đi loay quanh phòng. Cô bị thu hút bởi khung ảnh trên bàn: người con trai ôm Thu cười. Khuôn mặt ánh lên sự nghiêm nghị. Nhìn đồng sách kinh doanh, cô đoán là anh trai Thu. Con bé lên tiếng:

-Đó là Hoàng Trần, anh trai cháu. Hôm nay anh phải ở công ty nên không thể đến được.

Hắn là một người giàu có.

Giật mình bởi có người bước vào. Oanh ngạc nhiên:

-Trưởng khoa, anh đang giờ trực mà.

Anh không để ý đến Oanh, anh cười chào Thu và hai người.

-Hai người là bạn của Oanh hả? Tôi là Ngọc Minh, trưởng khoa của cô ấy.

Huyền cười mỉm:-Chào, tôi là Huyền.

Liễu thờ ơ hơn, tay lật lật mấy quyển sách, hờ hững, ngắn gọn:

-Chào. Liễu. (ý cô là chào, mình tên Liễu).

Huyền nhìn cô, nhú mày, gất nhẹ:-Liễu.

Liễu ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Huyền. Cô cười tươi như rằng:

-Chào Ngọc Minh, xin lỗi đã thất lễ. Tôi là Liễu. Hi. Lúc tôi tập trung thường không để ý xung quanh.

-Không sao đâu, tôi chỉ ghé qua xem tình hình bé Thu thôi. Tôi đi đây, mọi người nói chuyện đi.

Ngọc Minh đi luôn, không quên nhìn Oanh một cái. Oanh cũng đi luôn vì cần giải quyết hồ sơ bệnh nhân quan trọng. Trong phòng chỉ còn 3 người. Thu tỏ ra rất vui vẻ khi nói chuyện. Huyền tất nhiên là khéo tay, ngồi giúp con bé cắt giấy gấp hoa và ngôi sao.

-Từ mai cậu nên để ý cách giao tiếp với người xung quanh đi. Mình không thể tin đây là cách nói chuyện của nhà báo.

-Được rồi em yêu. Mình sẽ chú ý hơn. Tại mình đang tập trung nên mình hơi lơ đãng thôi.

-Cậu...Cậu mà còn gọi mình là em yêu nữa thì biết tay.

Liễu gật gù:-Biết rồi em yêu.

Ánh mắt thâm thấu của Huyền chiếu tướng lên người cô. Liễu chớp mắt làm hòa. Bé Thu cười phá lên-hahaha. Cô Liễu như trẻ con vậy.

Huyền bật cười, còn Liễu thì xám ngoét mặt, gật gật đầu.

-Ừ, trẻ con thật.

Cô y tá bước vào:-đã đến giờ uống thuốc.

Ánh mắt con bé không giấu được sự thất vọng. Hai người có chút xót xa len lỏi. Họ nhanh chóng tạm biệt ra về và hứa sẽ quay lại thăm Thu.

4. Chương Chap 4

Sau khi đợi Oanh thay ca, ba người nhanh chóng rời khỏi bệnh viện. Trời trong veo, gió nhẹ thổi mang theo chút lạnh. Phố xá vắng tấp nập người. Họ im lặng chìm vào suy nghĩ của chính mình cho đến khi về đến nhà. Ngôi nhà màu trắng khang trang nằm giữa lòng thành phố rộng lớn và rất nhiều cây xanh. Tám đứa đã góp công xây dựng để là nơi nuôi dưỡng, nương tựa, là nơi bình yên, nơi chốn trở về sau những ngày mệt mỏi bên ngoài.

Đến bậc cửa, một đôi giày lạ của con trai để bên ngoài, bóng loáng và sạch sẽ. Nhìn thoáng qua cũng biết là hàng hiệu. Ba người bước vào. Cảnh tượng trước mắt họ là một chàng trai cao lớn đang siết eo trà. Đôi môi họ quăn quýt trầm thiết. Đường như họ không để ý có người bước vào. Liều có vẻ không quan tâm, cầm máy ảnh lên chụp lên tục. Ánh sáng chớp nhoáng cùng tiến lách tách đã đánh thức họ.

Họ bất ngờ buông nhau ra. Trà ngạc nhiên, lồng ngực cô vẫn tiếng thở dồn dập. Môi đỏ mọng, hơi sưng lên. Chắc cảnh này đã diễn ra lâu và hết mình. Khuôn mặt cô đỏ ửng, bối rối.

-Các cậu vào lúc nào mà không lên tiếng.

Huyền cùng Oanh đặt túi xách xuống, ngồi lên ghế xô-pha.

-Đâu dám làm phiền anh chị công tác.

Oanh nhìn Trà, lắc đầu: -Nhà công mà dám...gian phụ dâm phụ.

Câu nói của Oanh làm mặt trà càng nóng, đỏ ửng. Phong vẫn ôm eo Trà, ngồi xuống ghế đối diện.

-Tôi chỉ gian phụ với cô ấy thôi.

Sức nóng như thiêu đốt người Trà. Cô véo vào đùi anh.

-Im ngay cho em.

Trà bây giờ mới hướng mắt nhìn con người im lặng đằng kia. Liều đứng dựa tường, bộ dạng nhàn nhã xem lại những bức ảnh trong máy. Khuôn mặt đầm chiêu rồi nhanh chóng giãn ra bởi tiếng Trà.

-Liều, cậu lại đây cho tớ.

Liều tiến lại gần, Khỏe miệng khẽ nhắc lên chào người thanh niên. Cô đã gặp người này vài lần. Cô nhanh chóng ngồi xuống ghế, đưa máy ảnh cho Huyền. Huyền ngẩng ra, ngồi cười tủm tỉm. Liều hướng mắt nhìn khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của Trà.

-Cận cảnh, cực sắc nét.

Trà đỏ mặt. Thành Phong có vẻ rất sung sướng, anh bảo Liều:

-Cậu rửa rồi gửi ỉnh nhé, làm kỉ niệm.

Trà im luôn, mặc kệ mấy con người đang cười rần rần. Cô giúp việc xách túi đồ ăn bước vào, cúi đầu chào mọi người. Trà nhanh nhẩu:

-Hôm nay Thành Phong sẽ ăn trưa ở đây, cô nấu thêm vài món nữa nhé.

Bà gạt đầu, liếc mắt qua Liều vẻ chẳng mấy thiện. Liều cảm nhận được nhưng chẳng mấy quan tâm. Cô cầm máy ảnh đứng lên đi vào phòng rửa ảnh tối mờ ở cuối hành lang. Thành Phong khá thiện. Anh nhìn theo bóng Liều đi vào.

-Liều vẫn thế nhỉ, vẻ lạnh lùng khiến người ta hiểu nhầm nhưng thực ra rất ấm áp.

Trà vẫn chưa tiêu hóa được cái cảnh riêng tư mà Liều không ngần ngại chụp cận cảnh:

-Ấm áp nhưng thâm thúy cực kì, đều không nói được.

Trong căn phòng hẹp, tối mờ, Liều chọn những bức ảnh ấn tượng, có cảm xúc để rửa. Công việc nhà báo bận rộn nhưng cô vẫn sắp xếp công việc nghỉ cuối tuần để ở bên mọi người. Cô kẹp những tấm ảnh đã rửa lên giá mắc, tháp áo khoác bên ngoài, vắt lên ghế đi ra cửa sau. Đây là lối tắt ra vườn. Không khí thoáng

đăng, đất vẫn còn ẩm sau trận mưa nhỏ ba đêm. Những viên đá trắng tinh lát thành lối đi quanh vườn. Nhìn những cây lan được sắp cọt tỉ mỉ, Liễu thấy bà giúp việc có ích hơn việc cần nhàn.

Bụng cô réo lên âm thanh nho nhỏ. Cô theo lối cũ đi vào, chiếc màn tối màu ngăn ánh sáng được vạch ra. Liễu hoảng hồn: bà giúp việc bước vào, bà ta không thềm đóng cửa phòng. Những tấm ảnh của cô thế là xong. Hồng rồi! Quy trình làm ra những tấm ảnh đẹp quan trọng nhất là ánh sáng: tối kị khi rửa ảnh không được có ánh sáng chiếu vào.

Trong căn phòng mờ mờ, ánh mắt Liễu đổ lên tức giận. Giọng cô mang theo khí lạnh:

-Tôi có cho phép bà vào đây không?

-Cô chủ, mọi người muốn cô ra ăn trưa. Tôi...

-Cô xra ngoài đi.

Bà ta lạnh xương liếc qua mấy ảnh rồi nhanh chóng ra ngoài. Liễu dựa vào bàn suy nghĩ, ánh mắt cô vẫn chưa giảm đi khí nóng. Huyền nhẹ nhàng đi vào, gọi tên cô:

-Liều.

-Ừ.

-Ăn cơm nhé!

-Ừ.

-Bà ta không biết, đừng giận nhé, mắt xinh..

-Ừ.

Liều kìm nén sự khó chịu theo Huyền bước ra ngoài. Bữa ăn vẫn diễn ra bình thường, chủ yếu là 4 người kia nói. Oanh đẩy bát canh nóng về phía cô.

-Hi. Đừng tập trung vào chuyên môn quá, nói chuyện với mọi người đi.

Liều gật đầu cười, quay sang Trà, giọng vẻ thờ ơ nhưng ánh mắt thì xoáy sâu.

-Trà! Nụ hôn thế nào?

“Ặc”... Trà bị sắc canh. Con người kia không biết nói chuyện hay sao chứ? Trà nhìn cô bằng ánh mắt muốn giết người. Liễu vẫn tiếp tục:

-Ngọt ngào

-...

-Dễ chịu

-...

-Nóng bỏng...hay...

Độ nóng của ánh mắt theo từng câu nói của Liễu. Liễu chưa kịp thốt ra thêm lời nào thì đã bị ấn nguyên miếng bánh vào miệng. Trà lườm cô: người này tuyệt đối không được lên tiếng nữa. Nhưng Thành Phong đã nhanh chóng tiếp lời:

-Thiếu. Quyến rũ nữa...

Huyền với Oanh bắt giác, rơi cả đũa, cười không nhin được. Mặt trà nóng phùng phùng, đập tay xuống bàn:

-Các cậu thôi ngay cho tở. Còn cả anh nữa, sao lại lừa với mọi người chứ.

-Anh đâu có, anh chỉ nói ra cảm nhận của mình thôi. Nếu mọi người không lên tiếng anh quyết không tha cho em.

Trà đập đầu xuống bàn. Có bạn trai thẳng thắn quá mức làm cô không còn cái lỗ nào mà chui xuống. Hic. Bữa cơm trôi qua trong không khí hăm hực của Trà và tiếng cười nói khúc khích của mọi người. Sau bữa

trưa,mọi người làm việc của mình. Liễu nhanh chóng lên phòng mình. Ánh nắng buổi trưa không gay gắt mà nhân nhật dễ chịu. Thật ra cô bị cảm xúc chi phối quá nhiều. Cô biết mọi chuyện sẽ chẳng đi tới đâu. Nhưng cũng không biết mình như thế này đến bao giờ? Kệ đi, chuyện gì đến sẽ đến.

Tiếng gõ cửa vang lên, tiếp đó là giọng khàn khàn của bà giúp việc.

-Cô chủ?

-Vào đi.

Liễu ngồi xuống giường nhìn bà ta chậm chậm đi vào. Cô im lặng để bà ta lên tiếng trước.

-Cô chủ, tôi là người có trách nhiệm.Chuyện vừa nãy là lỗi của tôi, tôi xin lỗi.

-Gì nữa không?

-Không.

Liễu gật đầu. Cô không phải là người nhỏ nhen, chuyện đã qua thì cho qua luôn. Liễu nhìn bà ta. Bat a hiểu ý, quay người đi ra ngoài. Cô ngả ra giường. Cảm giác dễ chịu nhanh chóng đưa cô vào giấc ngủ.

5. Chương Chap 5

Khi tỉnh dậy đã quá 5h. Thời gian trôi qua nhanh như cơn gió vậy.Đôi mắt cô vẫn còn mơ màng, đung đưa chân dưới sàn tìm đôi dép. Đưa tay che miệng, ngáp một cái rồi cô xuống nhà. Tiếng cười nói vui vẻ phát ra từ phòng khách. Giọng người con trai này nghe rất quen. Cô thững lại, ý thức tỉnh táo, hoạt động nhanh chóng. “Không thể nào. Không thể là người đó”.

Liễu bước đến bậc thang cuối cùng. Cô sững sờ, mặt tái đi, đầu óc cô quay cuồng như muốn sụp xuống. trái tim như bị bóp nghẹt trong lồng ngực khiến cô khó thở. Ngày anh đi, cô đã phải gồng mình vượt qua nỗi đau chơi vơi, để không phải lặn xuống dòng nước mắt mặn chát.

Ánh đột nhiên quay sang nhìn thấy cô đang đứng thẩn thờ,liền chạy lại vui vẻ kéo cô ra phòng khách.

-Ê! Sao không? Người không được khỏe à?

Liễu huơng mắt nhìn người đang ngồi trên sofa, lắc đầu, giọng lạc hẳn đi. –Mình không sao.

Trang ôm tay cô kéo xuống, cười híp mí.

-Liễu, đây là bạn trai tớ,mới ở nước ngoài về. Còn đây là bạn em. Hai người làm quen đi.

Đầu óc cô nhanh chóng tiếp nhận thông tin. Bạn trai Trang trong khi hẳn mới chia tay cô 2 tuần. Cũng tốt đấy nhỉ. Khuôn mặt cô trầm mặc nhìn anh, ánh nhìn lạnh lùng vừa chút chế giễu. Anh ta vẫn cười giơ tay ra:

-Chào cô.

Cô nén long đưa tay ra lướt nhẹ vào tay anh, giọng nhẹ nhàng:

-Chào anh.

Ngay sau đấy, Liễu ngồi vắt chân, dựa lưng vào ghế, bình thản. Mấy ngày qua cô luôn cảm thấy khó chịu, bức bối trong long. Còn thương còn nhớ nhưng nhìn cái bản mặt trơ trên của anh ta, cô thấy buồn nôn. Hẳn không đáng để cô lưu luyến. Cô cười nhẹ hỏi anh:

-Hai người yêu nhau lâu chưa?

Ánh mắt anh thoáng qua sự bất ngờ rồi cười đáp lại rất tự nhiên:

-4 tháng.

Suýt nữa cô nôn ra. Anh ta vừa tỏ ra không quen biết cô, vừa nhắc đến chuyện yêu đương đã bình thản không cần suy nghĩ. Nghĩa là hẳn đã quen Trang trong thời gian còn là người yêu cô.

Trang cười rất hạnh phúc. Cô đứng dậy lấy đường pha caphe ọi người. Trang không quên hỏi hẳn:

-Anh có cần ngọt mottj chút không?

-2 thìa đường. (Liều buột miệng.)

Mọi người bất ngờ nhìn Liều, Trang cũng bất ngờ nhìn cô, khó hiểu. Không khí bỗng nhiên trùng xuống. Liều nở nụ cười nhàn nhạt rồi đứng dậy.

-Tở đỏi. Mọi người cứ nói chuyện vui vẻ. Chẳng có gì thú vị cả!!!

Mọi người đều hiểu tính cách của Liều. Dù không ưa ai nhưng chỉ cần là bạn trai của người trong nhóm, Liều sẽ rất lịch sự. Huống hồ đây lại là bạn trait rang. Thái độ của Liều làm mọi người trở nên mơ hồ suy xét người con trai kia. Cảm nhận được sự bất bình, Trang ném theo bóng dáng Liều, ánh mắt khó chịu. Hẳn ta cũng nhìn đồng hồ rồi vội vã đứng dậy.

-Thôi, muộn rồi, anh về đây. Chào mọi người nhé.

Trang nũng nịu tiễn anh ra cửa:

-Anh ở lại ăn tối đã...!

-Để lần sau đi em.

Vừa nói, hẳn vừa đặt nụ hôn lên trán cô rồi ra về. Trang vội vào trong bếp hỏi Liều:

-Cậu không hài lòng akk..?

-Hài lòng về cái gì?

Liều lấy xuống chai rượu vang trên giá, rót rượu uống liên tục. Bộ dạng của cô làm Trang càng thêm tức. Trang giật cốc rượu ra khỏi tay cô:

-Thái độ của cậu là sao? Dù sao đó cũng là người yêu mình. Cậu không hài lòng đến mức phải nói ra câu đó sao?

Như một thoáng suy nghĩ, Liều thình lặng, vị rượu vẫn còn trên đầu lưỡi nhưng dịch lỏng đã cuốn xuống dạ dày. Nó bắt đầu co bóp phản đối. Không khí xung quanh như ngột thở, dường như bị rút hết khí oxi. Mền vở vai Trang:

-Cậu sao vậy, sao lại căng thẳng thế?

Trang gắt gỏng: -Các cậu thấy thái độ của Liều lúc nãy rồi đấy. Tổ thực sự thất vọng về cậu, Liều akk..!

Ánh cầm chai rượu bỏ vào chỗ cũ, giọng không còn dịu dàng như trước.

-Cậu nói gì chứ, đừng uống nữa. Muốn chết akkk?

-Mình không có gì để nói cả, mình đi về phòng đây.

Cô về phòng đứng bên cửa sổ, suy nghĩ lung tung. Cơn gió lạnh tạt qua mặt cô làm bay bay mái tóc mai. Cô chợt nghe đâu bài hát cũ: "when I find myself in time of trouble. Mother mary e to me. Speakings words of wisdom. Let it be. Let it be. For though they maybe parted these is..." Tiếng vang dội ra từ trong lồng ngực cô. Những cảm xúc len lỏi rất buốt xâm nhập vào từng tế bào. Nó làm đầu cô nhức nhối. Nơi này thuộc về tình bạn vĩnh cửu, cô không muốn những dơ bẩn đối trá theo vào đây.

Đã đến giờ ăn tối, mọi thứ trầm lặng, căn phòng có cái im lặng thật khó chịu. Không ai cất tiếng nói, cả đến nhìn nhau cũng thấy ngượng. Mọi người ăn tối thật nhanh. Nhưng tiếng đập bàn làm mọi người giật mình, ngẩng đầu lên nhìn nhau ngơ ngác. Huyền đứng dậy, nhìn chùng chùng vào Liều.

-Cậu đang làm cái quái gì thế? Cậu không thể thôi cái tính dờ hơi của cậu đi ak. Chúng ta quen biết nhau ngày một ngày hai chắc? Có chuyện gì mà không thể nói ọi người biết.

Mọi chuyện sẽ diễn biến như thế nào nếu tấm màn được hạ xuống? Liễu không thể đoán được, nhưng cô tin vào tình bạn của mình. Cái chính là cô sợ người tổn thương là Trang. Từ lúc gắn bó với gia đình thứ hai này, cô đã hứa với bản thân là sẽ bảo vệ từng người trong nhóm. Nhưng gặp cảnh trở trêu này cô cũng bất lực.

-Tớ có chuyện cần nói. Các cậu cứ ăn đi, tớ đợi ở phòng khách.

Trước khi đi, cô không quên cầm theo ly kem làm dễ chịu cái bụng.

Tivi ở phòng khách đã được vặn nhỏ hết cỡ. Có chút e dè ngượng ngập, Liễu nhìn vào Trang. Thật khó khăn để mở miệng. Lòng bàn tay cô thấp thoáng mồ hôi. Cô cất tiếng gọi:

-Trang này.

Ngưng một chút, cô nói tiếp:

-Thật ra Thanh là bạn trai tớ.—người mà tớ muốn giới thiệu cho các cậu.

Mắt mọi người lóe lên một tia kinh ngạc bất ngờ. Trang cũng sửng sốt nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần.

-Vậy thì sao, mình không quan tâm quá khứ của anh ấy..! Cậu bị anh ấy bỏ rơi chứ gì...?

Đáy mắt Liễu có chút kinh ngạc. Cô không ngờ bạn thân của mình lại có thể thốt ra hai từ “bỏ rơi” một cách trơn tru như vậy. Liễu cười gật đầu, trong lòng có chút nhức nhối xót xa. Trang nhìn cô với ánh mắt mong chờ:

-Vậy cậu còn yêu Thanh không ????

- Điều đó không quan trọng. Mình mới chia tay anh ta được hai tuần. Trong khi hai người đã yêu nhau được 4 tháng. Mình chắc chắn anh ta chưa xuất ngoại lần nào trong hai tuần vừa rồi.

Cái im lặng sững sờ bao trùm căn phòng này. Mắt Trang có chút ướt ướt.

-Cậu nói thật chứ?

-Chúng ta đã sống với nhau 8 năm rồi, cậu nghi ngờ lời nói của tớ sao? Tớ hi vọng cậu sẽ suy nghĩ thật kĩ mọi chuyện.

Liễu đứng dậy, về phòng. Giải thích thêm cũng chẳng có ích gì. Mọi chuyện giờ chỉ phụ thuộc vào Trang thôi.. Quyết định là ở cậu ấy.

Mọi người đều đánh tiếng thở dài rồi ai về phòng người ấy. Trang mang theo tâm trạng bối rối: một bên là bạn, một bên kaf người cô yêu. Thật ra chưa đến mức sâu đậm, không thể phân ly. Nhưng cái chính là cô không ngờ anh ta lại là người như vậy. Cô không muốn tin và cũng không thể tin. Trần trọc trên giường, Trang không thể nào chớp mắt. Cô gọi cho Thanh:

-Muộn rồi đó em, em ngủ đi...!

-Em không ngủ được...

-Hay anh hát ru em ngủ nhé?!!Đầu kia người con trai cười vui vẻ Trang chán nản:

-Ko mai mình gặp nhau nhé.

Cô cúp máy, chầm chần kín đầu. Cái cảm giác phân vân và khó xử thật khó chịu. Lòng cô giờ rối như tơ vò. Tình yêu hay tình bạn?Tại sao ko thể là cả hai. Tại sao người cô chọn lại là một tên dối trá như vậy?....

Chẳng mấy lâu ánh đèn đã tắt ở mọi phòng. Riêng ánh đèn ngủ của phòng Liễu vẫn còn hắt ánh sáng. Tiếng gõ cửa kèm theo tiếng gọi nhỏ

-Liễu ơi, ngủ chưa?

-Chưa. Cậu vào đi.

Oanh ôm gối nhẹ nhàng đi vào. Khuôn mặt ko dấu sự buồn bã. Cô đặt gối lên giường nằm cạnh Liễu:

-Đêm nay mình ở đây nhé.

-Ừ...! Cậu có chuyện gì à.

-.....

-Cậu sợ tớ buồn chứ gì. Đừng lo. Cậu có chuyện gì nói cho tớ nghe.

-Ko phải ...Oanh ghen ứ ở cổ ko nói được nữa. –Mình xin lỗi. Cậu đang buồn mà tớ còn làm phiền.

Liều nằm nghiêng quan sát khuôn mặt nhợt nhạt của cô cười:

-Cậu ghx mình là ai hả ? là bạn cậu đó. Cậu ko muốn nói thì thôi.

-Ko phải nhưng cậu đang...

-Mình ko sao, mình rất vui khi cậu tìm mình chia sẻ. Bây giờ mọi chuyện ko được tốt nhưng sẽ ổn thôi. Muộn rồi cậu ngủ đi mai còn làm việc nữa.

-Ừ. ngủ ngon.

Căn nhà rơi khoảng ko của vũ trụ. Tiếng thở đều đều của Oanh vang lên nhẹ nhẹ trong căn phòng như tiếng thở của ngôi nhà. Đêm tĩnh mịch, người yên lành ngủ say, người thao thức bồn chồn rối lắ. Một đêm trôi qua mau, ánh ban mai lại rủ xuống căn nhà. Tia nắng yếu ớt xuyên qua cửa kính đánh thức người dậy.

Mọi người nhanh chóng xuống dưới lầu. Mền nhanh chân chui vô phòng bếp. Mùi bánh nướng dễ chịu xâm nhập vào tế bào. Làm bụng ai đầy đều quặn lên. Mền ngạc nhiên:

-Cô giúp việc đâu mà Huyền phải vào bếp thế kia.

-Xin nghỉ về quê chăm cháu rồi. Một thời gian sau sẽ lên. Mình làm bánh bao này. Mọi người ăn thử đi.

Huyền đã đặt sẵn lên bàn ăn đĩa bánh bao, li sữa. Ai nấy đều kéo ghế ngồi nhâm nhi. Đột nhiên từ ngoài cửa lao vào cộng thêm tiếng hét:

- Mùi bánh nướng. Tuyệt quá. Phần tớ đâu.

-Mọi người giật mình khi nhìn thấy Hòa.

-Ê cu. Về bao giờ vậy. Làm anh em giật bắn mình.

-Quang MV xong sớm. Mình về đêm qua thấy các bạn ngủ rồi nên ko đánh thức. Tình hình lần sau về mình sẽ thuê người đánh trống nhạc xập xình mới được.

Trà chấp tay:-Lay mẹ. Mẹ chỉ cần gọi một cú điện thoại thông báo là được. Định tiêu hoang phá hoại vào việc đấy hả. Lương ca sĩ giàu lắm sao.

Huyền đặt khay bánh lên bàn nhìn Trang và Liều. Hai người họ trầm mặc, chỉ ngồi ăn và ăn. Liều cảm nhận thấy có người nhìn mình cổ ngẩng lên bắt mắt ánh mắt Huyền cô cười:

-Nhìn mình dữ vậy có gì à.

-Ko. Thấy Trang và bạn cứ ngồi im ỉm ăn. Chán ghê cơ

Liều nhìn thoáng qua Trang rồi đáp lại lời Huyền:

-Mọi thứ vẫn bình thường mà.

Quang ra nhìn đồng hồ đã bảy rưỡi. Liều vội vàng đứng dậy, bỏ luôn chiếc bánh ăn dở vào cặp

-Mình phải nộp ảnh cho tuần san tháng này. Mình đi đây. Mọi người ăn từ từ nhé

Liều hôn nhẹ từng người. bước chân cô dừng lại trong tích tắc khi gặp giọng nói của Trang.

-Cậu đi làm vui vẻ.Tớ yêu cậu.

6. Chương Chap 6

Đã qua cái giờ cao điểm buổi sáng. Đường phố đã ko còn tắc nghẽn. Trên làn đường dành cho người thả bộ, những cây anh đào lớn đã nở rộ, chỉ cần một làn gió thoảng qua cũng có thể trút đi hàng vạn cánh hoa mỏng manh. Màu hồng thắm rực rỡ con đường. Thanh đi bên cạnh Trang. Anh ko thể kiên nhẫn được nữa:

-Em có chuyện gì vậy.

Trang nhìn xoáy vào đôi mắt sắc kia. Giọng có chút khó chịu.

-Anh và Liễu đã từng. Sao anh ko nói cho em biết. Hôm qua anh còn giả vờ ko quen bạn ấy.

-Đâu có cần thiết. Liễu đã nói gì với em sao?

-Ko. Nhưng em e rằng em ko thể tiếp tục bước tiếp bên cạnh anh nữa. Em thấy ko thoải mái. Chúng ta dừng lại thôi.

Trang đã đắn đo đã suy nghĩ. Tình yêu của cô ko lớn hơn tình bạn dành cho Liễu, cho nhóm. Cô chấp nhận giữ lại tình bạn này dù phải hi sinh những thứ lớn hơn. Tình yêu cũng ko ngoại lệ. Mặt Thanh đành lại, vừa có chút bất ngờ vừa bộc lộ sự giễu cợt trơ trẽn.

-Anh cho em một cơ hội. hãy rút lại lời nói của em lúc nãy. Coi như anh chưa nghe thấy.

-Xin lỗi. Em ko thể. Giọng Trang chắc chắn, ánh mắt cô kiên định.

-Anh ko muốn em phải hối hận sau này thôi.

-Có thể nhưng dù sao em cũng hi vọng chuyện đó ko xảy ra. Em đi đây. Tạm biệt anh.

Chẳng chút luyến tiếc, chẳng chút đau thương vì cô biết tình bạn kia sẽ lấp đi khoảng trống còn lại trong cô. Cô sẽ tìm được người khác, yêu cô trọn vẹn bằng cả trái tim. Cô sẽ tìm được người để có được lời chúc thật lòng của những người bạn. cô ko thể để mất ai cả...ko thể...

Hắn ta nhìn theo bóng dáng Trang. Khuôn mặt đỏ lên vì tức giận “chính cô đã xen vào chuyện của tôi. Tôi sẽ bắt cô phải trả giá”. Một nụ cười đắc ý thoáng qua trên khuôn mặt. Ngay sau đó. Một cú điện thoại gọi đến tòa soạn nơi Liễu làm việc.

Liễu tập trung gõ bàn phím, giật mình bởi tiếng trợ lý giám đốc

-Liễu. giám đốc muốn gặp cô.

Cảm giác bỗng nôn nao, sống lưng lạnh buốt. Tự dưng giám đốc gọi cô làm gì. Cô mở cửa phòng vào. tay khóa cửa luôn.

-Có chuyện gì vậy giám đốc.

-Cô ngồi xuống đi.

Ông ta nhìn cô chăm chú. Vứt một tập ảnh trước mặt cô. Là ảnh nóng của ca sĩ Trần Lee, một ca sĩ mới nổi của giới Showbi. Liễu cầm một tấm ảnh lên. Vẫn ko hiểu chuyện gì đang xảy ra.

-Sao cô lại chụp những bức ảnh này. Luật sư của Trần Lee đã kiện tòa soạn của chúng ta xâm nhập quyền riêng tư.

-Ông nói gì vậy. tôi đâu có chụp những bức ảnh này.

-Chính cô chụp rồi gửi phong bì cho tôi. Còn có cả địa chỉ rõ ràng nữa. tôi đã thảo thuận với luật sư của Trần Lee. Nếu đuổi việc người chụp những tấm ảnh này cô ta sẽ rút đơn kiện.

Liễu đứng bật dậy...Cô hiểu rồi, ông ta xem cô là con tốt chứ gì được lắm. cô thừa biết người đứng sau vụ này là ai. Tức nghẹn họng mà ko làm gì được.

-Tôi ko chụp. ông ko thể đuổi việc tôi được.

-Tôi sẽ gửi tiền lương tháng này cho cô. Giờ cô ra ngoài được rồi.

-Ông ko thể làm thế được.tôi đã cố gắng sức lực của mình vào cái tòa soạn này. Chỉ một tiếng “đuổi việc” là đuổi tôi sao. Tôi ko chấp nhận. ông coi tôi là vật hi sinh sao?

-Cô nên ra ngoài trước khi tôi gọi bảo vệ.

Hừ. thật quá quắt. cô bước ra ngoài chửi rửa ông ta. Ông ta nghĩ ông ta là ai. Đồ thấp kiếp. bóc lột sức lao động của nhân viên rồi sau đó đuổi như đuổi chó. Loại người đốn mạt. Liều sức, một cú sốc nặng đánh thẳng vào hệ thần kinh trung ương. Ngực quặn lên khó thở. Cô về văn phòng ,ngồi xuống ghế. Mọi thứ sụp đổ tất cả. Cô bạn cùng phòng thấy khuôn mặt nhợt nhạt của cô đành thốt lên:

-Sao vậy nhìn mặt như kiểu trừ lương thế.

-Em bị đuổi việc rồi.

-Sao có thể như thế được. để mình lên nói chuyện với ông ta.

-Ko cần đâu. Ông ta đã có sẵn lịch bản để đuổi việc em rồi.

Phải tự nhủ lòng mình dù ra đi cũng đi anh dũng. Cô đứng lên thu dọn đồ đạc nhanh chóng. Loại người như ông ta ko có mắt. Ko biết nâng niu trân trọng người tài. Cô ra đi sẽ là tổn thất cho tòa này. Hừ.

Bước ra khỏi tòa soạn. nơi chôn chân ở năm qua. Cô ko thèm liếc nhìn một lần. Bên ngoài trời vẫn thoáng đáng vẫn trong xanh, cái gió heo may mơn man da thịt. Cô quăng tất cả những thứ đó vào trong thùng rác. Sắc mặt cô bỗng tái đi, chân run run. Cô nhận ra sự thất bại của đời mình. Bỗng chốc chỉ trong một thời gian ngắn tình yêu, sự nghiệp đều đổ vỡ.

Thử hỏi cô chấp nhận sao đây. Ông trời thật bất công !

Cô cảm thấy choáng váng mọi thứ như nhòe

trước mắt. Đầu cô đau như muốn nổ tung . Cô gục xuống bất tỉnh nhân sự.

7. Chương Chap 7

Như tỉnh dậy sau cơn say, sự choáng váng ong ong vẫn làm cô nhức nhối . Liều mở mắt nghe tiếng ồn ào từ xa vọng lại. Giật mình bởi Oanh đang ở bên cạnh .

-Ủa Oanh sao mình lại ở đây

Oanh tĩnh lặng quan sát thần thái Liễu. Gương mặt kia vẫn còn nhợt nhạt. Oanh cười đáp lại cô.

-Cậu tỉnh là tốt rồi. Cậu đi đâu mà lại ngất trước cổng bệnh viện Liễu giờ tay tự đập đầu mình, cô chẳng nhớ gì cả. Đầu cứ như ngàn con ong vo ve bay quanh tại. Oanh giật mình ánh mắt lo lắng hoảng hốt kéo tay cô ra.

-Cậu sao vậy.

-Đầu mình đau quá.

-Cậu nằm xuống nghỉ đi, mình đi xem kết quả kiểm tra.

Đợi Liễu bình ổn nằm im trên giường, Oanh mới đóng cửa ra ngoài thôn mặt vẫn đắm chiêu suy nghĩ, hình ảnh Liễu đau đầu vừa nãy vẫn con ám ảnh cô. Cô sợ...điều đó sẽ xảy ra với bạn thân mình. Ngọc Ninh tiến lại gần, ma cô vẫn không nhận ra. Anh nhẹ nhàng đặt tay lên cô. Cô giật mình quay ra :

-Anh làm tôi hết hồn, có chuyện gì vậy .

-Đây là giấy kiểm tra sức khỏe của Liễu. Cô ấy thiếu oxi lên não. Tay Oanh run run cầm hồ sơ bệnh án, đôi mắt cô tối sầm. Sao lại như thế. Chân Oanh như trùng xuống , cô không thể đứng vững được. Ngọc Ninh đỡ cô. Vỗ vai an ủi.

-Vững vàng lên em. Chỉ cần cô ấy sớm điều trị là ổn thôi. Trong nghề mấy năm ca bệnh khó khăn nào cô cũng vững vàng tiếp nhận. Bởi bác sĩ phải kiên định có tinh thần vững chắc thì bệnh nhân mới an tâm điều trị. Nhưng đây là bạn cô. Còn hơn cả bạn. Họ là người thân như máu mủ với cô. Vậy bảo cô tiếp nhận sao đây.

Ngọc Ninh cũng hiểu được phần nào tình cảm của Oanh dành cho bạn bè . Anh dìu cô ngồi xuống ghế.

-Em định thế nào. Không nên để nó tiếp tục phát triển. Anh với khoa học hiện nay phần trăm phẫu thuật thành công cung lớn.

Giọng Oanh run run , cô đang cố lấy lại bình tĩnh. Khóe mắt ươn ướt.

-Tạm thời không nên cho Liễu biết. Thời gian qua xảy ra nhiều chuyện bù đầu quá. Thêm chuyện này nữa thì người manh mê thế nào thì tinh thần đều suy sụp. Cậu ấy được biết trong

tình trạng tinh thần tốt hơn.

Anh gật đầu đồng ý. Oanh bỗng đứng lên.

-Em đi đâu vậy.

-Liễu đang đợi em. Em muốn thông báo kết quả cho cậu ấy yên tâm. Nhìn đôi mắt hoe hoe đỏ của cô. Ngọc Ninh có chút xót xa. Oanh nhanh chóng trở lại phòng thì đã thấy Liễu xuống giường. Liễu nhìn khuôn mặt thất thần của Oanh, cô bỗng thấy điều gì không ổn.

-Oanh tớ có sao không .

-Cậu không sao mọi thứ bình thường .

Nhẹ cả lồng ngực, Liễu cười vỗ vai Oanh .

-Mình biết mà. Cậu cứ lo không đâu. Tớ sang thăm bé Thu chút đây.

-ừ xong việc cậu vào phòng tớ ăn trưa nhé.

Liễu gật đầu rồi chạy biến. Oanh gục xuống căn phòng trống ko. Khóc nức nở. Cái cảm giác bất lực bao trùm lấy thân thể nhỏ bé của cô.

-Xin lỗi, xin lỗi cậu...tớ vô dụng....

8. Chương Chap 8

Liễu tiến vào căn phòng cao cấp ở cuối hành lang tĩnh mịch và yên tĩnh. Mở cửa ra cô ủa vào căn phòng một ko khí vui vẻ.

-Oàhi Thu. Cô đến thăm cháu đây.

Ánh mắt của Thu bắt ngờ rồi sáng lên vui vẻ. Nụ cười tươi rói của Liễu tắt ngấm vì cô nhận ra trong phòng có người khác.

Người thanh niên ngồi trên ghế ở bàn sách giật mình quay ra. Anh nhìn cô với đôi mắt tĩnh lặng, ngẫm quan sát đối phương. Giọng Thu lạnh lạnh phá tan bầu khí trầm lắng:

-Chào cô. Nhưng sao cô lại mặc đồ bệnh nhân vậy.

Giờ cô mới nhớ mình quên thay đồ. Cô cười tự nhiên bước vào.

-À ko có gì. Cô đi khám sức khỏe thôi.

Con bé vẫn chưa hết thắc mắc, tròn mắt hỏi tiếp:

-Đi khám sức khỏe sao lại thay đồ bệnh nhân hả?

Chẳng lẽ nói với nó cô bị ngứa mà chẳng biết lí do sao; cô nhún vai thở dài. Người thanh niên bây giờ quay vào thu, ánh mắt nghiêm nghị nói;

-Em học thói chất vấn ở đâu thế.

Không hề tỏ ra sợ sệt hay phản kháng, con bé chợt nhớ ra mình chưa giới thiệu 2 người với nhau. Con bé cười.

-Suýt nữa thì quên. Đây là anh trai cháu, hi anh ấy nghiêm khắc lắm cô ạ.

-Em thật là....người thanh niên cất tiếng nói. Đồng thời lấy chiếc ghế cho cô:

-Tôi là Hoàng Trân. Chào cô.

Đôi mắt anh nhìn về phía cô. Rất tự nhiên cô tiến lại ngồi xuống chiếc ghế đó. Anh nhìn khiến cô có chút bối rối nhưng ko hề lảng tránh. Đôi mắt anh đẹp, ấm áp và trêu mến. Ngoài đời trông anh càng đẹp tuấn tú đẹp trai hơn. Và ánh nhìn cũng trở nên cường nghị hơn. Cô gật đầu chào lại:

-Tôi là Liễu, bạn của bác sĩ phụ trách điều trị của Thu.

Hoàng Trân vẫn ngồi đó, ko bộc lộ cảm xúc gì, giọng nói anh trầm trầm ấm áp:

-Tôi đã được nghe bé Thu kể về cô trong lần thăm lần trước. Cảm ơn cô đã đến.

Đột nhiên ánh mắt anh ẩn hiện ý cười. Vì anh nhớ đến lời kể của em gái về một người đến thăm rất trẻ con. Anh cũng thấy tò mò về người con gái này. Nhưng hôm nay anh thấy cô có phong thái lãnh đạm hơn. Anh đứng dậy, lịch sự hỏi cô:

-Tôi đi mua đồ uống, cô muốn dùng gì?

-Kem vị dâu được không?

Anh không nói gì, bước đi thì nghe tiếng bé Thu gắt gỏng:

-Còn em nữa cơ mà, anh không hỏi em sao?

-Ừ. Anh xin lỗi nhé. Giờ công chúa của anh muốn dùng gì?

Liễu bật cười, không ngờ người nghiêm túc như anh lại nói ra câu đó. Hoài Thu làm khuôn mặt tự lự, suy xét một hồi mới lên tiếng:

-Anh đi mua đồ ăn trưa đi, em muốn cô Liễu cùng ăn trưa với chúng ta.

-Ồ....

Liễu bất ngờ ngẩng lên nhìn Thu rồi quay sang nhìn Hoàng Trân. Anh cũng nhìn cô, ánh nhìn lạnh lẽ chờ đợi câu trả lời. Liễu cười mỉm, gật đầu. Hoàng Trân quay người vội đi, bóng dáng cao lớn khuất sau cánh cửa.

Liễu ngồi lên giường Thu, duỗi chân thả mái. Giường êm và có mùi thơm dễ chịu. Cô gối đầu lên tay, khuôn mặt nhợt nhạt, ánh mắt quay sang nhìn Thu với vẻ nghĩ ngợi sâu xa.

-Cô vừa bị đuổi việc. Tệ không..? Ti8nh hình không đầu quân được cho công ty khác, cô lại phải ăn bám bạn bè rồi.

Nó kéo tay Liễu ra khỏi đầu. Đôi tay nhỏ bé cầm chặt tay cô. Bàn tay nó nhỏ bé, mềm mại, dễ chịu. Vẻ mặt nó hơi khác, nó an ủi:

-Đừng lo cô à...mọi chuyện sẽ ổn thôi.

-Trong một thoáng, cả tình yêu lẫn sự nghiệp đều đổ vỡ. Cô chẳng biết phải làm gì bây giờ.

Liễu ngồi dậy, cô không niết tại sao mình lại nói chuyện này với một cô nhóc 7 tuổi. Cô cần một người bạn để tâm sự, nhưng ai cũng có công việc bận bịu, cô không muốn làm họ lo lắng thêm nữa. Hoài Thu bỗng chốc thấy mình rất quan trọng với ai đó. Nó quàng hai tay ôm cổ cô, giọng thủ thỉ:

-Cô còn cháu, còn mọi người nữa.

Tay Liễu vỗ nhẹ vào tay nó, thở dài một cái.

-Cảm ơn cháu, cô thấy được an ủi phần nào.

Cánh cửa mở, hai người đồng thời mở mắt ra. Hoàng Trân hai tay xách túi đồ ăn bước vào. Anh kéo chiếc bàn ăn lên giường. Liễu trố mắt:

-Anh mua gì nhiều vậy?

Từ hải sản, đồ chiên xào, canh... đều đủ cả, bày ra chật cả bàn, mùi thơm nức. Anh nhìn bộ mặt thộn ra của hai cô cháu liền gãi đầu cười:

-Tôi không biết cô thích gì nên mua mỗi thứ một ít.

Liễu gật đầu một cái mạnh, bẻ bắp tay rất tự nhiên rồi quay sang nhìn Thu và anh:

Vậy chúng ta hình thành đội quân diệt muỗi, nhất định không được để thừa. Đối với đồ ăn kaf phải nhiệt tình, để thừa là hành vi không tốt đẹp. Blap...Blap....

Hai anh em nhìn cô, chăm chú lắng nghe. Liễu nói một hồi xong quay ra nhìn hai anh em, giọng điệu bỗng chốc mạnh mẽ. Cô ra lệnh:

-Biết chưa?

Không hện mà hai anh em cùng gật đầu. Liễu cũng gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

-Xong lý thuyết rồi, vào thực hành thôi...Zô!!

Ba người lao cò chiến đấu, Liễu được phong là tổng chỉ huy. Cô gấp đầy ụ vào bát của hai người kia, bắt ăn hết cho kì được. Bé Thu hằng ngày rất chậm chạp trong việc ăn uống, hôm nay được sự thúc dục của Liễu bỗng trở nên háng hái lạ thường. Hai má nó phùng phình thứ ăn. Liễu cũng ra sức nhồi nhét cho Hoàng Trân. Anh không nỡ từ chối, đành vui vẻ tiếp nhận. Chỉ một loáng, thức ăn trên bàn đã vơi một nửa. Dạ dày ai nẩy dẫy thức ăn. Tiếng gõ cửa vang lên, ba người đồng loạt quay ra. Oanh bước vào thấy khung cảnh ấy thì không khỏi ngạc nhiên. Cô đến tìm Liễu vì đã quá giờ ăn trưa mà vẫn không thấy Liễu quay lại. Oanh tiến lại gần, vẻ mặt tức giận:

-Mua nhiều đồ ăn vậy mà không gọi tôi. Mấy người ăn mảnh vậy mà không thấy ngại hả?

Liễu nuốt vội thức ăn còn trong miệng rồi cười tỏa nắng:

-Còn nhiều mà, cậu ngồi xuống đây đi.

Oanh khẽ cong miệng, vẫn còn chưa hết khó chịu, nhìn Liễu chằm chằm.

-Rau còn dính ở trên răng kia.

Liễu ngậm miệng, thu nụ cười về. Vì đời Liễu mà Oanh bây giờ chưa được ăn trưa. Oanh ngồi xuống, đẩy Liễu sang một bên, ăn tự nhiên trước 6 con mắt còn lại. Thu cười nhanh nhẩu:

-Cô Liễu là tổng chỉ huy thành lập đội quân diệt muỗi. Nhất quyết không được để thừa thức ăn.

Ánh mắt Hoàng Trân cười nhìn cô. Oanh nhìn Liễu rồi đáp lời Thu:

-Vậy chắc hai người được nghe cô ấy giáo huấn về việc lắng nghe tiếng nói của những món ăn. Chúng kêu không được để thừa chúng đúng không?

Hoài Thu ngậy thơ lắc đầu:

-Chưa đến. Cô Liễu mới nói đến đoạn để thừa thức ăn là một hành vi không tốt.

Liễu cũng cười. Cô ngẩng lên bắt gặp ánh mắt tỏ ra thú vị không che giấu của Hoàng Trân. Cô liền đỏ mặt, cụp mặt xuống, cúi gập xuống bàn. Oanh vừa ăn vừa cười, kể lại điệp khúc về những món ăn cho hai người nghe. Không khí càng trở nên chộn rộn vui vẻ. Liễu nhẹ nhàng cầu vào đùi Oanh thổ thê:

-Cậu đừng nói nữa được không, tớ ngượng lắm.

Oanh chẳng thương tiếc, vẫn nói to ọi người nghe:

-Cậu mà cũng biết ngượng sao. Mỗi bữa ăn cậu chẳng hùng hồn diễn thuyết về việc lãng phí đồ ăn còn gì?

Liều cúi gầm mặt, tuyệt đối không dám lên tiếng, vì càng lên tiếng thì Oanh càng lật tẩy. Oanh là ai nào? Là người biết tất tậ về cô. Không nên tự đẩy mình đến hang cọp. Chỉ vì quên lời hẹn ăn trưa với Oanh mà phải chịu cảnh chế nhạo này. Thật mất hết cả danh dự.

9. Chương Chap 9

Về nhà là nơi thoải mái nhất đối với Liều. Chẳng phải làm gì, yên tĩnh thoải mái. Buông thông vai, cô thả dài kéo lê chiếc túi xách của mình vào phòng. Qua phòng khách không thấy aai, cô lặng lẽ bước, không muốn làm phiền mọi người ở nhà.

-Liều!!!!

Cô giật mình quay lại. Thì ra là Huyền, tay Huyền vẫn còn cầm cái muôi khuấy bột, trên tạp dề còn dính những mẩu vụn đã khô lại. Huyền lăm lăm tiến lại gần, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt tóe lên những tia lửa dữ dội.

-Cậu về nhà mà không báo ai là sao?

Huyền vừa nói vừa tiến, ép Liều vào tường khu hành lang dẫn đến phòng ngủ. Liều bất giác lùi lại, vừa bất ngờ vừa khó hiểu. Cô lắp bắp:

-Cậu...cậu...cậu làm mình sợ đấy. Cậu sao thế. Mình xin lỗi.

Nhìn bộ mặt lấm lét của Liều khi bị áp đảo đến đường cùng, Huyền phá lên cười thích thú: -Hahaha...Cậu bị lừa rồi.

Liều đỏ mặt. Người cô sợ nhất ở nhà này là Huyền. Không hẳn là sợ mà vì Huyền chăm sóc cô như một người mẹ, không ai quản được cô trừ Huyền. Ban đầu cô hơi khó chịu, nhưng lâu dần cũng quen, cũng chẳng để ý nữa. Mên từ trogn bếp đi ra, tay cầm đĩa bánh thơm nức vừa nhấm nháp, vừa tỏ vẻ ngạc nhiên:

-Có chuyện gì vậy?

Liều dựa hẳn vào tường thở phò nhẹ nhõm, ánh mắt cô lóe lên tia sáng:

-Huyền dọa mình suýt nên cơn đau tim. À mà...hình như có mùi khét thì phải...

Huyền tròn mắt lại, nhưng lại trong tích tắc chạy nhanh vào bếp. Chỉ chờ có thế, Liều nhanh tay nhón cái cặp sách nhón bước lên cầu thang. Huyền từ trong bếp đi ra, mặt đỏ ửng. Cảm nhận được ánh mắt sát thủ của Huyền chiếu lên người mình. “Lần này chết chắc rồi”-Liều nghĩ thầm rồi quay người, nụ cười hòa nhã nở trên môi.

-Cậu giỏi lắm, dám dùng chiêu này để lừa tớ hả?

Mên thờ ơ. Cảnh này vẫn thường xuyên diễn ra. Huyền hất mặt về phía Mên:

-Mên! Giúp tớ một tay.

Bất gặp ánh mắt thăm thươg của Liều nhìn mình, Mên nở nụ cười đẽo gải như là “chấp nhận số phận đi, tớ về phe Huyền rồi”. Chẳng kình nể, hai người lao vào Liều như hổ vồ được con mồi. Liều bị tóm áo lại, đơn phương độc mã làm sao chạy thoát. Hai người đè cô xuống sàn, Mên đè chặt tay cô. Huyền vừa giữ tay, vừa chọc vào lách Liều. Nhồn nhột, ngứa ngứa. Liều vừa cườ vừa dẩy dựa:

-Làm ơn đi, tha cho tớ.

-Tha hả? Cái tội lừa bạn bè là không thể tha thứ.

Mến đáp rồi sờ vào chân Liễu, cười nham hiểm. Lăn lượt từ chân, eo, nách, cổ đều bị hành. Liễu như con sâu ngọ ngậu không thoát được. Cái cảm giác buồn buồn nhột nhột cực khó chịu. Liễu thét lên:

-Dừng lại, tớ không chịu nổi nữa. Sắp xỉu rồi này.

Huyền càng mạnh tay, không thể khoan nhượng được:

-Xỉu hả? Lừa mình không dễ thế đâu.

Liễu không dây dựa nữa, chân tay cô thả lỏng. Khuôn mặt nhgieeng về một bên. Sự nhột nhạt mệt mỏi đã có sẵn, giờ phát huy tác dụng. Nhìn rất giống người đang ngất. Huyền với Mến cũng khựng lại. Mến lay người cô:

-Cậu sao thế? Này! Này!

Ánh mắt hai người hiên lên sự hốt hoảng lo lắng. Huyền bối rối lắc nhẹ tay Liễu: -Này...này...Đừng đùa thế.

-Hình như cậu ấy không đùa đâu.

Sự hốt hoảng đã bộc lộ ra bên ngoài. Huyền run run, gất lên:

-Cậu đừng nói thế, Liễu chỉ đùa thôi. Huh...huh...

Liễu nín thở trong lồng ngực. Cô kìm lắm mới không phá lên cười ha hả. Nghe giọng Huyền hình như nàng ta sắp khóc thì phải. “Đáng lắm. Dù sao cũng phải dọa nàng ta một phen.” Mến đột nhiên hét lên, suýt nữa cô đã giật mình mở mắt ra xem có chuyện gì.

-Mau gọi cấp cứu đi.

Huyền đứng dậy cấp tốc lao ra phòng khách. Liễu đen mặt, cấp cứu hả, cô vừa ở đây về, không muốn phải vào đây lần nữa. Cô vội vàng ngồi dậy:

-Không ngất, đừng gọi, mình chỉ đùa thôi.

Mến ngã ngửa vì giật mình, Huyền đỏ mặt quay lại, nàng ta bật khóc ngon lành. Đúng à kinh thiên động địa. Việc Huyền khóc còn khó tin hơn có động đất xảy ra bây giờ. Liễu đứng dậy, vòng tay ôm Huyền:

-Xin lỗi nha! Nín đi...mình chỉ đùa thôi mà...nín đi!!!

Huyền nức nở vẫn chưa thôi, giọng nghèn nghẹn:

-Sao không chết luôn đi. Đồ đều. Huh..huh...

Mến phủi quần áo đứng dậy lườm hai người kia. Một người dùng lời nói ngon ngọt đến buồn nôn dễ dàng. Một người suốt suốt thút thít. Mến bực mình:

-Vâng! Để Liễu chết thì không biết cậu khóc thê thảm đến mức nào. Chắc ngập lụt cả thành phố ấy chứ...

Huyền lườm Mến rồi buông tay Liễu. Nàng ta đi vào bếp. Nếu không thì bánh cháy thật chứ chẳng đùa nữa. Liễu đứng dựa vào tường, rất mệt mỏi. Mến đứng dựa bên cạnh, cười nhạt nhưng thực ra rất quan tâm:

-Cậu có chuyện??? Tớ giúp được không?

Chỉ thoáng qua là Mến biết Liễu chắc chắn gặp chuyện ở bên ngoài. Nếu không Liễu sẽ chẳng im lặng khi vào nhà. Thái độ của Liễu rất cố định. Chỉ cần tình ý sẽ nhận ra điều bất thường.

-Không! Tớ giải quyết được. Nếu cần, tớ sẽ gọi cậu.

-Ừ. Lên thay đồ đi. Cậu vừa lau 2 mét sàn đấy! Bắn chết đi được.

-Tại cậu chứ ai. Tớ sẽ phục thù.

Nói xong, Liễu lên thẳng phòng. Bữa trưa, cô ăn rất nhiều nhưng vẫn thấy đói. Mò mẫm xuống dưới nhà, Huyền vẫn còn giận cô vụ vừa nãy nên nhất quyết không cho ăn bánh.

Không ăn thì lấy sức đâu mà sống, giờ lại là kẻ thất nghiệp, vô công rồi nghề nữa chứ. Phải ăn, phải tắm bổ kỹ lưỡng mới được. Có sức khỏe mới đi xin việc được. Lúc tâm trạng không vui, ăn đồ ngọt là tốt nhất. Liễu chống tay lên, nhìn Huyền với ánh mắt thương. Huyền vừa ghi lại cơn thức sáng chế vừa nói:

-Dù cậu có nhìn mình đến nát mắt thì mình cũng không cho cậu ăn đâu.

Liều gục xuống bàn, tay vừa đập vừa rên rỉ:

-Ôi! Sao số tôi lại khổ thế này? Ăn không được ăn, uống không được uống. Sống vậy thì sống làm gì?? Blap...blap...

-Im đi, rên vậy thôi.

Mến từ ngoài bước vào. Tiếng rên này như ong vo ve bên tai, Mến cực kì ghét. Liễu ngẩng lên, miệng méo xệch, chẳng còn chút sức sống nào cả. Mến nhăn mặt:

-Đúng là trẻ con. Huyền chăm sóc trẻ con cẩn thận nhưng đừng nuông chiều quá. Sẽ hư đấy. Tở ra ngoài một chút đây.

Liều trừng to mắt nhìn Mến. Mến chẳng kém, nở nụ cười đều giả đáp lại, kèm theo một nụ hôn gió....

10. Chương Chap 10

Chiếc xe hơi màu đỏ nổi bật, là Audi A6, sang trọng và tuyệt đối tiết kiệm nhiên liệu. Chủ xe đã đợi hơn 10', tai đeo phone. Từng ngón tay vỗ theo nhịp trên vô lăng. Không có vẻ gì là sốt ruột.

Mến từ trong nhà bước ra, nhìn chiếc xe rồi ngồi vào trong. Cô cũng chẳng nhớ được anh ta có bao nhiêu cái xe. Mỗi lần đón cô, anh đều thay một chiếc. Mà xe toàn của hãng nổi tiếng thế giới. Đúng là phô trương không cần thiết.

Việt Anh –chủ chiếc xe- nhìn cô để đoán xem tâm trạng cô bây giờ thế nào. Mến mặc một bộ đơn sơ: áo sơ mi kẻ sọc đỏ ôm sát người, quần bò xẻ tứ tung. Tóc cột cao để lộ cái cổ trắng mảnh. Đơn giản nhưng có cá tính. Mến lườm anh:

-Nhìn gì. Định ăn tươi nuốt sống tôi hả.

-Hôm nay hiếm lắm mới được ngày nghỉ. Tôi không muốn cãi nhau với em.

-Tôi đâu có thừa hơi.

Mến dốp chát ngay lập tức. Việt Anh cau mày nhìn chằm chằm với ánh mắt “đừng trọc diện tôi”. Anh lái xe vào đường quốc lộ, chẳng ai nói với ai một lời. Trong công ty, họ là giám đốc và nhân viên. Nhưng bên ngoài, họ không có một mối ràng buộc nào cả. Với lại Việt Anh là người công bố theo đuổi cô trước. Chỉ lí do này thôi, cô cũng có đủ can đảm để chống đối. Sao cô phải sợ chứ.

Nghĩ thế, cô tự tin ngẩng cao đầu. Tiền là vô giá nhưng Mến cuwucj kì có giá. Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, quần âu. Khí phách lãnh đạm toát ra khiến phong độ của anh không ai bì kịp. Nhìn mọi góc độ đều thấy anh ta rất đẹp trai. Tuy khí chất ngất trời nhưng dưới con mắt của Mến thì đã bị giảm đi một nửa. Cô chỉ thấy anh ta rất ngang ngược và táo bạo. Dù mọi việc anh đều sắp xếp cả nhưng anh vẫn lịch sự hỏi cô:

-Em muốn đi đâu???

-Tùy anh..

Mến ra giọng bắt cần. Ngang ngược thì sẽ có người ngang ngược hơn, núi cao cũng sẽ có núi cao hơn. Ở công ty, cô bị anh chèn ép như vậy, ra đường, cô sẽ cho anh biết thế nào là Mến bá đạo. Tiếng phanh xe kít lại ngay lập tức. Đầu cô hơi cúi về phía trước. Cô quay lại liếc mắt nhìn anh:

-Anh bị điên à? Tự dưng phanh gấp lại làm gì?

Khuôn mặt anh trầm mặc, hơi xám lại, giọng anh trầm trầm, có chút tức giận:

-Tại sao em cứ phải tỏ thái độ như vậy?

Cô cũng thẳng thắn bày tỏ quan điểm không chú khách khí:

-Ai bảo anh ở công ty chèn ép tôi?

Ánh mắt anh toát ra khí lạnh bắc cực, anh ấn giọng từng chữ:

-Tôi...chèn...ép...em...???

Mến không lạnh mà run. Dù sao hẳn cũng là giám đốc một công ty lớn. Cô chỉ là nhân viên quèn, tỏ thái độ mà trọc giận hẳn thì dễ nghĩ việc như chơi. Thời buổi kinh tế khó khăn, tìm được công việc ổn định, thu nhập tốt đâu phải dễ. Tất nhiên cũng phải suy nghĩ cho kĩ: 1 điều nhịn 9 điều lành; tốt nhất nên phục tùng anh ta thì hơn.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, đoán ra trong đầu cô đang nghĩ cái gì. Anh cười nhẹ làm cô giật mình ngơ ngác.

-Tôi cho phép em nói tôi chèn ép em đấy, tôi không đuổi việc em đâu.Em nói xem, tôi ngược đãi nhân viên mức nào mà khi gặp tôi em luôn tức giận như vậy.

-Anh hứa sẽ không đuổi việc tôi chứ? –Cô nhìn anh với ánh mắt thăm dò.

Việt Anh gật đầu. Anh ta đã hứa rồi thì việc gì cô phải sợ. Cô cao giọng trách móc:

-Tại sao trước toàn bộ công ty, anh lại tuyên bố theo dduoior tôi làm mọi người nhìn tôi như quái vật? Tôi chỉ là một người nhỏ bé, làm công ăn lương. Tôi không có ý định leo lên chức giám đốc phụ nhân gì đó.

Cô bỗng nhiên im bặt vì cảm nhận được hơi thở ấm nóng của anh đang áp sát người mình, giữ một khoảng cách rất gần. Anh hỏi cô:

-Tại sao lại không có ý định? Bao nhiêu người mong ước mà không có cơ hội, tại sao em lại không? Hay em nghĩ tôi không xứng với em.

Người cô bỗng nóng lên, tim đang đập loạn xạ trong lồng ngực. Đôi đồng tử cô mở to và chớp liên tục. Khoảng cách gần như vậy khiến cô không dám thở mạnh. Cô lắp bắp:

-Những người khác theo đuổi anh, đấy...đấy là việc của họ. Tôi không quan tâm.

Mến không quan tâm câu nói của cô như nhát dao đâm vào tim anh. Anh tiếp tục áp sát cô khiến cô như bị hút hết khí oxy. Mặt cô như quả cà chua đỏ ửng. Ngực khí của anh mang đầy khí lạnh.

-Em không quan tâm? Em làm tôi phát điên mất...!

Nghe anh nói câu này cảm giác như anh đang bắt lực. Mến quay người ra ngoài lắp bắp:

-Tooi muốn xuống xe...

Mến đẩy nhưng cửa không mở ra. Cô quay người lại nhìn khuôn mặt đang xám lại của anh. Anh đang rất tức giận. Cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

-Anh mau mở cửa x era, tôi muốn xuống.

Bàn tay anh nắm vò phía sau cổ cô, kéo sát ặt mình.Mến mở to mắt. Động tác nhanh, dứt khoát, nó nhanh đến nỗi khiến người học võ như cô cũng không phản ứng kịp. Cô chưa kịp nghĩ nên phản ứng thế nào thì bờ môi lạnh lạnh của anh đã phủ lên môi cô. Hơi ẩm của anh lan tỏa trong người cô khiến cô rung mình như để ngăn dòng cảm xúc. Người cô tê tê, ngực như bị hút hết khí oxy rất khó thở. Cánh tay chắc khỏe của anh xiết chặt người cô khiến cô không thể nhúc nhích.

-Mở cửa x era mau. –Người cảnh sát tuýt còi đập vào cửa xe.

Hai người vội buông nhau ra. Nhìn người cảnh sát, anh nhú mày “kẻ phá đám chết tiệt”. Kính xe được hạ xuống, giọng anh vẫn chưa hết tức giận:

-Có chuyện gì vậy?

-Các anh các chi về nhà mà tâm sự, đây là nơi công cộng.

Mắt anh trừng trừng nhìn người cảnh sát đang lăm lăm mồ hôi.

-Có liên quan gì đến anh không?

Thái độ không hề tôn trọng của anh khiến người cảnh sát bực bực tức tức giận:

-Có đây! Anh nhìn phía sau anh đi: một đoàn xe tắc vì xe của anh đấy. Thấy không???

Liếc qua gương, quả thật một đoàn xe đang bị tắc nghẽn. Anh cười nhạt đáp lại:

-Có thấy...

-Xuống xe mau! Xuất trình giấy tờ...!

Việt Anh chẳng thèm quantaam. Tấm kính xe được kéo lên trước con mắt tức giận của người cảnh sát giao thông. Anh cúi người thắt dây an toàn cho Mến. Mến vẫn ngồi im như tượng. Cô tránh ánh mắt của anh. Trong khi bên ngoài người cảnh sát đang đập kính thúc giục:

-Xuống xe mau!

Mến nghe thấy giọng anh trầm trầm ấm nóng bên tai: -Nhắm mắt lại.

Mến còn chưa định thần lại thì chiếc xe đã lao đi với tốc độ kinh hoàng. Cô há hốc miệng rồi nhắm chặt mắt. cô cũng bấu chặt vào sợi dây an toàn. Lúc cô ổn định, mở mắt thì đập và mắt cô là một chiếc xe tải đang ở rất gần. Còn Việt Anh thì không hề có ý định giảm tốc độ...

11. Chương Chap 11

Căn nhà trống vắng chỉ có tiếng bát đĩa lanh canh ở trong bếp. Huyền không thể không tức giận trước sự vụng về của Liễu. Liễu đã làm mẻ bánh thứ “n” rồi mà vẫn không thành công. Nên chê người dạy không có trình độ hay học trò kém cỏi vụng về???

Tuy mặc tạp dề nhưng hầu hết quần áo của Liễu đều dính đầy bột mì. Sau khi ẻ bánh vào lò, Liễu mới thở nhẹ. Nhưng mắt cô bỗng tối sầm khi nhìn rác rưởi trên sàn: nào là vỏ trứng ngổn ngang, vỏ dâu tây, bột bụi bám khắp sàn. Huyền lừ mắt vứt tạp dề lên bàn ăn:

-Tự đi mà dọn.

Nói xong thì bỏ đi hần. Trang mở cửa phòng đi vào. Nhìn thấy sự lộn xộn trong bếp, cổ họng cô tắc nghẽn không nói lên lời. Cô bước qua đám vỏ trứng, ngồi lại bàn ăn, lắc đầu:

-Không thể tưởng tượng được, cậu nấu ăn hay là phá bếp vậy?

Liễu cũng chẳng thể tin được bản thân lại tệ hại như vậy. Cô mở tủ lạnh, lấy nước cam cho Trang rồi ngồi xuống bàn.

-Liễu này?

-Ừ. -Liễu ngẩng lên nhìn Trang chẳng mấy tâm trạng. Trang loay hoay cốc nước lạnh trong tay, nói nhẹ nhẹ nhưng Liễu đủ nghe:

-Tổ chia tay Thanh rồi.

Liễu cũng đoán được một kết cục như thế nhưng không ngờ Trang lại dứt khoát nhanh như vậy. Đúng là tình bạn hơn tình yêu rất nhiều. Nhưng Liễu vẫn hỏi lại:

-Vì mình hả?

Trang tựa lưng ra sau, ánh mắt tràn đầy ảm áp, lắc đầu nhẹ:

-Không hẳn là vì cậu, một phần vì bản thân mình nữa. Dù sao cũng rất buồn nhưng có mọi người ở bên, mình tin sẽ tốt thôi.

Ánh mắt Liễu nhìn Trang lạnh lùng, vừa oán than, vừa cảm thông. Trang đúng là rất tự tin nhưng mọi chuyện đâu dễ dàng như thế. Liễu cười nhàn nhạt:

-Cuối cùng mình cũng biết chắc chắn tại sao mình bị đuổi việc rồi.

-Là sao?

Khuôn mặt Trang bỗng nhiên đen lại. Liễu nhìn thẳng vào mắt nàng như để tuyên bố cách rõ ràng hơn:

-Chú của anh ta là giám đốc tòa soạn mình.

Ý cậu là....? Cậu chắc chắn không?

Liễu gật đầu: -Tin hay không thì tùy cậu. Dù sao mình cũng xin lỗi cậu, mình đã không để ý đến cảm xúc của cậu. Bây giờ mình muốn mọi thứ trôi qua thôi.

Trang đứng bật dậy, nàng đã cực kì tức giận. Liễu hiểu nhưng cô cười:

-Đừng tìm anh ta tính sổ làm gì. Tránh xa loại người như hắn ta càng sớm càng tốt. Mình sẽ tìm công việc mới, mình không ngại làm lại từ đầu. Người tài năng như mình chỉ có công ty phế phẩm mới không nhận thôi.

Trang chẳng biết nói gì ngoài từ: -Xin lỗi cậu...

12. Chương Chap 12

Chiếc xe hơi nổi trội giữa long đường cao tốc cứ phóng vun vút về phía trước. Ánh tịch dương đã bắt đầu buông xuống thành phố, màu cam hồng ảm áp rải xuống. Người trong xe vẫn ngồi im, nhắm chặt mắt, long thầm cầu mong người bên cạnh dừng lên cơn điên nữa. Nếu không cô mất mạng như chơi.

Mեն lo lắng thừa thãi.

Với một tay đua cỡ lớn như anh thì việc tránh một chiếc xe tải là việc quá đơn giản. Nhưng anh không ngờ người ngồi cạnh anh lại nhất gan đến thế. Bình thường thì mạnh mẽ lắm. Ai ngờ gặp chuyện thì nhắm mắt tịt kinh. Anh cất giọng cao ngạo:

-Sợ gì chứ. Diêm Vương chưa chấm số anh và em đâu. Mở mắt được rồi đấy.

Cô tí hí mắt xem tình hình. Có vẻ ổn thỏa, cô liền mở to mắt. Chiếc xe tải suýt đâm ban nãy đang ở đằng sau chạy hướng ngược lại. Hai tên cảnh sát trực khu ban nãy đi một đuổi theo, tốc độ chẳng kém gì.

-Cảnh sát vẫn bám theo, làm gì bây giờ?

-Bọn nhãi nhép, không đáng bận tâm.

Anh tiếp tục tăng ga. Đã đến vạch cuối cùng. Xem phim hành động bao lâu, lần đầu được trải nghiệm, Mեն có vẻ rất thích thú, cười tùm tùm. Nhìn cảnh trước mắt cứ vun vút trôi qua thật là thú vị. Việt Anh không thể hiểu nổi vừa nãy còn nhắm tịt mắt, giờ đã cười rồi. Đản bà đúng là khó hiểu.

-Cười gì? Không sợ à?

Mեն lắc đầu: -Hi. Mấy khi được làm nữ chính trong phim hành động. Phải tận hưởng chứ. Hihi

Anh bó tay. Anh đã bỏ xa 2 cảnh sát ngu ngốc đó. Một thoáng đã không thấy họ đâu nữa. Anh giảm tốc độ chờ cô dạo quanh thành phố. Lúc này ánh hoàng hôn đã bao trùm toàn bộ. Mեն hết căng thẳng cũng là lúc cô nhận ra vấn đề: bụng cô đang réo; cô đói nên chẳng có hứng thú đi dạo cùng anh ta.

Bắt gặp ánh mắt của Mến đang nhìn, anh ta ngạc nhiên:

-Gì vậy?

-Lúc khác đi tiếp. Chúng ta dừng lại đi. Tôi đói rồi!

Thế mà anh nghĩ cô đang giấu mình. Anh lái xe đút cô vào một nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố. Anh đã đặt phòng trước rồi. Người quản lý nhìn thấy anh liền chạy ra, mặt mày hớn hớn:

-Giám đốc Việt Anh! Thật vinh dự cho nhà hàng chúng tôi được tiếp đón ngài.

Việt Anh gạt đầu cao ngạo. Mến đi đằng sau rửa thầm: Đúng là đại gia có khác, đi đâu cũng được tiếp đón nồng hậu. Tên quản lý cười toét miệng ra đến mang tai, dẫn hai người đến một phòng VIP rồi ra ngoài. Anh lịch sự kéo ghế cho cô rồi ngồi phía đối diện. Như thế anh có thể quan sát được mọi động tác của cô.

Trong lúc đợi món ăn được đưa lên, Mến tranh thủ nhìn kết cấu căn phòng: ánh sáng phát ra chủ yếu là từ nến, có chút hoa tươi. Cách bài trí mang hơi hướng cổ điển rất hài hòa. Giờ cô mới để ý dưới chân được rải một lớp hoa hồng. Khung cảnh cực kì lãng mạn nhưng với cô thì thật là lãng phí. Mất tiền mua hoa để làm gì rồi giẫm đạp lên nó.

Món ăn sơn hào hải vị được bày lên bàn. Lúc này cô chẳng còn để ý gì nữa, cũng không thèm ngẩng lên nhìn anh chứ đừng nói chúc anh ăn ngon miệng. Cô tập trung vào chuyên môn.

Việt Anh rất khó chịu. Chẳng lẽ anh lại không hấp dẫn hơn đồ ăn hay sao? Mất bao công đặt phòng rồi trang trí mà chẳng nhận lại được sự đáp trả nào cả. Anh đang nghi ngờ người ngồi trước mặt anh có phải con gái không vậy? Anh ngán ngẩm:

-Em ăn ngon miệng...

Tuy rất tập trung vào chuyên môn nhưng không có nghĩa là cô không để ý những gì xung quanh. Cô đáp lại anh ta rất từ tốn:

-Không có anh chúc tôi vẫn ngon miệng như thường.

Anh ngán ngẩm.

13. Chương Chap 13

Một tuần mới bận rộn. Bệnh viện không lúc nào ở tình trạng dễ thở. Oanh bước ra khỏi phòng phẫu thuật, đã đến giờ ăn trưa. Làm nghề này nhiều lúc rất áp lực, nhiều lúc bệnh nhân đông khiến cô không có thời gian nghỉ ngơi. May chiều nay không có ca phẫu thuật nào, cô được nghỉ để lấy lại tinh thần.

Đang đi thì tiếng Ngọc Minh gọi cô đứng lại. Cô đứng chờ anh bước đến. Giờ cô rất mệt, không muốn tiếp chuyện ai cả. Dù viện trưởng có đến trước mặt cô thì cũng thế cả thôi.

-Có chuyện gì vậy?

-Đi ăn trưa với anh..

Cô đảo mắt sang xung quanh. Cô không muốn ai hiểu lầm rằng cô công tư không phân minh. Cô lắc đầu từ chối anh, ánh mắt cô cương quyết:

-Tôi sẽ về nhà bây giờ. Hẹn gặp anh ngày mai.

Cô quay người bước đi nhưng Ngọc Minh đâu dễ dàng buông tha như vậy. Anh vẫn không thể hiểu nổi tại sao không chịu chấp nhận anh. Xét về mọi góc độ tiêu chuẩn, anh đều có cả: Kinh tế ổn định, đẹp trai phóng khoáng, gia đình công chức nhà nước, lại chưa yêu ai lần nào. Hai mươi tám năm nay anh chưa hề bị bóc tem. Vậy mà cô chẳng mấy may cân nhắc. Xem chừng cú này khó đây.

-Tối nay em rảnh không?

Chẳng phải nghĩ: -Không! Tối nay tôi bận.

Ngọc Minh chẳng thèm chấp thái độ lạnh lùng xa cách của cô. Anh cười đầy ẩn ý: -Tối nay anh qua đón em. Ngoan ngoan ở nhà chờ anh.

Oanh lừ mắt khó chịu:

-Ngoài giờ làm việc, anh không có quyền ra lệnh cho tôi.

Tuyên Bố xong, Oanh đi thẳng ra khỏi bệnh viện.

Nhìn theo bóng cô, anh không còn khó chịu gì nữa. Oanh chính trực và nghiêm túc chứng tỏ khi yêu ai cô ấy cũng có trách nhiệm và tuyệt đối trung thành. Người như vậy rất hợp với anh. Tuy anh không thể đánh đổ bức tường thành kiên cố trong Oanh nhưng anh vẫn tin rằng một ngày nào đó Oanh sẽ phải tự phá bỏ nó, tình nguyện ở bên anh. Anh nhất định không bỏ cuộc. Oanh chỉ có thể thuộc về anh mà thôi.

14. Chương Chap 14

Sau khi tốt nghiệp trường đại học xã hội và nhân văn, Ánh đầu quân làm công tác xã hội. Cô làm việc cho hội từ thiện Việt , vận động và quyên góp giúp đỡ cho các trẻ em cơ nhỡ. Cô vừa chuyển giao tiền mặt cho viện trẻ mồ côi ở Thành phố Hồ Chí Minh. Chỉ cần nhìn các trẻ em tươi cười là trong lòng cô xôn xang niềm hân hoan. Xong việc rồi nhưng cô chưa muốn về Hà Nội, kiếm một chiếc ghế đá ngồi xuống, cô ngắm lũ trẻ chơi đá bóng. Đức Huy kiếm cô một hồi, tưởng cô đã ở trên ô tô, ai ngờ...

-E thích trầm tư một mình vậy sao?

Đức Huy ngồi xuống bên cạnh, Ánh vẫn không để ý, mãi mê nhìn lũ trẻ chơi đùa, hò hét. Anh vẫn chưa biết làm gì mới khiến cô nói chuyện với anh thì Ánh đã lên tiếng trước:

-Tôi thấy mình rất hạnh phúc.

-...

-Tôi sinh ra đã có bố mẹ, ra ngoài thì có bạn bè lo lắng, quan tâm, chẳng phải lo nghĩ gì cả. Tôi bị coi là tiểu thư.

Trong giọng nói có chút xót xa tủi than. Đức Huy nhíu mày: làm việc với nhau đã hai năm, chưa bao giờ cô chia sẻ với anh về cuộc sống của cô. Anh nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của cô, mái tóc rủ xuống, thấp thoáng giọt mồ hôi lăn xuống. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên mái tóc, lên vành tai cô để thấy má cô ứng hồng vì nắng.

-Tại sao em lại nói điều này với anh. Vì mọi người gọi em là tiểu thư nên em chọn nghề này, rong ruổi khắp nơi sao?

Ánh nhìn anh, không khí trầm mặc. Cô cười, không phản bác cũng không đồng thuận với điều anh nói:

-Tại sao anh lại làm nghề này? Anh đã tốt nghiệp khoa quản trị kinh doanh mà.

Ánh nhìn khuôn mặt hồng của cô: xinh xắn và quyến rũ, muốn chạm nhưng không thể. Anh muốn người con gái của anh sẽ được sự nâng niu trân trọng tuyệt đối. Tuy giờ cô chưa đồng ý làm người yêu anh nhưng anh tin rằng trước hay sau Ánh chỉ có thể thuộc về anh thôi.

-Vì anh là đứa trẻ mồ côi, lớn lên trong cô nhi viện.

Ngữ khí của anh trầm ơn. Anh chưa bao giờ nói về quá khứ của anh. Anh nghĩ đơn thuần cô đã nói cho anh một bí mật thì đổi lại anh cũng cho cô biết một bí mật. Đôi đồng tử của cô mở to, ngạc nhiên. Làm sao có thể. Anh là trẻ mồ côi sao? Theo cô biết anh có một quá khứ toàn vẹn, bố mẹ anh thành lập công ty kinh doanh linh kiện ô tô. Anh là học sinh ưu tú, toàn diện về mọi mặt:

-Không tin phải không?

Anh cười, nhìn khuôn mặt ngẩn ra của cô là biết. Đọc được câu hỏi trong đầu cô, anh giải đáp:

-Năm anh 8 tuổi, anh được một gia đình nhà giàu nhận nuôi vì trong hồ sơ, anh là đứa trẻ thông minh, ngoan ngoãn nhất viện.

Hóa ra tuổi thơ của anh là như vậy. Trong ánh mắt cô lóe lên một tia sáng. Có mùi nguy hiểm ở đây. Thấy sự thay đổi nét mặt của cô, anh thấy có sự kkkhoong ổn. Anh áp sát vào vai anh cười thâm hiểm:

-Bí mật động trời của tổ chức. Anh mau đưa tiền bịt tin tức. Nếu không tôi sẽ phun tin này ra. Haha...

Mặt anh xám lại trong chốc lát rồi nhanh chóng dần ra. Người này thay đổi nhanh như chong chóng vậy.

-Em uy hiếp anh sao?

Ánh gật đầu, vừa nháy mắt vừa cười đều:

-Ừ, Anh tính đưa tôi bao nhiêu đây?

Đức Huy trầm tư: anh dễ bị uy hiếp vậy sao? Đúng là cô bé ngốc:

-Anh có một sự trao đổi có lợi cho em hơn.

-Có lợi hơn?

Ánh mắt cô sáng như sao: -Anh nói đi!

Đức Huy dùng khuôn mặt nghiêm nghị, ngữ điệu chắc chắn:

-Lấy anh!!!

Ánh bắt giác nhích xa anh. Tai cô bùng bùng. Anh ta nói gì vậy? Lấy anh ta? Dưới ánh mắt trời, mồ hôi cô chảy xuống nhanh hơn. Tim cô có triệu chứng lạc nhịp. Bình tĩnh! -Cô tự nhủ long mình.

-Anh đừng đùa tôi. Hôn nhân đại sự không thể đùa ra đùa được.

Giọng anh vẫn nghiêm túc. Đôi mắt sắc bén của anh nhìn vào mắt cô:

-Nếu trở thành vợ anh, toàn bộ tiền của anh em có thể giữ. Như thế chẳng phải có lợi cho em sao?

Ánh chết đứng tại chỗ. Đôi mắt kia chứng tỏ anh không đùa. Đức Huy cũng không ngờ mình nói vậy. Như vậy không phải là nhanh quá sao? Anh muốn cô từ từ tiếp nhận tình cảm của anh. Như thế này thì khổ cho cô gái bé nhỏ kia quá.

-Ê! Hai người kia, đi thôi. Chúng ta phải ra sân bay bây giờ.

Giọng nói của bác tài xế làm hai người giật mình quay ra. Như vớ được phao, Ánh bừng tỉnh, đứng phắt dậy, cúi đầu đi nhanh về phía ô tô. Anh bật cười, cô nàng lại chạy trốn rồi. Sải chân anh dài và rộng, chỉ vài bước đã đuổi kịp cô. Lúc đi qua, anh còn ghé vào tai cô thì thầm:

-Vụ trao đổi này chỉ có anh chịu thiệt thôi.

Cô cúi gằm mặt, bước nhanh hơn.

15. Chương Chap 15

Từ trụ sở của hội, Ánh lái ô tô về nhà. Tâm trạng cô ừng không mấy dễ chịu. Dù lúc chiều, trên máy bay, anh và cô chẳng nói với nhau câu nào. Nhưng trong đầu cô cứ lớn vờn hình ảnh của anh. Chết tiệt!!!

Về đến nhà. Ngoài Hòa ra, mọi người đều ở trong phòng ăn. Ánh kéo valy đến phòng khách. Nghe tiếng bạn bè là sự khó chịu trong cô giảm hẳn đi một nửa. Cô chẳng nghĩ ngợi nhiều, lao thẳng vào phòng ăn.

Mọi người đang ăn tối. Mắt cô tràn trề hạnh phúc và sung sướng ôm hôn từng người một. Sau màn chào hỏi phần khách, Ánh mới kéo ghế ngồi xuống. Huyền đứng dậy lấy thêm bát đĩa cho cô, Ánh kéo đĩa bánh trên bàn, ột miếng vào miệng.

-Lâu lắm mới được ăn bánh Huyền làm. Ngon thật đấy!

Huyền bĩu môi: -Nỡm ọ. Mới xa nhau có một tuần mà làm như cả thế kỉ không được gặp không bằng.

Ánh hếch mắt: -Một ngày mà không được nói chuyện với mọi người mình cảm thấy ngày đó dài bằng cả thế kỉ luôn. Đi xa nhớ mọi người lắm đó.

Mắt Lữ sáng quắc: -Thế có quà cho tớ không?

Oanh nhìn bằng ánh mắt chẳng mấy thiện cảm, ra giọng:

-Ăn cơm đi. Bao nhiêu tuổi rồi mà ai đi đâu về cũng đòi quà làm như trẻ con không bằng.

Liều xụ mặt. Đột nhiên tiếng điện thoại reo lên. Là Hòa gọi về. Fuowng mặt trắng trẻo hiện lên trên màn hình, cái giọng nghe lạnh lạnh đáng ghét:

-Mọi người đang ăn tối sao? Toàn món ngon! 30' nữa tóa về đến nhà. Các cậu giữ nguyên hiện trường đợi tớ về.

Mến đưa miếng bánh lên miệng ăn trước mặt Hòa, cười rất đều:

-Còn lâu nhé cưng. 30' nữa cưng về mà dọn bếp nhé. Hehe...

-Các cậu độc ác thật. -Bụp- Hòa tắt máy trong tiếng cười ồm ồm của mọi người.

Tiếng chuông cửa reo, Mến giật mình kêu lên:

-Không phải Hòa về đấy chứ?

Trang phẩy tay: -Không phải đâu. Nếu là Hòa thì cậu ấy có chìa khóa, vào thẳng nhà rồi. Trà ngố! ra mở cửa đi!

Trà đang tập trung ăn, nghe tiếng Trang nói thì giật mình ngẩng lên:

-Ồ! Sao lại là mình?

-Đi nhanh lên. Phiền quá!

"Trời đánh tránh miếng ăn". Dù người ngoài kia là ai thì Trà đều nguyên rửa. Một người con trai lạ ngoắc đang cầm hoa, khuôn mặt nghiêm nghị cúi đầu chào Trà. Trà ầm ờ:

-Anh Tìm ai?

-Tôi tìm Oanh. Cô ấy có ở nhà không vậy?

-Anh vào nhà đi, chúng tôi đang ăn tối.

Ngọc Minh đi theo Trà vào phòng ăn. Ánh mắt không giấu được sự ngạc nhiên, Huyền nhận ra anh, cười chào:

-Anh cứ tự nhiên đi.

-Tại sao anh lại đến đây?

Giọng nói cứng nhắc của Oanh làm mọi người thôi cười đùa quay ra nhìn anh. Ngọc Minh mặt xám lại. Trước mặt bao nhiêu người mà cô nói câu đó chẳng phải anh thành kẻ vô duyên sao? Cô không thể giữ thể diện cho anh một chút hay sao? Liều chếp miệng, hơi tở nhạt:

-Dù sao Ngọc Minh cũng là hách mà.

Nhìn bộ dạng trái trút của anh, Liều vừa hỏi vừa nháy mắt vớ anh:

-Hai người tối nay định ra ngoài à?

Chỉ có kẻ ngốc mới không hiểu ý Liễu. Liễu muốn hai người có không gian riêng để bồi đắp tình cảm. Liễu ngầm ủng hộ anh. Bất được tín hiệu, Ngọc Minh gạt đầu, bỏ mặc khuôn mặt khó chịu của Oanh.

-Vậy hai người có thể đi. Nhưng anh nhớ phải trả lại Oanh cho chúng tôi trước 10h. Chúc hai người vui vẻ!

Nói xong, Liễu tập trung vào chuyên môn. Mọi người cũng mặc kệ cặp đôi kia, tíu tít xem quà Ánh mua về. Oanh tức lộn ruột kéo Ngọc Minh mặt đắc thẳng ra ngoài. Anh không hiểu sao Liễu lại giúp anh nhưng có vẻ lời nói của Liễu rất có tác dụng. Oanh không hề phản bác dù không mấy dễ chịu. Anh nghĩ lần sau phải mua quà cảm ơn Liễu mới được.

Hai người bước trên vỉa hè. Oanh không nhìn anh mà nhìn xuống dưới chân, ngập ngừng:

-Sao anh lại đến đây?

-Anh đã nó là làm. Anh thích em, bây giờ em không chấp nhận anh cũng được. Nhưng ít ra cũng pphair cho anh có thời gian bên em chứ.

Ánh mắt Oanh lộ rõ vẻ bối rối. Cô lặng lẽ bước đi. Đèn đường sáng trưng, xe cộ vẫn tấp nập. Oanh hướng mắt nhìn theo sự vội vã của đô thị, trong lòng cô mông lung một cảm giác mơ hồ. Yêu hay không yêu. Thích hay là sự ảo tưởng. Tất cả chỉ là một ranh giới mong manh. Câu trờ lời hãy để thời gian đưa đến. Cô trầm mặc trong suy nghĩ. Ngọc Minh nhẹ nhàng nắm tay cô, bàn tay một người bác sĩ phẫu thuật ấm áp, tin tưởng, mảnh khảnh nhưng chắc chắn. Oanh giật mình nhìn anh. Ánh mắt họ nhìn nhau như hiểu thấu lòng nhau. Anh siết chặt tay cô như sợ cô sẽ chạy trốn, thoát khỏi cuộc đời anh. Anh muốn nắm giữ, muốn hiểu sâu tận cùng tâm tư trong cô.

Hai người họ cứ bước đi, chậm rãi giữa dòng người tấp nập. Mọi thứ chẳng cần rõ ràng. Dường như tất cả chỉ là mặc nhận. Giọng nói của anh phá tan không khí trầm lắng:

-Em ăn tối cùng anh nhé. Anh đói rồi.

Oanh tròn mắt, cau mày:

-Sao? Anh chưa ăn tối hả?

Cô nhìn anh, đưa mắt tìm kiếm. Cuối cùng cô đưa anh vào một quán ăn ven đường ngon, bổ, rẻ. Kéo anh ngồi xuống chiếc ghế sạch sẽ, cô gọi cho anh một tô mì. Ngọc Minh tuy là bác sĩ nhưng cũng không câu lệ quá về việc an toàn thực phẩm. Anh ăn ngon lành, đưa bát húp sột soạt.

Cô thực sự không biết nói sao nữa. Anh làm việc cả ngày, tối lại ăn mì. Nhìn cách anh ăn, cô không thể nhận được.

-Anh ăn chậm thôi. Không ai ăn tranh của anh đâu. Sao anh không ăn tạm chút gì rồi đi. Biết anh đói vậy đã không để anh ăn cái thứ ít dinh dưỡng này.

Ánh mắt anh cười nhìn cô đầy âu yếm:

-Không ngờ em cũng lo cho anh như vậy. Hay em về ở với anh đi. Anh sống một mình mà.

-Đừng hòng.

Oanh nhìn anh. Ngọc Minh vẫy cô chủ quán gọi thêm một tô nữa.

-Anh ăn gì mà khiếp thế? Sao người anh lại gầy như vậy?

-Em không thấy 3 vòng của anh rất chuẩn sao? Ngày xưa khi đi học, ngày nào cũng nhận được tá thư tỏ tình, cơm hộp được fan tặng xếp thành hàng mỗi buổi trưa đấy.

Cô lắc đầu, vẻ không thể tin được. Anh cũng không buồn giải thích thêm nữa, anh cầm cúi ăn. Bấy giờ ánh mắt cô mới dừng lại nơi anh. Phải công nhận anh rất đẹp trai. Dù ăn uống ở nơi xuống xã nhưng từng thao tác của anh vẫn rất nho nhã, phóng khoáng. Anh bỗng ngẩn lên. Bất gặp anha mắt anh, cô ngượng ngùng quay đi. Khóe miệng anh khẽ nhấc lên:

-Em thấy anh thế nào? Đẹp trai quá phải không?

-Không biết tự trọng.

Hai người lang thang trên vỉa hè. Bất chợt trời đổ mưa. Oanh giật mình ngỡ ngàng, cô đưa tay hứng để từng giọt mưa nhỏ lạnh rơi vào lòng bàn tay. Trời mưa lớt phớt rồi nặng hạt dần.

-Làm sao đây? Cô chỉ thấy nụ cười ấm áp nở trên môi anh. Anh nắm chặt tay cô chạy dưới mưa. Mái tóc mềm mại của cô thổi nhẹ về phía sau. Có một cảm giác lạ len vào từng tế bào, máu như đông lại. Được anh nắm có cảm giác tê tê. Cô chỉ nhìn thấy bóng lưng anh rộng và chắc chắn. Có cảm giác được bảo vệ che chở.

Hai người chạy vào khu nhà thờ tránh mưa. Cô bật cười khi thấy bộ dạng ướt át của anh. Mái tóc đen rủ xuống mặt. Tiếng cha xứ trầm trầm vang ra từ trong nhà thờ. Cô tò mò nên đi vào trong. Một đôi nam nữ đang đứng trước mặt cha xứ làm lễ thành hôn. Tiếng cha xứ êm êm:

-Con có đồng ý lấy Hoa Nhi làm vợ dù sau này gian khó, giàu sang bệnh tật vẫn yêu thương tôn trọng cô ấy?

Hai tiếng nam trầm đều thốt ra câu: -Con đồng ý! Oanh mơ hồ không phân biệt được có phải anh vừa nói ra câu đó hay không. Cô nhìn anh chăm chú. cô vẫn nằm gọn trong tay anh. Cảm nhận được ánh mắt của cô, anh quay ra. Đôi mắt cô có chút ướt át không biết do mưa hay do cô xúc động. Anh vuốt mái tóc ướt của cô, giọng trầm ấm:

-Thực sự anh rất muốn được yêu thương chăm sóc bảo vệ em. Hãy cho anh một cơ hội được không?

Mưa đã ngừng rơi từ bao giờ. Mọi người vội vã trở về gia đình ấm áp. Từng cặp kéo nhau đi nhanh. Đường phố cũng thưa thớt dần. Ngọc Minh cởi chiếc áo khoác ngoài khoác lên người cô. Oanh nén lòng mình để hiểu rõ chính lòng mình.

16. Chương Chap 16

Ở Hà Nội, trời đột ngột trở lạnh, là cuối thu nhưng tiết trời đã se lạnh của đầu đông. Đã một tuần trôi qua, Liễu suốt ngày ăn rồi ngủ, chán thì xem tivi. Sự nhiệt tình trong cuộc sống đã tụt dốc không phanh. Mọi người được bữa xả hơi, nhận ra sự bẽ tha của Liễu liền vực cô dậy để hỏi cho ra nhẽ.

-Gì chứ? Tớ bị đuổi việc rồi.

Mọi người ai nấy đỏ toan tập. Đuổi việc? Ánh mắt từng người giao nhau, chung một ý nghĩ “không thể tin được.” Cũng pahir người suốt ngày hăm hở cầm máy ảnh đi trộm tin tức, bận rộn không có thời gian nghr ngơi. Đáng ra phải được thưởng chứ? Người làm việc chăm chỉ như vậy tự dưng kêu đuổi việc thì ai tin chứ?

Liễu nằm trườn ườn trên ghế xô-pha, mắt nhắm mắt mở. Ở trong đám dễ thấy Trang đang đăm chiêu suy nghĩ, có chút bất lực bộc lộ trên khuôn mặt. Huyền đánh đét vào mông Liễu:

-Dậy! Dậy đi xin việc đi chứ! Định nằm ăn bám bạn bè à?

Liễu có vẻ uể oải:

-Ai cần thuê trợ lý không? Tớ chấp nhận mức lương bèo bọt.

-Hòa phẩy tay: -Cậu thì làm gì được chứ?

Liễu nhìn Hòa, đôi mắt sáng quắc. Cô ngồi bật dậy đầy khí thế làm mọi người giật mình:

-Hòa này! Cậu nhận tớ làm trợ lý đi. Ít ra 5 năm trong ghê, tớ cũng quen nhiều ông “bầu sô”. Có show nào tớ kéo về cho cậu. Tiền hoa hồng tớ lấy rẻ lắm... 20% số đó là được.

Mեն giờ tay bóp vào đầu cô, lắc đầu, vẻ không thể chấp nhận được ý kiến kia:

-Bad idea thế mà cậu cũng nghĩ ra được. Cậu biết lượng fan của Hòa bây giờ là bao nhiêu không? Hào đầu cần cậu quảng bá danh tiếng chứ!

Mắt Liễu thộn ra. Cô đứng phắt dậy, Huyền ngơ ngác:

-Đi đâu thế? Đang nói chuyện cơ mà...

-Đi đâu nữa! Lấy máy tính xem lượng fan của Hòa bây giờ là bao nhiêu..

Không đợi mà mọi người đồng loạt giơ nắm đấm lên. Liễu lại ngồi xuống ghế, thu mình lại chờ phán quyết của mọi người. Ánh gãi gãi mũi:

-Cậu nộp đơn xin việc ở đâu chưa?

Liễu gật đầu thở dài: -5 hồ sơ gửi 5 nơi. Đang chờ kết quả. Đúng là nhân tài không có đất dụng võ. Nhân thời gian rảnh rỗi, chúng ta tổ chức đi đâu chơi đi...

Trang đem sữa chua ra ọi người, nhăn mặt:

-Cậu bị đuổi việc tất nhiên rảnh chứ mọi người đâu có rảnh.

Oanh vì chuyện tình cảm với Ngọc Minh mà cô quên bém đi chuyện sức khỏe của Liễu. Cô bỗng run chân ngồi sụp xuống ghế. Mọi người bắt ngờ chạy ra nhìn:

-Cậu sao thế? Sao sắc mặt khó coi thế?

Oanh ngẩng lên nhìn Liễu chăm chăm. Rõ ràng là Liễu cảm nhận thấy điều gì không ổn từ khi cô bị ngắt ở bệnh viện. Liễu xua đi những thứ không hay trong đầu mình. Oanh cứ nhìn làm cô bối rối, cô lắp bắp:

-Sao cứ nhìn tớ thế?

Oanh thu đôi mắt mình lại, trong đầu đang phân tích tính toán mọi việc rồi lên tiếng:

-Tớ không sao.Tớ thấy nhân cơ hội này đi chơi một chuyến cũng được.

Oanh không có ý định nói cho Liễu biết bây giờ. Tự dưng bây giờ gặp Liễu rồi nói trong đầu cậu có khối u hay trịnh trọng tuyên bố “cậu bị u não”. Làm sao cô có thể mở miệng được? Đạo này không thấy Liễu kêu đau đầu nhưng bệnh này nhất định phải phẫu thuật mới có khả năng sống sót. Trước hết phải để cậu ấy có tinh thần thật vững vàng, khỏe mạnh mới được.

Nghe Oanh nói, mọi người cùn ngồi xuống suy ngẫm:

-Hay chúng ta đi biển đi. Đà Nẵng hoặc Nha Trang cũng được. Ở trong đó thời tiết rất đẹp.

Mến gật đầu mau lẹ. Cô cũng đangmuons trốn Việt Anh. Cả năm làm việc, cô chưa xin nghỉ phép buổi nào. Bây giờ xin phép vài ngày chắc là ok.

-Mai là cuối tuần rồi. Vậy mai chúng ta xuất phát luôn cho nóng.

-Nhưng...nhưng...

Hai tiếng “nhưng” thoát ra từ miệng Ánh và Hòa lập tức bị nghẹn trong họng khi đồng loạt ánh mắt mang hàm ý “thử không đi xem, biết tay nhau” chiếu thẳng lên người. Không khí trong phòng khách được chính điều hòa ấm áp. Ánh và Hòa không lạnh mà run. Hai người đồng loạt phát tay:

-Ok đi. Đi không tiếc nuôi.

Dù nói vậy nhưng trong đầu Hòa vẫn rủa “mẹ nó chứ, đây là ép buộc chứ nghỉ mát cái nỗi gì...”

Không phải cô không muốn đi cùng bạn bè nhưng ai bảo họ chọn đúng ngày thu âm MV mới của cô chứ. Hòa trút sự khó chịu bằng việc chạy bộ trên máy tập. Phòng thể dục kèm luyện võ ở dưới tầng hầm của ngôi nhà, khá rộng rãi, có chia ngăn để chơi bi-a, boxing và luyện đánh gôn ở cự ly gần.

Đến khi mệt vã mồ hôi cô mới chịu dừng, đi tắm rồi vào phòng ngủ. Áp lực đã được giảm đi nhiều.

17. Chương Chap 17

Một bình minh tinh khôi mát lạnh. Những hạt sương long lanh đón nắng hồng. Huyền bận bịu hơn với công việc buổi sáng như với danh nghiwxa là chị cả trong nhà lo cho đàn em được no bụng. Mọi người quyết định ăn sáng xong sẽ về phòng lấy đồ. Vì chỉ nghỉ hai ngày nên không cần mang nhiều đồ. Đến nơi thiếu gì mua đó.

Huyền phân mỗi người một việc để dọn qua căn nhà. Ít ra không ai muốn khi trở về, đón mình là một căn nhà bụi bặm hay ít ra là có mùi khó chịu xông lên. Nhiệm vụ cuối cùng mà người dậy muộn nhất sẽ phải làm là đổ rác. Và việc đó được trao cho Hòa.

Hòa hậm hực bê thùng rác ra cửa, vì không ai thêm giúp cô mở cổng nên cô đành dừng lại. Loay hoay một lúc cô bên được nó ra trước cổng nhà. Đường đang yên ắng bỗng từ đâu ra một anh chàng đang chạy bộ, mặc đồ thể thao, đeo tai nghe. Nói là chạy bộ nhưng không nhanh đến mức đó. Như kiểu anh ta chạy đua maratong vậy. Hòa vừa bước chân ra khỏi cổng thì anh ta lao tới. Hòa bất ngờ ngẩng lên nhưng không còn thời gian để tránh. Cơ bản là vì anh ta cũng không kịp phanh lại. Anh ta đâm sầm vào cô. Rác rưởi trong thùng cũng theo đó mà ập lên người cô không thương tiếc.

Thế là xoe, thế là nằm hiên ngang giữa đường, ngấm trời, ngấm gió. Hòa chưa kịp định hình rõ ràng chuyện vừa xảy ra thì mùi rác trong thùng đã ập vào mũi cô. Hòa bừng tỉnh, bỏ luôn hiện trường đứng dậy, đang phải bụi. Một sự ngẫu nhiên, hai người cùng phụt ra y chang câu nói:

-Cô (anh) mù hả? Không thấy người ta à? Thật là sui sẻo!!!

Hòa mặt đỏ gay, cô đang cực kì tức giận. Anh ta cũng không kém, vừa ngửi mùi trên tay vừa nhắm mắt. Nhưng anh thấy cô gái này quen quen, hình như đã thấy ở đâu đó. Chẳng lẽ...

-À. Đúng rồi. Cô là ca sĩ Kinzu phải không?

Hòa đang diên người, không giữ hình tượng nữa:

-Đúng thì sao mà không đúng thì sao?

Đột nhiên có tiếng nhạc phát ra. Là của anh ta. Nhưng bài này là của cô mà. Anh ta đang nghe nhạc của cô. Hòa tròn mắt ngạc nhiên. Anh ta liếc qua màn hình điện thoại, chỉnh lại tai nghe rồi chạy vội đi.

Hòa cứng họng. Tức lộn ruột. Anh ta đâm vào cô thế mà một lời xin lỗi cũng không thềm nói. Cô bực mình văng tục một câu:

-Mẹ kiếp! Sáng ra đã gặp sui sẻo.

Mọi người thấy Hòa đi vào thì lập tức tránh xa vì có mùi thật kinh khủng. Huyền nhăn mặt:

-Cậu thay mèo lục thùng rác đó à?

Mắt Hòa hiện rõ tia lửa điện, gằn giọng:

-Có tin mình giết cậu không???

18. Chương Chap 18

Sauk hi lấy vật dụng cần thiết, mọi người quyết định đến Nha Trang bằng ô tô. Hòa vẫn mặt nặng mày nhẹ vì sự sui sẻo ban sáng. Hai chiếc xe mùi trần một đỏ một cam rực rỡ phóng vút ra khỏi gara, hòa làn xe thành phố. Dưới ánh nắng dài nhẹ cuối thu, hai chiếc xe giữa lòng đường trở nên nổi bật. Mọi người giật mình ngơ nhắc nhìn theo họ. Họ quá nổi bật.

Vì mãi ngắm cảnh dọc đường nên khoảng 4h chiều họ mới đến nơi. Khách sạn họ thuê là của Thành Phong. Thành Phong đã rất lịch sự ra đón họ dù anh còn bận trăm công nghìn việc. Tất nhiên họ phải mất tiền

thuê khách sạn mà lại được ở phòng VIP., rộng rãi thoáng mát. Qua cánh cửa kính có thể nhìn thấy biển và khung cảnh của toàn bộ thành phố thu vào tầm mắt. Khỏi phải nói, Trà cười tíu tít vì có anh người yêu hào phóng như vậy.

Nhân viên nhà hàng giúp họ xách hành lý lên phòng. Tám cô gái mang tám tính cách khác nhau, cá tính nổi bật giữa khách sạn. Nhân viên thấy giám đốc của mình đi cùng họ thì hồ hởi giúp đỡ họ.

Dù là tám người nhưng họ chỉ lấy một phòng cao cấp. Trà đã nói với Thành Phong từ hôm qua nên anh đã cho người chuẩn bị thêm một chiếc giường nữa. Đi tắm xong họ lăn vật lên giường ngủ. Căn bản là lúc đi đường họ đã ăn quá nhiều nên cũng không cần ăn tối nữa. Mệt rã rời, họ ngủ say đến tận sáng hôm sau.

Ánh nắng ban mai chiếu qua ô cửa kính làm họ thức giấc. Trong người ai nấy tràn đầy năng lượng. Sau khi ăn sáng dưới đại sảnh, họ quyết định thay đồ, đi khám phá thành phố biển này. Người mặc quần soóc, áo phông, đội mũ rộng vành. Người sợ đen da, mặc váy hoa đến đầu gối, phòng khoáng, tươi mát.

Thành Phong không thể đi cùng mọi người nên đã cử hướng dẫn viên tốt nhất khách sạn đi theo họ. Mọi người đập lưng Trà, gật đầu thỏa mãn:

-Có người yêu được đây. Các chú rất hài lòng!

Mặt Trà đỏ lựng, sung sướng trào dâng, vỗ ngực tự hào:

-Chuyện! Người yêu em phải như thế chứ...

Hướng dẫn viên ăn nói lưu loát vừa đi vừa giới thiệu. Bon họ đang đi dọc bãi biển, ngắm nước biển xanh rờn lặn vào bờ.

-Nha Trang là vùng đất được thiên nhiên ưu đãi về vị trí địa lý và khí hậu. Sở hữu một trong 29 vịnh đẹp nhất thế giới với diện tích 251km vuông và số dân trên 350000 người....

Mén vừa nghe vừa gật gù. Dù sao cô cũng khâm phục người hướng dẫn viên này. Công nhận họ học lịch sử và địa lý siêu thật –hai môn mà ngày xưa cô phải cố gắng mãi mới được 5 điểm.

Mọi người nhìn khuôn mặt biểu cảm của món, gật đầu đồng thuận. Dọc bờ biển khoảng nửa tiếng. Đúng 8h45, họ đến viện Hải Dương học. Một trong những viện khoa học nghiên cứu và bảo tồn sinh vật biển lớn nhất Đông Dương. Ai cũng há hốc miệng, chạm tay vào kính, tròn mắt nhìn những sinh vật biển đang bơi lội bên trong. Thế giới ngầm dưới biển thu vào tầm mắt họ. Hướng dẫn viên chỉ tay dẫn họ đi, vừa đi vừa giới thiệu.

-Ở đây du khách sẽ được tận mắt chime ngưỡng hơn 20 nghìn mẫu vật và hàng ngàn sinh vật biển cùng với những công cụ và phương thức đánh bắt của người dân bản địa.

Quả thật không hổ danh. Đến cả người ban đầu không đồng ý đi như Hòa và Ánh lại lạnh chanh hào hứng nhất hội.

Khoảng 9h30, họ rời viện Hải Dương học đến thăm một ngôi chùa có lịch sử hơn 100 năm. Đó là chùa Long Sơn, ngôi chùa lớn nhất Nha Trang. Liều hào hứng đến nỗi chụp một lúc hết 1 phần 4 cuốn phim. Kiến trúc phật giáo không thể khiến người ta thôi trầm trồ chiêm ngưỡng một cách say mê.

Sau hơn một tiếng tham quan chùa, điem đến tiếp theo của họ là nhà thờ núi, ngôi nhà thờ được làm hoàn toàn bằng đá theo kiến trúc của Pháp. Vì chỉ ở đây hai ngày nên cả hội quyết định sẽ tham quan hết mọi nơi trong ngày hôm nay. Ai cũng tiếc hùi hụi vì sao không xin nghỉ lâu hơn chơi cho thoải mái nhưng công việc của mọi người cứ ập ddaaens.

Trước khi về ăn trưa, mọi người đến thăm hòn Chồng. Hòn Chồng là thắng cảnh tự nhiên nằm ở phía Bắc thành phố. Ở đây cách vài bước là song biển hoặc chân đồi. Người hướng dẫn viên kể lại truyền thuyết Hòn Chồng cho họ nghe.

-Ở đây, người dân bản địa truyền tai nhau về người khổng lồ đã đặt chân đến nơi đây để xây dựng lên vịnh Nha Trang. Một hôm người khổng lồ ngồi câu cá nơi đây. Có một con cá khổng lồ cắn câu, lôi đi. Ông phải kéo lại, một tay cầm cần, tay kia tì vào tảng đá lấy đà khiến bàn ản vào núi đá để lại dấu tích như bây giờ.

Cả hội chạm tay vào vết tích trên bề mặt đá, ngắm những chồng đá lớn nằm đè lên nhau. Liều được bữa chụp mỗi tay ọi người. Hội đi dạo quanh đó thêm vòng nữa. Người tiếp viên cũng đã thấm mồ hôi nhưng vẫn vui vẻ trò chuyện.

-Theo một truyền thuyết khác. Xưa có người khổng lồ đi du ngoạn xứ này, gặp bầy tiên nữ đang tắm. Ông dừng lại ngắm say sưa và vô tình trượt ngã. Ông vội bám vào núi đá khiến sườn núi đổ xuống để lại vết tay hằn trên đá.

Hòa nghe xong phán với vẻ mặt ngán ngẩm:

-Đồ háo sắc. Không bị đá đè chết là may đấy.

Dưới cái nắng trưa, ai nấy nhăn mặt, mồ hôi lăn xuống áo. Cả hội quyết định đi ăn ở một nhà hàng trong thành phố. Họ vừa ăn lẩu cá vừa tranh nhau xem những tấm ảnh chụp được.

-Đẹp quá!

Oanh gật đầu: -Không uống chuyến đi này. Nếu có thời gian nhất định phải tìm hiểu kĩ hơn.

Buổi chiều, sau khi thăm tiếp vài nơi trong thành phố, cả hội đi tắm biển. Nước biển trong xanh, mát rượi, bờ cát vàng mịn màng thoải mái dễ chịu. Nằm trên ghế dài, uống nước dừa. Chẳng còn gì tuyệt vời hơn thế.

Hoàng hôn buông xuống. Ánh nắng tím nhạt làm mặt biển lấp lánh. Mọi người nắm tay nhau đi trên bờ biển. Làn sóng mát lành trườn qua kẽ chân, buồn buồn như rấn bờ. Nắm tay nhau, dựa vào nhau, cùng ngắm hoàng hôn. Trong lòng ai nấy ấm áp đến lạ kì. Trước đây, trải qua bao khó khăn, sự ngăn cấm của bố mẹ, họ mới được ở bên nhau. Trong lúc hạnh phúc như thế này, nỗi lo lắng lẫn phải xa nhau làm họ buồn hơn hết.

Im lặng thưởng thức bức tranh thiên nhiên ban tặng. Một lúc sau bóng tối bao trùm, họ mới trở về khách sạn. Đi bộ cả ngày, ai nấy chân tay rã rời, mệt mỏi lao vào phòng tắm rửa. Hơn 7h tối, mọi người cơ bản đã tắm xong. Trà mặc chiếc áo phong ngắn tay dài đến lưng đùi, để lộ đôi chân thon trắng trẻo. Mền mặc chiếc váy mỏng đến đầu gối. Oanh mặc bộ đồ con gấu màu hồng chấm bi dễ thương. Còn lại chủ yếu là quần sooc ngắn, áo phong in hình thù lộn xộn.

Trang đã gọi sẵn đồ ăn mang lên phòng, vì cứ nghĩ đến việc xuống đại sảnh họ lại thấy đau chân. Đi bộ cả ngày làm ai nấy ăn cơm cực kì ngon miệng. Mọi người đang ăn thì Phong mở cửa đi vào. Anh cười rất thân thiện, kéo ghế ngồi cạnh Trà. Mắt anh thể hiện ý cười vì phát hiện cô chỉ mặc áo phong trùng. Ngồi lên ghế nên áo phong co lên để lộ cặp đùi bắt mắt. Trà nhận ra ý cười của anh liền nhăn mặt quát:

-Đồ biến thái! Nhìn cái gì?

Phong chẳng ngại ngần, cười rất tự nhiên, vừa làm vẻ mặt ngây thơ:

-Anh nhìn cái gì cơ?

Mọi người liền đồng loạt chiếu tướng lên cặp đôi đang lờ mắt nhìn nhau kia. Mền nheo mắt cười rất đều:

-Nói xem hai người đã làm chuyện đó chưa?

Trà giật mình xua tay, đỏ bừng mặt:

-Không có gì đâu. Bọn tớ chưa làm gì cả. Tình yêu bọn tớ còn trong sáng lắm nha, đừng nghĩ bậy.

Cả hội cười. Giờ còn có cả thể loại “tình yêu trong sáng lắm nha” nữa. Phong cười khỏ vì câu giải thích của Trà. Đúng là trẻ con, anh lắc đầu cười:

-Bao giờ em mới lớn đây?

Huyền vừa cắt đĩa bò bít tết vừa cười tùm tùm:

-Thế hai người định bao giờ kết hôn?

Trà lắc đầu rất nghiêm túc: -Sẽ không kết hôn...

Thành Phong nhìn cô, thắc mắc: -Tại sao? Kết hôn tốt mà...

-Em chỉ muốn yêu thôi. Kết hôn ràng buộc lắm, em không thích. Với lại anh đi suốt ngày, em không muốn ở nhà một mình.

Phong nhăn mặt vẻ không vui. Liều bịu môi cười với Phong:

-Khổ than cậu thật đấy. Vấn đề đó cậu không phải lo, chỉ cần đồ ngon đồ ngọt một chút là có người tình nguyện dâng hiến hết.

Trà xám mắt, quát lớn:

-Liều! Cậu nghĩ tới thế nào mà chỉ cần đồ ngon đồ ngọt là tình nguyện dâng hiến chứ?

Vì nhìn cười nên ai nấy bị ghen tức ăn, họ sặc sụa. Giải quyết xong đồ ăn, mọi người chống tay lên nghe tình sử lần đầu gặp của Phong và Trà...

19. Chương Chap 19

Ánh mắt hai người trở về một ngày xa xăm của ba năm về trước. Trà thay bộ đồ thường nhật, khoác lên mình bộ đồng phục của tiếp viên hàng không. Với khuôn mặt niềm nở vừa tươi cười vừa chào đón quý khách, cô đã gây thiện cảm cho bao người. Đây là ngày đầu tiên cô bay trong chuyến bay thực tế chứ không phải là những bài kiểm tra nữa.

Phục vụ cho khoang hành khách VIP. Chuyến bay cất cánh được khoảng 30', một đứa trẻ ngồi hàng ghế đầu tiên chạy vụt ra làm ly nước trong tay cô đang cầm hất thẳng lên người con trai đang đi đến. Anh mặc vest đen tuyền, quần âu, mái tóc đen ngắn, khuôn mặt trắng trẻo, ngũ quan sáng sủa. Nhìn anh cực kì tuấn tú.

Anh nhìn xuống chiếc áo vest có chất lông màu vàng đang chảy xuống thì nhăn mặt. Căn bản là anh đang cực kì tức giận vì việc đàm thảo với ddoois tác bị thất bại.

-Cô có mùi không vậy? Ướt hết đồ của tôi rồi! Thiệt tình.

Trà tròn mắt, rồi rít xin lỗi, dùng khăn tay của mình lau lên áo anh. Vừa chạm vào chiếc áo đã nghe giọng lạnh như băng của anh:

-Bỏ bàn tay dơ bẩn của cô ra.

Trà bất giác rụt tay lại, khuôn mặt cô đỏ lựng không biết phải làm sao.

Hành khách trong khoang nhìn chăm chăm vào họ. Vài người lắc đầu:

-Tiếp viên mà thế à???

Số khác can đảm hơn thì nói là: -Dù sao người ta cũng cín lỗi rồi. Người kia trông đẹp trai lại cư xử chẳng lịch thiệp tẹo nào. Tưởng nhiều tiền mà vênh mặt hả.

Thành Phong tức giận đi về phía nhà vệ sinh, còn Trà thì cúi đầu dọn dẹp nước cam rớt dưới sàn. Thế là hết. Một khởi đầu không gì thể thảm hơn. Cô đang khỉ không biết phải giải thích thế nào với cơ trưởng đây. Không biết buổi sáng mình bước chân phải hay chân trái ra ngoài. Xui sẻo hết biết. Lúc tiếp tân cho khách hàng phía sau cô đã tránh không giáp mặt với anh ta và cố gắng đi thật nhanh.

-Xoẹt...bịch...Á...a...a...a...

Tiếng kêu vang cộng trong khu VIP. Trà ngã xấp mặt xuống dưới sàn. Lồm cồm bò dậy, chiếc váy của cô đã bị rách một miếng bên hông. Mặt cô đỏ lựng, lấy tay vừa kéo vừa che. Mọi người cười thầm, trở mắt nhìn, bắt gặp ánh mắt xấu hổ của Trà, họ liệ quay mặt đi, thản nhiên như chưa có chuyện gì xảy ra. Riêng cái

tên đã đưa chân ra gạt chân cô thì vẫn đưa mắt nhìn một cách thư thái. Từ việc xấu hổ, Trà chuyển ngy sang giai đoạn 2: tức nổ đom đóm mắt:

-Đồ biến thái!

Đúng là một sự sỉ nhục lớn lao. Thù này nhất định phải trả. Dù có mất việc cũng phải trả. Hắn liếc xuống phần váy rách, cười tủm tỉm rồi quay đi. Trà nhìn hắn như bò tót nhìn chiếc thảm đỏ cứ phát phơ trước mặt. “ĐỢi bản cô nương thay đồ rồi sẽ tính lễ trả thù ngươi”. Cô quay người đi, chân nọ dúi vào chân kia bước đi một cách hó khăn.

Trà vừa thay đồ mà hận không thể bóp cổ cho chết hắn ta. Cô xin người quản lý không phục vụ khoang VIP nữa nhưng đến giờ ăn trưa, hắn nhất quyết đòi cô phục vụ bữa trưa cho hắn. Cô chưa gặp cái tên nào mà mặt dày như hắn. Giờ cô mới hiểu thấu câu mà cha ông ta nói “chớ xem mặt mà bắt hình dong”. Mặt mũi sáng sủa đẹp trai ngồi ngồi nhưng bên trong bụng dạ thì không thể tưởng tượng được.

Trà về phòng ăn, kêu đầu bếp nấu xuất ăn thượng hạng, trong lúc chờ đợi, cô nghĩ cách để trả thù hắn. Người phục vụ bếp đang dọn dẹp thức ăn còn thừa trên bàn. Mắt cô chợt sáng lên ý nghĩ xấu xa.

Cô nhớ đến Nicky, con thú cưng được mẹ nuôi trong nhà, miệng cười tủm tỉm nhìn khay thức ăn cô đang cầm trên tay. Chẳng phải mẹ thường cho Nicky ăn hỗn tạp như vậy sao? Oa... Vậy chẳng phải anh ta cũng giống chó hay sao? Nhưng Nicky là chó thuần chủng, còn anh ta là chó biến thái. Cô sung sướng cười tủm tỉm.

Thành Phong thấy cô cười tươi khi gặp mình liền nhận thấy ám khí nhưng nhất thời chưa biết ở đâu ra.

-Chúc quý khách ăn ngon miệng!

Anh hơi ngạ nhiên nhưng vẫn gạt đầu, ăn ngon lành. Đâu biết rằng sau hàng ghế dài, Trà nắm tay mỉm cười đắc thắng. Cô giữ khuôn mặt vui tươi gặp anh sau bữa ăn, hỏi han rất tình cảm:

-Anh ăn ngon miệng chứ ạ?

Anh nhìn cô, đáng lẽ cô phải tức chứ nhỉ. Anh gạt đầu đáp lại:

-Cũng được, khá hợp khẩu vị của tôi.

Khuôn mặt cô hồng lên vì nhin cười. Cô cúi sát vào tai anh thì thầm. Anh nghe xong mặt xám ngoét, chạy một lèo vào nhà vệ sinh. Tiếc là không thể...

Mọi người nghe đến đoạn này thì cười nể bụng. Mặt trà hồng hồng lên, tự cảm thấy cuộc gặp gỡ này thật là lạ kì. Dưới gầm bàn, Phong tủm tỉm cười, nắm tay Trà. Suy nghĩ một lúc, Trang nói ra thắc mắc trong lòng mình:

-Vậy sau này hai người gặp lại nhau lúc nào?

-À. Lúc ấy mình đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đuổi việc nhưng cuối cùng lại chẳng bị sao cả. (Trà lại cười). Một tuần sau thì thấy giám đốc chuyển mình đến tập viên ột hãng hàng không tư nhân.

Mọi người đồng thanh một tiếng “à” hiểu ra vấn đề.

-Hãng tư nhân đó là của Thành Phong.

Cặp đôi đồng thuận gạt đầu, ánh mắt họ nhìn nhau chan chứa. Mến nhìn cặp đôi kia rồi chép miệng:

-Đúng là không đánh không quen. Cãi nhau nhiều...

-“Yêu nhau cũng nhiều”- Bốn từ cuối, cả hội đồng thanh hô.

Trò truyện một lúc đã 10h. Thành Phong cũng đứng dậy ra về. Mọi người đều leo lên giường, tuy đã buồn ngủ nhưng vẫn cố gắng gượng thêm chút nữa:

-Nếu một trong tám chúng ta phải kết hôn thì phải làm sao..?

-Thì theo vef nhà chồng chứ sao...

-Eo! Thế xa mọi người à, buồn lắm.Vậy đừng kết hôn nữa, cứ yêu rồi như thế đi...

-Làm gì có thằng đàn ông nào chịu như thế. Định làm bà cô già à...?
-Sau này ai cũng có cuộc sống riêng. Chỉ cần mỗi tháng gặp nhau vài lần là được rồi. Cứ thế đi...
-....

20. Chương Chap 20

Cuộc sống lại trở về với sự bận rộn hằng ngày. Hòa thay đồ diễn rồi đến trường quay. Thời gian nghỉ ngắn ngủi vừa rồi làm tâm trạng cô cực kì thoải mái. Cô trợ lý AnAn đột nhiên xin nghỉ phép. Công ty đã bố trí người thay thế tạm thời trong vòng 1 tuần. Dù sao cũng không thể thoải mái bằng người cũ được.

Phóng viên đã trực sẵn ở trường quay để chụp ảnh quảng cáo cho MV mới. Cô đến chỗ đạo diễn để lấy kịch bản. Lúc đó đạo diễn đang ngồi nói chuyện với một người con trai khác. Hòa nhú mắt nhìn anh ta, thấy quen quen. Đạo diễn cười giới thiệu:

-Kinzu! Đây là trợ lý mới của cô. Hai người sẽ cùng làm việc với nhau trong tuần tới.

Anh ta cười, phô hàm răng trắng đều, đứng dậy lịch sự đưa tay ra:

-Chào cô. Tôi là An Thuận.

Gương mặt này đập vào mắt cô. Oa..nhớ ra rồi. Cô nghiêng răng ken két. Nhớ đến cảnh hôm đó máu nóng bốc lên tận đầu.

-Anh là cái tên chết tiệt hôm đó hả. Gây chuyện xong đến một lời xin lỗi cũng không có.

Đạo diễn thấy mặt cô đỏ lên, khí nóng phừng phừng, đoán chắc hai người đã có thâm thù.

-Kinzu! Hai người quen nhau sao?

Anh ta vẫn đứng yên nhưng tay đã rút lại. Cô phất tay sang đạo diễn làm ông ta giật mình:

-Anh ta không thể làm trợ lý cho tôi được. Đổi người!

-Bình tĩnh nào...

Đạo diễn vốn rất quý Kinzu. Hai người đã kết hợp làm việc nhiều lần. Thế nên họ cũng hiểu nhau đôi phần. Ông ta lôi Kinzu ra một chỗ:

-Anh ta là hội trưởng FC của cháu đấy. Không có Fan ủng hộ làm sao được. Có một tuần thôi mà...

Ánh mắt Hòa có chút ngạc nhiên:

-Hội trưởng FC là nữ mà, cháu đã gặp cô ấy rồi. Sao có thể là anh ta được.

-AnAn trước khi sang Mỹ đã tiến cử người này. Cô ấy nói anh ta là người rất có năng lực giải quyết vấn đề.

-Cháu không tin...

-Thôi. Cứ quyết định vậy đi. Mọi người chuẩn bị quay....

Cô vẫn không thể tin được. Đúng là hôm đó gặp, anh ta đang nghe nhạc của cô. Nhưng giả dụ có là hội trưởng FC đi nữa thì khi gặp thần tượng cũng không dừng đứng như hần. Chết cha. Hay là đồ lừa đảo.

Cô phóng mắt về phía hần ngồi. hần mặc vest đen tuyền, giày bóng loáng, vắt chân. Tóc ngắn đen, da trắng, môi hồng, tay cầm cốc caphe chậm rãi uống.

Mẹ kiếp. Hần đẹp trai thật. Nhìn hần ta không hề giống một kẻ thiếu thốn về tiền bạc mà lại đi làm chân sai vặt. Ngược lại, người hần khoác toàn đồ hiệu, không thể tin nổi. Cô cầm kịch bản nghiên cứu. Bối cảnh hôm nay là người con gái đắm sầm vào người con trai trong quán caphe, rồi họ quen nhau, trò truyện, đi chơi với nhau. Lịch bản này cực kì lãng mạn.

Thời tiết se se lạnh của Hà Nội càng làm mọi người thấy dễ chịu, mà quay cũng nhanh hơn. Trong lúc giải lao, cô gọi anh lấy cho cô cốc nước. Cốc caphe nóng nhanh chóng chuyển đến tay cô. Không ngần ngại, cô hớp một ngụm. Mắt cô tối sầm lại rồi cô phun caphe ra. Cô lừ mắt nhìn anh:

-Đây chẳng phải cốc caphe anh đang uống sao?

An Thuận rất tự nhiên ngồi xuống ghế, bình thần gạt đầu. Nếu không phải vì AnAn năn nỉ thì anh đâu có thời gian rảnh rỗi đi hầu hạ người khác. Một giám đốc như anh đi đâu cũng có người đón tiếp, kẻ hầu người hạ. Nghĩ lại, anh cũng thấy phục mình.

Cốc caphe đang méo dần vì cái bóp của Hòa. Mặt cô như muốn ăn tươi nuốt sống anh vậy. Cô nghiêng răng ken két:

-Anh dám..

Không cho anh nếm mùi lợi hại thì anh không biết trời cao đất dày là gì.

Đột nhiên:

-Ca sĩ Kinzu! Tôi là phóng viên đài KBS. Chúng tôi có thể phỏng vấn cô về album mới không?

Trước khi nhìn người phóng viên kia, cô ném cho anh cái nhìn thách thức: Hãy đợi đấy!

Rồi cô quay ngoắt người, nở nụ cười 180°, nhã nhặn gạt đầu đi theo người phóng viên, tìm chỗ thoải mái phỏng vấn.

An Thuận bật cười lẩm bẩm:

-Loại con gái gì thế không biết...!

21. Chương Chap 21

Người xưa nói cấm có sai “nhàn cư vi bất thiện”. Liểu nhà ta từ lúc mất việc hết lớn vốn quây phá ở tiệm bánh lại đi lang thang nắm mây nắm gió. Được bữa bé Thu muốn ra ngoài chơi nên Liểu đồng ý đi cùng. Trước khi Liểu đến, căn phòng bệnh viện loại VIP đang ở trong tình trạng traamd mặc. Hoài Thu đã thay đồ, mặc chiếc váy màu xanh dương, ngồi xấp xỏm trên giường. Cô bé sốt ruột hỏi anh đang bình tĩnh đọc sách kinh tế:

-Anh Trần...hay cô Liểu quên rồi...?

Anh nhìn cô bé cười âu yếm:

-Đợi chút nữa đi em, cô ấy sẽ tới mà.

Thu bĩu môi xì một tiếng:

-Hay em làm mối cho hai người nhé...

-Lo cho bản thân em trước đi.

Hoàng Trần đang cố gắng bàn giao công việc, sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi anh sẽ hiến tủy cho cô bé. Hai người là an hem ruột. Đây là niềm hy vọng lớn nhất để cứu sống nó. Anh nói nghiêm túc quá làm Thu mất hứng. Con bé vò tay, giọng nhỏ nhẹ:

-Nếu em chết thì sao hả anh..?

Động tác lật báo của anh ngừng trong tích tắc rồi bình thường trở lại.

-Nói bậy bạ. Anh trai của em làm sao có thể để em chết được chứ?

Cô bé nũng nịu: -Em muốn nhìn thấy chị dâu tương lai đã.

-Vậy thì em phải sống cho khỏe đã.

-Hừ. Anh cứ như thế này thì chẳng có ai thích đâu.

-Con bé này. Đã nói không cần em lo.

Hai anh hèm cứ thế cãi nhau. Người này một câu, người kia đáp lại một câu. Cho đến khi Liễu hồng hộc xông vào thì hai người mới thôi cái điệp khúc ai lo cho ai.

-Xin lỗi hai người, tôi đến muộn.

Hoài Thu nhìn thấy Liễu sung sướng mỉm cười, kéo tay anh trai:

-Let's go!!!

22. Chương Chap 22

Huyền bỗng dưng thấy khó chịu, linh tính có điều chẳng lành. Lòng cô nóng như lửa đốt. Hôm nay cũng không thấy KaBin đến cửa hàng của cô. Cô không biết cảm giác này xuất phát từ đâu, muốn tổng nó ra ngoài quá.

-Cô em, ở đây có bán bánh ngọt không?

Cô ngẩng lên, một đám thanh niên ăn mặc lộn xộn, dây xích chẳng chịt trên quần áo, tóc tai nhộm vàng khè. Loại người này cũng chẳng tử tế gì. Cô cười lạnh:

-Anh không nhìn biển hiệu trước khi vào đây à?

Huyền bưng bánh cho họ, có chút run sợ. Mấy tên kia thì cười đùa, nhìn chăm chăm vào ngực cô mà không biết xấu hổ. Mottoj trong số chúng cầm tay cô, giật xuống làm cô bất ngờ suýt ngã. Hắn vòng tay chạm vào eo cô. Huyền chừng mắt, bật dậy:

-Các người quá đáng rồi đấy...

Bọn họ lại cười âm ỉ.

-Bà chủ giận rồi kìa... Ngoan, ngồi xuống đây với anh.

Với cá tính của Huyền thì làm sao cô chịu để yên. Cô lấy cốc nước trên bàn hất thẳng lên mặt tên khốn vừa kéo tay cô, hét lên:

-Biến đi!

Tên kia lãnh cốc nước xong thì đưa tay lên vuốt mặt, hấn tặc lộn tiết, hét lên:

-Anh em phá nát chỗ này cho tao!

Hắn nhìn cô với ánh mắt khinh bỉ, giọng giễu cợt:

-Loại hồ li tinh như cô chỉ xứng đáng với cốc thôi, bấm thử hơi hám. Tôi cảnh cáo cô, nếu còn bám theo KaBin thì kết cục sẽ không như thế này đâu.

Huyền hoảng hồn nhìn bọn chúng đập phá cửa hàng. Cô hươ lên:

-Các anh làm gì vậy? Ai cho các anh làm thế hả?

Nói lý với bọn chúng thì phí lời. Cô lao vào, bẻ ngược tay tên hất bàn ghế của cô. Tiếng “rắc” vang lên, cô đập vào khớp gối hắn từ đằng sau. Tiếng hét của hắn làm bọn kia dừng lại. Cô thả tên này ra. Dù sao hắn cũng bị gãy tay rồi. Bọn kia nhất thời hoảng hồn. Huyền cầm chiếc ghế gỗ phang một phát vào đầu tên cầm đầu. Cái chất nhờn mà hắn sờ thấy là máu. Hắn hoảng, cơ mặt run run. Huyeeng khoanh tay, học

vô từ hồi cấp 3 chẳng lẽ chỉ để quản lý mấy bà lười nhác ở nhà hay sao? Chúng lắm rồi. Đụng vào cô thì chẳng khác gì đụng vào hổ dữ.

-Mau đưa hai tên kia đến bệnh viện. Nếu không thì kẻ tàn phế, người mất mạng vì chảy máu đấy.

Tên đại ca nhìn thấy máu thì xỉu tạ trận. Bọn còn lại thấy thế hoảng hồn lôi hai tên bị thương chạy mất dép. Nọn nhả nhét, chỉ có thể mà dám đến gây sự sao? Mất mặt, quá mất mặt!!!

Cô nheo mắt nhìn đồng kính đồ nát, cùng cực của sự tủi thân. Vất vả lắm cô mới dựng được tiệm bánh này, ai ngờ... Nuowcsmawts cô bỗng nhiên giàn giụa.

Cô lau nước mắt, cầm chổi, bắt đầu dọn dẹp. KaBin lái con xe Jeep đến, anh lao thẳng vào trong cửa hàng, nhìn qua một lượt rồi hỏi cô:

-Có chuyện gì vậy?

Uất hận làm cô chẳng thềm trả lời anh. Cô cúi xuống nhặt miếng kính vỡ trên sàn.

-Á..á..á...

Miếng kính xẻ vào tay cô, máu đỏ tươi từ vết thương chảy ra, rỏ xuống mảnh kính sáng hòa với giọt nước mắt mặn chát. KaBin bước nhanh qua những mảnh vỡ vụn, nắm lấy tay cô. Ánh mắt anh có chút phức tạp. Đôi long mày chau lại, giọng trách móc:

-Sao lại bất cẩn như vậy.?

Huyền giật tay ra, quay người tiến về quầy tìm băng cá nhân. Giọng cô lạnh. Không khí đã trầm lại càng trầm hơn:

-Anh đừng đến đây nữa.

-Cho tôi một lý do.

Anh đã bước đến cạnh cô từ lúc nào, siết chặt tay cô, đưa lên miệng mình, liếm vết máu đi. Huyền giật mình, muốn giật tay ra nhưng bắt gặp ánh mắt của anh, tim cô lại nhảy trong lồng ngực. Ánh mắt này khiến cô thoáng run sợ. Cô không dám nhìn, quay sang hướng khác nhỏ giọng:

-Anh đừng đến đây nữa. Hôm nay vợ chưa cưới của anh thuê người đập phá quán. Tất cả là do anh.

-Đó không phải vợ chưa cưới của tôi.

-Nhưng...

Không phải vợ chưa cưới. Cô nhìn anh rồi lại nhìn xuống đồng kính đồ nát, nên vui hay buồn. Cô không nên nghĩ cho bản thân một cơ hội.

-Hôm trước cô ta nói hai người...

Anh băng lại vết thương cho cô, vuốt nhẹ mái tóc, cười yêu chiều:

-Là cô ta nói chứ đâu phải anh. Ngốc thật. Anh đảm bảo chuyện này sẽ không xảy ra nữa đâu. Em sợ hãi...

Sợ ư? Từ này không có trong từ điển của cô. Thật ra vừa nãy anh đã nhìn thấy cảnh chiến đấu oai hùng của cô, anh không ngờ con người nhỏ nhắn như cô mà lại rat ay mạnh như vậy. Huyền chưa kịp trả lời thì anh đã rút điện thoại, bấm một dãy số. Cô chỉ nghe anh nói loáng thoáng một câu:

-Dem bọn đàn em đến đây...

Khoảng 5' sau, một chiếc xe BMV đậu trước cửa hàng. Bốn người mặc vest đen đi vào. Cúi đầu chào KaBin. Huyền tròn mắt nhìn họ, bất giác lùi lại một bước:

-Các anh không phải xã hội đen đấy chứ?

KaBin lắc đầu: -Họ là người của anh.

Anh quay người, vỗ vai người đứng gần anh nhất:

-Giúp anh dọn dẹp một chút. Anh có việc phải đi ngay bây giờ.

Họ gật đầu, ánh mắt quét dưới sàn, có chút ngạc nhiên. Anh đi rồi họ bắt đầu dọn dẹp. Huyền thấy áy náy quá:

-Tôi tự dọn dẹp được, các anh về đi.

Bốn anh chàng này cầm chổi có vẻ ngượng ngùng, nhưng vẫn tiếp tục dọn dẹp, ánh mắt họ nhìn Huyền vừa kính trọng vừa thân thiện:

-Chị dâu cứ ngồi nghỉ đi, xong việc là đại ca sẽ về đây liền.

Huyền gật đầu, cứ để họ dọn, vừa đỡ tốn sức, vừa đỡ tốn tiền thuê người dọn vệ sinh. Nhưng Huyền tròn mắt: không phải chứ, mấy người họ gọi mình là “chị dâu?” Mặt cô nóng lên, đôi má hồng hồng, cô lại lắc đầu:

-Tôi không phải là chị dâu, các anh nhầm người rồi!

Bọn họ nhìn cô cười:

-Chị dâu đỏ mặt kìa. Người mà đại ca chăm thì không thoát khỏi vòng tay anh ấy đâu. Chị nhất định là chị dâu của tụi này rồi...

23. Chương Chap 23

Điểm đến của ba người là nơi xa thành phố, xa bệnh viện. Đúng theo yêu cầu của bé Thu. Thảm cỏ non trải dài, màu xanh non mượt mà. Cánh đồng cỏ hiện lên đầy sức sống với những hoa đồng nội trắng, vàng, tím xem kẽ nhau. Cảm giác hít thở không khí trong lành thật yên bình.

Bé Thu nhất quyết đòi đi thả diều. Hoàng Trân cũng đành chiều nó. Liễu trải mìn dưới thảm cỏ, hai mắt lim dim, hít một hơi thật dài cảm nhận mùi hương hoa cỏ nơi đây. Cô thấy lòng nhẹ nhõm hẳn. Hoàng Trân đang chụp ảnh kỉ niệm với bé Thu, liền quay ra chụp ảnh cô.

Anh để Thu chơi diều, còn mình thì đến chỗ Liễu. Hai tay anh chống xuống đất, ngồi cạnh cô như muốn hưởng lạc chút gì đó.

-Lâu lắm mới thấy con bé vui như vậy.

Liều mở mắt, khẽ đảo lại:

-Vì thời gian con bé đều ở trong bệnh viện.

Cô nghe rõ tiếng thở dài của anh, và tay anh đang rút những bông hoa nhỏ bên cạnh. Trầm mặc một lúc, anh mới lên tiếng:

-Muốn dùng gì không?

-Cũng được...

Anh mỉm cười, đứng dậy đi về phía ô tô. Nhỏ Thu cau mày chạy lại ra phần tức tối:

-Cô Liễu! Diều mắc lên cây rồi! Cô lấy giúp cháu với...

Liều đứng dậy, có chút chóng mặt. Cô lắc đầu cho tỉnh táo rồi theo chân bé Thu đến bên dưới gốc cây. Cô ngán ngấm:

-Công nhận cái cây này cao thật.

Liều nhún người nhảy đi nhảy lại nhưng không tới. Chỉ còn cách nửa gang nữa thôi. Cô lại nhún người: lần này phải nhảy cao hơn mới được. Nhưng cảnh vật như nhòà đi trước mắt cô. Cô thấy chóng mặt quá, đưa tay ra phía trước tìm điểm tựa nhưng không có. Cô ngã vật xuống đất, cơn đau dữ dội ập đến. Con bé Thu

hét toáng lên vì sợ hãi. Nó thấy Liễu lăn lộn, vừa lấy tay đập vào đầu, vừa cào cấu đầu mình thì hoảng quá. Nó quỳ sụp xuống kéo tay Liễu:

-Cô...cô sao vậy...đừng làm cháu sợ...cô ơi...!

-Cô...cô đau đầu quá.

Nó vừa gọi vừa méo mếu: -Cô...cô ơi...

Bàng hoàng quá, nó hét lên: -Anh...nh...nh...cô ơi...

Ly nước trên tay anh trượt xuống cỏ, viên đá nhỏ tan dần ra dưới ánh nắng nhẹ buổi chiều.

-Cô ấy sao vậy?

Nó quệt nước mắt: -Cô ấy kêu đau đầu, vật lộn rồi ngất đi.

Khuôn mặt trắng bệch đập vào mắt anh. Anh chỉ kịp hét lên:

-Đưa cô ấy đến bệnh viện...

Hoàng Trần bế xốc cô lên, chạy nhanh về phía xe.

Con đường ngoại ô vắng ver vang lên tiếng động cơ, tiếng xe lao đi với tốc độ nhanh khủng khiếp. Văng thối dưng của anh giật giật, anh đang lo lắng tột độ. Thu ôm chặt Liễu ở phía sau, nhìn Hoàng Trần qua gương.

-Trên đường đi em thấy có bệnh viện tư. Đến đó gần hơn bệnh viện thành phố.

Nếu lái xe về thành phố ít nhất cũng nửa tiếng. Anh còn chưa biết cô bị làm sao, nếu kéo dài thời gian sẽ không tốt. Anh tiếp tục tăng tốc, vừa chửi đổng:

-Cái bệnh viện chết tiệt đó ở đâu không biết?

Con bé lơ mơ nhìn thấy nóc tòa nhà trắng ở phía trước thì hét lên:

-Anh ơi. Kia kia...

Tiếng phanh xe trượt dài trên sân. Anh nhảy phốc xuống cổng cô xuống xe bệnh viện. Liễu được đưa vào phòng cấp cứu. Bác sĩ ngăn anh ở cửa:

-Xin anh chờ ở ngoài...

Phòng khám tư tuy nhỏ nhưng trang thiết bị khá hiện đại. Anh mặc kệ, trước hết phải xem tình hình Liễu thế nào đã. Được một lúc, Liễu được chuyển sang một phòng khác. Mấy bác sĩ đi theo ai nấy đều căng thẳng. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, hai tiếng đồng hồ đã trôi qua. Bé Thu căng thẳng nhìn anh:

-Cô ấy sẽ không sao chứ?

Anh xoa đầu nó gật đầu. Nó yên tâm gục vào vai anh, ngủ gật lúc nào không biết. Buổi đi chơi giờ đã quá hạn sức khỏe của nó. Nó đã quá mệt. Hoàng Trần thở dài, nhẹ nhàng ôm nó ra ngoài xe, chỉnh tư thế cho nó ngủ thật thoải mái rồi trở vào. Vừa lúc bác sĩ ra.

-Bác sĩ! Cô ấy sao vậy?

-Anh không biết gì về tình trạng sức khỏe của bệnh nhân hay sao?

Bác sĩ tháo khẩu trang, cau mày nói tiếp:

-Cô ấy bị u não. Anh nên đưa cô ấy đến bệnh viện trung ương để xác nhận khối u. Tốt nhất là cho nhập viện ngay. Nếu để tình trạng này kéo dài, chỉ e rằng...

-Cô ấy đã tỉnh chưa?

-Tỉnh được một lúc rồi. Rất may tình trạng sức khỏe của cô ấy từ trước đến giờ rất tốt.

Bác sĩ rời khỏi, anh thần thờ ngồi xuống ghế. Câu nói của Oanh ban chiều vọng lại trong tai anh “sức khỏe của Liễu không được tốt. Cậu chú ý cậu ấy giùm mình. Đừng để cậu ấy mệt nha” Anh ngốc hay cô ta ngốc?

Đối diện anh là cánh cửa khép hờ. Cô gái đứng sau cánh cửa từ từ tiếp nhận thông tin. cô vẫn còn cầm tay nắm cánh cửa. Lúc chuẩn bị đi ra thì tiếng bác sĩ lọt vào tai cô “cô ấy bị u não....cô ấy bị u não...”

Anh đứng dậy, đi đến cửa phòng. Cửa mở hé, mắt anh tối sầm lại. Tiếng “cạch” cửa vừa rồi là tiếng mở cửa phòng.

Chẳng lẽ...

Anh còn đang ngẩn ra thì Liễu đã mở cửa phòng, khuôn mặt nhột nhột, cco lững thững đi ra. Đường như mắt cô không nhìn thấy anh nữa. Anh liền đuổi theo, kéo tay cô lại, trong anh giờ hoảng loạn.

-Cô đi đâu vậy?

Đôi mắt cô vô hồn nhìn anh, bàn tay còn lại gỡ tay anh ra, cô lững thững bước về phía cửa ra vào. Bước hụt cầu thang, cô bị ngã đập đầu xuống đất, đầu cô on gong nhưc nhối.

Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên cô biết bệnh tình của mình. Hoàng Trân hốt hoảng chạy đến chỗ cô, tạm thời không nên nói gì. Liễu khó khăn thốt ra một câu đầy chua xót:

-Tôi không cần anh thương hại...

Anh thương hại cô ư? Anh mất bố mẹ từ năm 10 tuổi. Từ một cậu ấm hưởng sự xa hoa của gia đình bỗng chốc mất tất cả, không người thân thích, lại còn phải lo cho em gái no đủ nữa. Nếu không nhờ sự thương hại của người khác thì anh có sống đến bây giờ mà cướp lại tất cả những thứ từng thuộc về anh không?

-Tôi không thương hại cô mà tôi muốn cô phải dừng cảm đối mặt.

Cô đập đầu xuống đất, vết xước trên trán tím lại, dòng máu từ trên trán nhỏ xuống từng giọt. Anh quỳ xuống lau vết xước bằng khăn lau tau của mình.

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt nhột nhột.

-Tại sao tôi lại bất hạnh như vậy? Sao mọi thứ xui xẻo cứ đổ ập xuống đầu tôi vậy chứ...huh..huh...huh...

Anh kéo cô vào lòng ôm chặt:

-Cô không bất hạnh, cô còn có gia đình, có bạn bè. Còn cả tôi và bé Thu nữa. Mọi người sẽ ở bên cô, cùng cô đối mặt. Tất cả sẽ ổn thôi.

Mặ kệ bao người đi qua nhìn, anh vẫn quỳ đó ôm cô cho đến khi cô thôi nức nở. Giọng anh trầm trầm:

-Tôi sẽ ở bên em. Thế nên em đừng lo nghĩ gì cả. Ở bên tôi, nhất định em sẽ bình yên...

24. Chương Chap 24

Hai người quay về bệnh viện, trời đã tối hẳn rồi. Bé thu cũng được đưa vào bệnh viện.Oanh trách móc:

-Sao anh về muộn vậy. Anh không biết anh suýt nữa giết chết em gái anh không?

-Nó sao rồi?

Oanh tắc lưỡi: -Ngọc Minh đang kiểm tra, sẽ có kết quả ngay thôi.

Vừa nói khỏi miệng, Ngọc Minh cùng bác sĩ khác đi ra. Anh gạt đầu, biểu thị ổn cả, không sao. Anh dừng lại trước Hoàng Trân:

-Tình trạng càng ngày sẽ càng tệ hơn, anh định bao giờ làm phẫu thuật ghép tủy cho con bé vậy? Mọi người đều hợp bàn xong rồi, chỉ cần anh gạt đầu là sẽ tiến hành.

Hoàng Trân suy nghĩ mấy giây rồi quả quyết:

-Ngày mai tôi sẽ đến công ty lần cuối, kiểm định lại tất cả. Ngày kia tôi sẽ nhập viện. Các thủ tục còn lại phiền các anh vậy.

Mọi người gật đầu. Cũng đã muộn, Oanh đổi ca rồi cùng Liễu ra taxi về nhà. Liễu trầm mặc nhìn Oanh một lúc rồi lên tiếng:

-Sao cậu không nói cho tớ biết?

Oanh tròn mắt cười: -Chuyện gì?

Cô không muốn nhìn thẳng vào khuôn mặt Oanh, cô áp mặt vào cửa kính nhìn ra ngoài dòng đường, nói nhỏ:

-Về bệnh tình của tớ. Sao cậu lại nói dối tớ?

Ánh mắt Oanh hiện lên tia kinh ngạc, cô lắp bắp:

-Cậu...cậu...biết rồi sao?

Liễu gật đầu, Oanh lặng im không biết nói gì.

Trời tối muộn, Huyền từ tiệm bánh về nhà, lo lắng ọi người ở nhà, cũng vì nhớ mọi người nữa. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cô không muốn kể với ai. Nhưng dù không kể, cô cũng tin họ biết cả rồi. Bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng về nhà gặp mọi người thôi.

Huyền nói chuyện điện thoại, nghe một đám lặng nặng ở nhà. Chắc ở nhà đang rất vui đây. Đang nói chuyện thì đám bọ nhậu sáng này xuất hiện chặn đường cô. Huyền lùi lại:

-Các người định làm gì?

-Chẳng lẽ cô em không biết sao? Cô em cũng được lắm, làm đàn em của anh phải nhập viện bằng bố. Tốt lắm.

Huyền hét lên: -Bỏ bàn tay bẩn thỉu của anh ra.

Huyền bỗng dưng tắt máy, mọi người ngơ ngác nhíu mày. Hòa ở nhà đang nghe máy bỗng thấy căng thẳng:

-Hình như có chuyện gì với Huyền thì phải. Mình nghe loáng thoáng có “bàn tay bẩn thỉu” gì đó...

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, rồi vội vã đứng dậy. Họ đã nghe chuyện ban sáng. Đoán chắc bọn chúng không dễ dàng bỏ qua như vậy. Ai ngờ...

Thấy hội đang vui vẻ bỗng căng thẳng đứng lên, mấy chàng trai trong nhà tỏ ra khó hiểu. Hôm nay coi như là gần đủ. Đức Huy từ Sài Gòn theo Ánh về đây, nghỉ tạm vài ngày. An Thuận thì sang bàn bạc, đưa kịch bản cảnh quay cho KinZu. Phong thì được Trà mời đến ăn tối. Việt Anh thì nhân dịp cuối tuần, đến chơi.

Trà hốt hoảng gọi lại nhưng Huyền đã tắt máy. Không kiên nhẫn thêm được nữa, bọn họ quyết định đến xem. Ba con xe chở bằng đầy người phóng vụt ra đường.

-Tôi sẽ hủy hôn ước giữa hai nhà.

Trong căn phòng tối mờ, Kabin nhìn người con gái xác xơ trước mặt. Ánh mắt cô ta hiện lên sự tức giận.

-Anh dám? Vì con hồ ly tinh ấy mà anh dám hủy hôn ước sao? Anh dám hạ nhục tôi?

-Cô còn không được bằng một phần câu cô ấy.

Anh đứng dậy, cầm áo khoác đi ra đến cửa thì nghe tiếng cô ta nói:

-Là do anh ép tôi. Bà chủ kia bây giờ chắc...

Anh tiến lại gần, gần giọng:

-Cô đã làm gì?

Mặt ả hiện lên vẻ đứng đưng giễu cợt, ả đứng đây, phỉ phỉ trên áo sơ mi của anh:

-Tôi chẳng làm gì cả...

Ả bị anh đẩy vào tường. Bàn tay anh đang siết chặt cổ ả, khí lạnh từ người anh phát ra bao trùm cô ta. Khuôn mặt anh hiện lên cả gân xanh, anh đang rất tức giận. ả đưa tay cào cào tay anh, cả người ả dẩy dựa.

-Nói mau! Cô đã làm gì?

Nói xong, Kabin lái xe thật nhanh. Khóe môi anh giật giật tức giận. Trước khi đi anh đã để lại cho ả đang ho sặc sụa vì thiếu không khí: “nếu cô ấy bị làm sao thì cô đừng mong được sống”.

Ánh đèn đường mờ mờ ở khu phố vắng. Nhìn từ xa thấy một đám người đang giằng co nhau. Kabin lao xuống, Huyền nhận ra anh, vì ngây người nên cô bị tên du côn đập một gậy vào lưng. Kabin ôm lấy bả vai cô:

-Không sao chứ?

Huyền vẫn chưa hết ngạc nhiên, chỉ biết lắc đầu. Anh gật đầu cười. Cuộc ẩu đả diễn ra giữa một chàng trai và 5 tên du côn. Nhìn qua cũng biết anh không giỏi đánh đấm lắm. Nhưng vai cô bị đập ít ra cũng rạn xương, không thể giúp gì cho anh. Đành mặc anh vậy. Vai cô thức sự rất đau.

-Dừng ngay lại!

Năm tên du côn giật mình quay ra. Bảy người con gái còn lại trong nhóm đang khoanh tay trừng mắt nhìn họ. Trong xe, hội đàn ông bước xuống nhíu mày nhìn đám du côn. Huyền ôm vai tiến lại gần Kabin:

-Anh không sao chứ?

Anh lắc đầu nhưng cũng bị thương không nhẹ. Mọi người nhìn 5 tên du côn ngỡ ngác rồi đỡ hai người về phía xe.

-Hai người nghỉ tạm đã, đợi tụi này giải quyết xong đám du côn sẽ quay lại trị thương cho hai người sau. Không lâu đâu.

Nhưng họ đã lầm. Máu ghen của con gái một khi đã lên thì khó mà xuống được. Một đoàn xe hơn 20 tên, dẫn đầu là “vợ chưa cưới” của Kabin tiến lại gần.

“Loại con gái không ăn được thí đập đổ là loại tác giả ghét nhất”. Cô ả hất cằm:

-Xử hết bọn chúng đi...

Bảy cô gái nhìn nhau một lượt rồi gật đầu. tỉ lệ 1:3. Tiếng rắc rắc bẻ tay rôm rốp vang lên trong khoảng không im lặng. Mấy anh chàng nhà ta không ngờ mấy nàng lại mạnh mẽ như vậy.

Chỉ một lúc, đám người kia rút về hậu phương, kẻ gãy tay, đứa toác đầu, thương tích bầm dập. Cô ả kia thì tức tím mặt.

Đằng xa, hai chiếc BMW tiến lại gần. Lần này là người của Kabin. Cô ả tái mặt, ra lệnh cho đàn em chuẩn mau. Kabin thấy thế liền lệnh cho đàn em thức hiện nốt nhiệm vụ vòn lại.

Cả đám ai nấy nhẹ nhất là chầy da, lũ lượt đưa nhau về tự băng bó. Ánh lỏi ít bánh ngọt ra, vừa ăn nhẹ, vừa trò truyện. Huyền ngồi cạnh Kabin, nhìn mọi người, mắt rơm rớm nước:

-Cảm ơn mọi người nhé. Thật sự không biết phải cảm ở mọi người sao nữa...

Mến phỉ tay, xì môi;

-Đừng làm vẻ mặt nghiêm trọng vậy.

Trà gật đầu:

-Lâu không được khởi động chân tay, tuy mệt một chút nhưng sướng cả tay.

Huyền cứ nghĩ bị rạn xương nhưng thực ra chỉ bị bầm phần bên ngoài thôi. Nhìn đồng bánh trên bàn mới chợt nhớ ra:

-Các cậu ăn cơm chưa?

Oanh lắc đầu: -Mọi người muốn đợi cậu về, cùng ăn. Ai dè...

-Để mình đi hâm nóng thức ăn vậy.

Huyền vừa đứng lên thì Kabin mặt mày nhăn nhó ôm lấy Huyền:

-Anh xin lỗi. Vì anh mà....

-Bỏ em ra, mọi người nhìn kìa.

Người nọ đưa tay che mắt người kia, cấm được nhìn trộm. Mến gọi cơm hộp đưa đến nhà. Dù sao hâm lại thức ăn cũng không đủ cho cả đồng người. An Thuận trầm tính ít nói, anh đứng dậy chào mọi người:

-Nhà tôi ở gần đây. Xin phép mọi người, tôi về trước.

Hòa nhìn anh, vô tình kéo tay anh:

-Ở đây dùng cơm với mọi người..

-Á...

Tiếng kêu nhỏ phát ra từ miệng anh. Hòa ngơ ngác:

-Sao vậy?

-Không có gì đâu, tôi về đây.

Hòa cầm bàn tay anh, kéo ống tay áo lên. Cô trợn mắt, một vết thâm tím dài trên cánh tay. Cô nhớ lại lúc đánh nhau chính anh đã ôm cô, tránh khỏi cây gậy của bon du côn. Vết thương này chẳng lẽ...

An Thuận giựt tay cô ra, kéo tay áo xuống: -Không sao đâu.

-Không sao gì chứ? Tím bầm tay con em nhà người ta còn gì?

Mọi người bật cười. Hòa kéo anh ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng thoa thuốc. Liễu cười tram trọc:

-Cậu sướng thật đấy. Đây là một trong những lần hiếm hoi thấy Hòa dịu dàng như vậy. Chứ bình thường Hòa không xé xác người ta ra là có vấn đề.

Hòa trừng mắt, An Thuận tùm tùm cười. Thành Phong nhìn An Thuận thấy quen quen, rất giống người ấy. Nhưng Hòa giới thiệu là trợ lý của cô ấy. Người đó đâu thể nào... Đánh bạo, Phong hỏi:

-An Thuận, anh có phải là sel CEO của tập đoàn...

Chưa để Phong nói xong, An Thuận đã gật đầu kèm theo lời khẳng định:

-Tôi và anh đã từng hợp tác một lần.

Mọi người tròn mắt, Hòa đánh rơi cả bong bóng. Trước mặt cô là một CEO, không phải là một người thiếu tiền, xách dép đi làm trợ lý cho người khác. Người bị cô hành làm chân sai vặt trong suốt mấy ngày qua.

Phong tươi cười nhưng vẫn chưa hết thắc mắc:

-Vậy sao anh lại làm trợ lý cho Kinzu vậy? Hai người có phải...

-Không phải. Là em họ tôi nhờ.

Từ lúc đó, Hòa không nói bất cứ câu nào với An Thuận nữa. Bất quá, cô cảm thấy mình tự dưng thấp kém trước anh ta. Hôm nay An Thuận thực sự rất bất ngờ về Hòa và cả bạn bè của cô nữa. Tám cô gái sống chung trong một nhà. Quả thật là một chuyện không ngờ đến.

Ấn tượng của hai người về nhau đã thay đổi hoàn toàn. Đến hai giờ sáng. Mọi người mới về phòng ngủ. Mấy người con trai bất quá phải ngủ trong phòng khách. Leo lên giường rồi, Ánh chợt nhớ ra điều gì đó. Cô chạy tuốt xuống chỗ Đức Huy. Đến nơi, cô thấy anh dán mấy miếng cao ra sau lưng nhưng không được.

-Để tôi giúp...

Đức Huy cười, gật đầu để cô giúp mình. Dán xong, cô giúp anh mặc áo, giọng cô có chút giận dỗi:

-Bị thương thì phải nói ra chứ... Thật là.

Anh bất ngờ ôm lấy cô. Ánh tròn mắt:

-Mau bỏ ra nhanh lên.

-Đông ý làm bạn gái anh đi, nhận luôn lời cầu hôn của anh nữa.

Anh đẩy anh ra, khó hiểu:

-Anh cầu hôn tôi lúc nào?

Ghé vào tai cô, anh thì thầm:

-Vụ làm ăn của chúng ta, em quên rồi sao? Em được hưởng lợi hoàn toàn còn gì.

-Muộn rồi. Anh ngủ đi. Chúc anh ngủ ngon.

Nói xong, Ánh chạy vội lên phòng của mình. Đức Huy nằm xuống giường, bật cười:

-Cô bé của anh lại trốn anh rồi...

25. Chương Chap 25

Liễu tung tăng xách túi nước hoa quả đi trên hành lang bệnh viện.

-Stop...

Oanh giang hai tay chặn đường, mắt liếc nhìn Liễu từ trên xuống dưới. Liễu bất giác lấy tay ôm người:

-Cậu nhìn gì hả?

Mình nghĩ thấy có mùi là lạ đó nha. Nói xem, cậu và Hoàng Trân có phải đã tiếng sét ái tình rồi không?

Liễu phẩy tay: -Vớ vẩn. Cậu nghĩ linh tinh.

-Thế tại sao ngày nào cậu cũng đến bệnh viện đưa cơm cho Hoàng Trân? Bạn bè đâu cần phải tích cực như vậy?

-Chẳng lẽ bạn bè không được tích cực hả?

Liễu sừng cổ làm Oanh mất hứng. Ngày mai bé Thu và Hoàng Trân sẽ làm phẫu thuật ghép tủy. Các bác sĩ từ nước ngoài đã hội tụ về đây cùng tham gia. Nhưng không biết tại sao cô vẫn thấy bất an, khuôn mặt cô đăm chiêu. Oanh vỗ bóp vai làm cô giật mình. Oanh cười:

-Đừng lo lắng, nhất định sẽ thành công thôi. Còn cậu thì sao? Cậu định bao giờ sẽ làm đấy?

Liễu thở dài: -Tạm thời đừng để những người còn lại trong nhóm biết. Mình muốn chắc chắn thời gian rồi sẽ thông báo với mọi người. Nếu không thì mọi người lại loạn cả lên thì mệt lắm.

-Cậu đúng là ác hơn con tê giác.

-Hi...

Liễu bước vào phòng đặc biệt ở cuối hành lang, đưa nước cam cho bé Thu. Cô cau mày nhìn Hoàng Trân đang tập chung làm việc trên lap-top. Cô ngồi lên giường, đưa chân, giọng nói ngó theo khó chịu và lo lắng.

-Này. Anh không nghỉ được hả?

Anh vẫn chăm chú nhìn màn hình không thèm liếc cô lấy một cái. Liễu ngán ngẩm đứng dậy:

-Anh làm tiếp đi. Tôi về đây...

-Ở lại đây đi...cùng anh ăn tối...

Hoàng Trân gấp máy tính lại, để nó lên chiếc bàn bên cạnh. Anh kéo cô đi dạo dưới vườn hoa bệnh viện. Một tuần nay, dưới bàn tay chăm sóc của cô, anh đã tăng được 1kg. Mặt anh tròn tròn thêm làm cô càng tự hào, cười tủm tỉm một mình. Hoàng Trân khó hiểu:

-Cười cái gì?

Cô vén mặt một góc 45° rất chuẩn:

-Kệ tôi chứ...

Anh đưa tay cốc đầu cô, nhăn trán:

-Xưng là em. Ít tuổi hơn mà cư tôi, tôi....

Cô lè lưỡi, mặc xác anh.Xưng hô thế nào là việc của cô chứ. Buổi tối ba người ăn chung một bàn nhưng không khí trầm mặc, căng thẳng, chẳng ai nói tới ai một lời. Ánh mắt vé Thu hiện rõ sự lo lắng cực độ. Hôm trước nó đã khóc sụt sùi vì nếu không thành công thì sẽ chết. Hôm nay nó lìm lìm, ăn xong liền leo lên giường căng mắt ra đọc truyện tranh cho dễ ngủ.

Liều đem rác đi đổ rồi trở lại phòng, Hoàng Trân đang thản nhiên đọc sách kinh tế. Nhưng thực ra cô biết anh rất lo lắng. Anh làm thế chỉ để trấn an cô và Thu thôi. Đầu óc cô căng như dây đàn. Nhìn anh, cô lại lao vào nhà vệ sinh, nôn hết sạch những thứ vừa ăn. Cô tát nước lên mặt, mong cho bình tĩnh lại. Lần này cô cảm thấy bất lực hơn cả bệnh tật của mình. Ngẩng mặt lên đã thấy khuôn mặt Hoàng Trân đang chăm chú nhìn mình. Anh lấy khăn tay lau mặt cho cô, giọng anh trầm ấm:

-Lo lắng gì chứ? Nhất định sẽ thành công mà.

-Nhưng...

Chưa kịp nói xong, hoàng trân đã vòng tay ôm cô. Bàn tay anh xuôn nhẹ vào mái tóc dài mượt của cô, ấn nhẹ đầu cô vào ngực mình. Liều tròn mắt, một cảm giác khó tả tràn xuống sống lưng, ấm áp đến nghẹt thở...

Liều vòng tay ôm lại anh, áp sát, ngửi mùi hương trầm nam tính, cứ thế im lặng. hình như cô ngủ trong lúc đó.

Cô tỉnh dậy đã hơn 8h, giật mình thấy mình đang nằm trên giường của anh. Ca phẫu thuật bắt đầu lúc 7h. Chẳng lẽ... Thật điên mất, sao cô có thể ngủ quên được..

Vội vánh ngồi dậy, xỏ dép thì Oanh mở cửa, mang túi đồ ăn đặt lên bàn:

-Ăn sáng đi. Ca phẫu thuật đang tiến hành. Hẹn tại chưa có gì bất thường. Cậu yên tâm đi. Liều lấy tay tự đập vào đầu mình:

-Sao mình có thể ngủ quên được nhỉ? Sao cậu không đánh thức mình dậy?

-Mình định đi tìm cậu nhưng hoàng Trân bảo để cậu ngủ, còn cẩn thận dặn mình là cậu tỉnh thì đem đồ ăn đến cho cậu. Có người sợ hôm qua cậu nôn, tỉnh dậy sẽ đói.

Liều nhìn Oanh tủm tỉm cười. Oanh nhận ra điều bất thường, xán vào cổ Liều:

-Còn chối không có quan hệ gì sao? Cái này là cái gì?

Liều tròn mắt nhìn xuống cổ, vòng dây hình Thánh Giá của Hoàng Trân giờ đang ngự trị trên cổ cô. Chẳng lẽ anh đeo cho cô lúc cô ngủ. Mẹ kiếp, sao mình lại ngủ say như vậy? Liều giơ tay thề:

-Tớ thề là tớ không biết anh ấy đeo cho tớ lúc nào.

Oanh tặc lưỡi, nằm dài ra giường:

-Nhìn bản mặt cậu là biết rồi. Sang năm cưới đi là vừa.

-Cậu thì sao? Năm nay cưới luôn đi, Ngọc Minh chờ cậu lâu lắm rồi đó. Cẩn thận lại đi kiểm cô y tá khác đấy.

-Thách anh ta đấy.

Ngoài cửa có tiếng ồn ào hỗn loạn, Oanh hốt hoảng lao ra. Ngọc Minh cau mày đi từ phòng phẫu thuật ra.

-Chuyện gì vậy?

-Thu có hiện tượng xuất huyết não.

-Sao lại như vậy?

Ngọc Minh cùng một số bác sĩ nước ngoài đi vào. Hai người lại ngồi ở phòng chờ. Nếu cứ tiếp tục xuất huyết não thì ca phẫu thuật sẽ phải dừng lại, bé Thu có thể sẽ...

Liều sờ lên cổ, tay nắm chặt lấy Thánh Giá cầu nguyện. Bé thu dừng hiện tượng xuất huyết não sau đó nửa tiếng. “Con biết Chúa sẽ không bỏ qua lời cầu nguyện của con đâu mà...”

Từ sau lúc đó, ca phẫu thuật diễn ra thuận lợi. Cho đến chiều, cả hai người đều được chuyển đến phòng chăm sóc đặc biệt. Liều cũng an tâm quay về nhà, thay đồ nghỉ ngơi một ngày rồi quay lại bệnh viện.

Hoàng Trân vừa tỉnh đã nhất quyết đòi xem tình trạng của bé Thu. Sức khỏe của anh bây giờ vẫn phải chăm sóc đặc biệt. Liều buộc phải dìu anh đi. Con bé Thu tuy chưa tỉnh nhưng bác sĩ bảo không có vấn đề gì.

Anh ngồi lặng im ngắm khuôn mặt thiên thần của nó, thần thái tĩnh lặng. Bé Thu đã cùng anh trải qua nhiều khó khăn thử thách. Cuộc sống có như thế này nó cũng chưa bao giờ than phiền. Một lúc sau, anh mới chịu trở lại phòng. Liều nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của anh, không đành lòng:

-Anh ngủ đi.

Hoàng Trân ngồi trên giường vừa quan sát cô, vừa lắc đầu:

-Anh đã ngủ hai ngày liền, chưa đủ sao? Bây giờ anh thấy đói rồi.

-Vậy để em đi mua đồ ăn cho anh.

Anh vẫn nhìn cô, gật đầu. Cô thấy có cái gì kì kì. Ra đến cửa, cô sực nhớ ra chiếc vòng, cô quay lại:

-Chuyện gì vậy?

Cô đưa tay lên cổ, vừa nói:

-Trả lại anh chiếc vòng cổ.

Nói thật, cô không muốn trả lại anh đâu nhưng đồ của người ta thì phải trả lại thôi. Anh lắc đầu:

-Không cần thiết. Nếu em thích, em có thể giữ lại. Tôi tặng em...

-Thật chứ?

Liều tròn mắt hỏi lại, Hoàng Trân cười nhẹ, gật đầu.

-Hi. Vậy tôi không khách sáo nữa. Tôi nhận...

.....

26. Chương Chap 26

Tại quán caphe, Việt Anh tĩnh lặng khuấy cốc caphe, vừa đắm chiêu suy nghĩ. Mển xồng xộc đi vào, giật uống một ngụm caphe của anh:

-Có chuyện gì mà hẹn em ra đây?

Anh yên lặng nhìn cô. Mến khó hiểu, tự dừng sao lại trưng ra bộ mặt nghiêm túc vậy chứ? Cô thấy không quen, vừa quan sát đối phương, vừa hỏi nhỏ:

-Anh bị sao vậy? Có chuyện gì thế?

-Anh sắp sang Mĩ...

Mến phun hết caphe lên bàn, ho sặc sụa. Anh lo lắng vỗ nhẹ lưng cô:

-Không sao chứ?

Mến lắc đầu, dùng khăn lau miệng. Không phải cô sặc vì nghe tin anh sang Mĩ, mà vì giọng điệu nghiêm túc chưa từng có nơi anh. Hít thở thật sâu, cô trở lại trạng thái bình thường.

-Đi nhanh rồi về, ai bảo anh sao đâu...

Ánh nhìn của anh xoáy vào mắt cô, lắc đầu:

-Anh xin lỗi vì thời gian qua đã làm phiền em, làm người ở công ty hiểu lầm em và anh có quan hệ. Từ nay anh sẽ trả lại cuộc sống trước khi anh đến.

Nếu trước đây nghe anh nói như thế này, cô sẽ ôm bụng mà cười. Nhưng khuôn mặt nghiêm túc của anh làm cô á khẩu. Mến nuốt nước bọt hỏi lại:

-Anh nói vậy là sao?

-Thì em coi anh là kẻ đeo bám còn gì. Ba anh mở một chi nhánh bên Mĩ. Anh sẽ sang đó quản lý và ở hẳn bên đó.

Mến nín lặng tiếp nhận thông tin. Người như cô có đánh chết cũng không chịu thừa nhận tình cảm của mình. Cô cười gượng gạo:

-Bao giờ anh đi, tôi sẽ giúp anh mở tiệc chia tay.

Câu nói của cô làm trái tim anh rơi vào vực thẳm. Anh cười gật đầu:

-Vậy tối mai tổ chức luôn đi. Giờ anh đi gặp đối tác. Có gì anh sẽ gọi cho em.

Việt Anh đứng dậy. Anh đã đặt cược ván này quá lớn. Anh sợ cô ấy không chịu nhìn nhận tình cảm của mình mà giữ anh lại. Vậy lúc ấy anh phải làm sao?

Mến nhìn theo bóng anh khuất sau cánh cửa. Cô chống tay lơ đãng nhìn ra phía ngoài. Dòng người vẫn tấp nập. Cô bực mình đứng dậy xách túi ra về, miệng lẩm bẩm chửi anh:

-Đồ tồi. Tôi hận anh.

27. Chương Chap 27

Tâm trạng không tốt khiến Mến không muốn ăn tối, tức giận đập gối trên giường:

-Tên khốn kiếp này, theo đuổi bao lâu, lúc người ta muốn thì lại bỏ cuộc hay sao?

Vô tình cô thừa nhận mà không biết.

Mọi người xem xét tình hình rồi lôi một đồng hoa quả, đồ ăn vặt lên phòng mến, ép cô nàng nói ra hết sự tình. Trang dăm chiêu suy nghĩ:

-Việc gì phải ngại. Cứ nói hết ra với hấn là xong, cấm không cho hấn đi Mĩ nữa.

Mến lắc đầu nguầy nguậy:

-Mình là con gái mà, sao có thể chủ động như vậy được?

Oanh lấy ngón trỏ ấn giữa trán Mến:

-Thế người ta theo đuổi 3 năm thì sao? Lại còn sĩ diện con gái nữa. Không nói đến lúc họ chạy mất thì ngồi mà khóc.

Huyền chột lại:

-Không nổi nhiều nữa. Mai sẽ mở party. Cậu mà không giữ nổi Việt Anh lại thì đừng trách tội này vô tình.

Mến tròn mắt: -Kiểu gì thế? Lại còn cái thể loại đe dọa nữa hay sao?

Huyền bỗng quay sang Oanh gắt lên:

-Còn cậu nữa, Ngọc Minh tốt như thế mà còn trần trừ cái gì. 24 tuổi rồi, đến lúc có banjtrai đi chứ.

Oanh he hé nhìn Huyền, nhỏ giọng:

-Sao tự dừng lại câu với tớ?

Huyền liếc nhìn mọi người một lượt rồi ra lệnh:

-Mọi chuyện cứ quyết định như thế đi. Giờ thì đi ngủ đi...

Bữa tiệc được trang trí bởi bong bóng và nến thơm. Ánh sáng tỏa ra từ nến làm lung linh cả căn phòng. Điều vượt quá sức tưởng tượng của mọi người là Việt Anh lại mời nhiều bạn đến như vậy. Vừa vào nhà, Việt Anh chỉ gật đầu chào qua loa mọi người rồi đi tiếp bạn bè mình. Việt Anh ngồi trên ghế sofa mà một đám nữ vây quanh, ai nấy đều kéo áo, nghịch tóc, giọng nũng nịu:

-Sao anh lại đi chứ? Anh đi rồi tội em sẽ buồn lắm. Tội em phải làm sao đây?

-Anh đi thì thoáng về thăm bọn em chút nhé...

-Đừng có cưới cô gái mắt xanh rồi quên em luôn nha.

Mến đem rượu ra, nghe họ nói mà sồn hết gai ốc. Cô liếc nhìn anh nhưng ánh mắt anh lại đang vờ với cô váy ngắn bên cạnh. Ly rượu trong tay, cô bóp chặt, hậm hực quay alij phòng bếp. Cô rửa ra miệng:

-Đình diễn trò trước mặt tôi chắc. Trước kia thì gghets con gái chạm vào người. Giờ thì loại nào cũng chơi được. Tèn khôn kiếp, bực mình quá đi.

Huyền lắc đầu:

-Tại ai mà Việt Anh như thế chứ? Cậu không hiểu tâm tình của Việt Anh hay sao? Chỉ cần cậu muốn, cậu có thể giành lại mà.

Mến thộn mắt suy nghĩ. Đồ của cô, chưa cho phép, ai dám động vào, cô sẽ xé xác chúng ra thành trăm mảnh. Hơn 8h, mọi người ra vườn làm tiệc đứng. Nhạc jazz vang khắp khu vườn. Ánh nến làm mọi thứ trở nên huyền ảo và ấm áp. Huyền nhìn vào phần rượu vang còn lại, đoán là sẽ không đủ. Cô đi tìm Liễu:

-Cậu ra cửa hàng chuyên bán rượu ở ngã tư mua thêm hai chai đi. Chiều nay bận quá, quên mất.

-Ukm...

Liễu lặng lẽ ra khỏi nhà, xe để trong gara rồi. Cô sải chân đi bộ. Ngã tư cách một đoạn không xa lắm, cô bước đi thư thái. Vào trong cửa hàng, cô lôi ra hai chai rượu vang đắt nhất rồi ra về. Đèn đỏ, cô bước sang làn đường đi bộ. Giữa lòng đường, một bé trai xách túi kẹo tập tễnh đi. Ánh sáng đèn ph axe tải tiến lại gần. Chẳng kịp suy nghĩ, cô lao ra đẩy đứa bé. Cô chỉ thấy ánh sáng chiếu rọi làm mắt cô không mở ra được.

Cạch...

Cô đập vào xe tải, cô lộn một vòng trên không rồi ngã xuống đất. Chai rượu vỡ tan hòa với vũng máu...

Tiếng hét vang lên âm ỉ:

-Có tai nạn rồi...

-Xe ô tô đâm chết người...

-Mau đưa người đi cấp cứu...

28. Chương Chap 28

Lá thư ngày ấy chưa kịp gửi...

Ngày 20, tháng 12, năm 2020...

Chào các bạn! Tôi xin lỗi vì đã đi mà không báo trước cho các cậu. Tôi sợ các cậu ngăn cản. Những lời chia tay thật khó nói ra phải không? Ngày đầu tiên tôi biết bệnh tình của mình, tôi đã rất hoang mang sợ hãi. Vì tôi biết dù khoa học phát triển nhưng tôi không đủ tự tin để đối mặt. Chính các cậu đã giúp tôi thấy sự thiết tha của cuộc sống này. Tôi đã nghĩ phải tự động viên mình lạc quan. Cuối cùng tôi đã chấp nhận phẫu thuật nhưng ở một nơi khác. Nếu ca phẫu thuật thành công thì ngày này năm sau, tôi sẽ quay lại tìm các cậu. Nếu thất bại, tôi hy vọng những kỉ ức về tôi đối với các cậu chỉ là giấc mơ...

Yêu các cậu!!!

-Sao cậu ấy lại ích kỉ như vậy?

-Cậu ấy định vĩnh viễn rời bỏ chúng ta sao?

-Cậu ác độc lắm. Cậu đến sao lại đi như vậy?

Mọi người ôm nhau khóc om xòm trước phòng phẫu thuật. Oanh cầm tờ giấy mà mọi người đã đọc, xé làm đôi, quăng vào sọt rác.

-Đây là bệnh viện, làm ơn đừng có khóc như vậy. Liễu đã chết đâu chứ.

Ai nấy đều ngồi xuống ghế một cách ngoan ngoãn, đưa Oanh ánh nhìn trách móc.

-Tại sao cậu không nói cho bọn tôi biết bệnh của Liễu?

Oanh thở dài:

-Liễu không muốn mọi người lo lắng quá. Liễu còn chịu được, sao các cậu lại khóc chứ?

Biết được bạn mình trong tình trạng này thật khó chấp nhận. Nhớ lại tối hôm trước. Đang vui vẻ bỗng nhận được cuộc gọi từ bệnh viện đến, ai nấy đều hoảng sợ. Tình hình nguy cấp, Oanh không kịp giải thích mà lao vào phòng phẫu thuật.

Nhìn giấy khám sức khỏe của Liễu, ai nấy té hỏa ra phát hiện cái bệnh quái ác kia nữa. Huyền đã ngất mấy lần, giờ tỉnh lại cứ ôm mọi người mà khóc. Nhất quyết chờ trước phòng phẫu thuật, cầu nguyện ọi thứ ổn thỏa. Trang thì nấc lên nấc xuống:

-Cậu ấy sẽ không bỏ chúng ta chứ?

Oanh gạt đầu: -Không sao đâu. Các bác sĩ phẫu thuật cho cậu ấy lại là bác sĩ giỏi nhất nước.

-Nhờ...

-Im đi...-Mền gắt lên.

Mọi người đã ở đây hai ngày rồi. Một mỗi, lại phải chờ đợi làm Mền phát cáu. Dù biết Liễu gan lì lắm, tử thần không thể mang Liễu đi được. Ngoài miệng nói thế nhưng tai nạn đã làm Liễu mất máu nhiều, lại bị chấn thương ở đầu. Ai dám chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

Do tình hình nguy cấp, các bác sĩ đành phải cắt bỏ khối u. Tử thần ở cuối đường hầm giường lười liềm chờ cậu ấy tới... Hoàng Trân ngồi dậy ghế kê bên, khuôn mặt tâm tư, nhợt nhạt. anh cầm chặt chiếc vòng cổ Oanh đưa ra từ phòng phẫu thuật.

-Em nhất định phải sống sót trở về. Anh chờ em...

Phong, Việt Anh, Kabin, An Thuận và Đức Anh đi từ ngoài vào, đem theo đồ ăn, thức uống ọi người, làm bờ vai cho bạn gái nức nở. An Thuận vốn chẳng quen biết gì nhưng bị hội con trai nhóm này lôi đi. Anh ngồi bên cạnh Hòa, chăm chú nhìn cô. Ánh mắt cô thì chăm chú nhìn vào Phòng phẫu thuật, đôi mắt sưng húp, đỏ hoe. Anh bỗng thấy xót thương khôn tả. Bình thường anh thấy cô luôn vui vẻ, lại có chút đánh đá, là loại người hai mặt. Trước mặt anh thì lộ bản chất đánh đá cá cày, ta đây chẳng coi người ta ra gì. Trước mặt daoja diễn, phóng viên thì quay ngoắt 360°, giở nụ cười thiên thần che lấp... Thật khác hẳn với con người sưng húp mắt vì khóc trước mặt anh. Một con người sống hắt mình, chân thành với bạn bè. Nhìn những người con gái này, anh mới thấu hết hai từ: bạn bè. Lúc đầu anh cũng rất khó hiểu tại sao 8 người tính cách khác nhau, sở thích khác nhau lại có thể ở chung được một nhà, lại hòa thuận vui vẻ như vậy. Giờ anh đã có đáp án. Anh vỗ nhẹ lên vai Hòa:

-Mọi chuyện sẽ ổn thôi...

Việt Anh nắm tay Mến, cẩn trọng và tin tưởng. Mục đích của bữa tiệc đêm đó, Mến cũng đã nói với anh rồi. Anh biết cô yêu anh tuy rằng sống chết cũng không chịu nói. Anh cũng không chấp nhận chuyện đó. Anh tin một ngày nào đó cô sẽ tự nguyện nói ra tình cảm của mình. Nhiều lần đi caphe, cả một buổi chiều, cô kể cho anh nghe về nhóm. Cô kker nhiều đến nỗi anh phát ghen lên được. Anh tự hỏi tình cảm của cô giành cho anh liệu có bằng một phần cho bạn bè không. Chính vì vậy, anh hiểu nhóm quan trọng với cô như thế nào. Họ thân với nhau hơn cả máu thịt. Lúc này anh biết mình nên yên lặng ngồi cạnh thì tốt hơn.

Trang dựa vào Huyền mệt lả mà thiếp đi. Đức Huy bế Áh vào phòng nghỉ, vì căng thẳng quá mà cô ngã đi. Thành Phong thì sợ không khí trong này ngột ngạt quá mà Trà lăn ra đấy thì khổ. Anh lôi cô ra khuôn viên vườn hoa bệnh viện để hít thở không khí trong lành cho dễ chịu một chút. Trà đi bên cạnh anh, mặt mày cau có, hai tay nắm chặt, chẳng thèm nói một lời nào. Anh đứng chắn trước cô, đặt hai tay lên vai cô, nhìn vào đôi mắt long lanh đầy nước của cô mà nhỏ giọng:

-Nghe lời anh, thả lỏng đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi mà.

-Huh...huh....huhh.....

Trà bật khóc, nước mắt nước mũi cứ thế chảy ra. Giọng cô nghèn nghẹn:

-Nhớ Liễu bỏ chúng ta thì sao?

Phong ôm cô, nắm chặt tay cô, bắt lực. Chỉ cầu mong ca phẫu thuật thành công. Nếu không Trà của anh chắc sẽ tự sát theo mất. Trà bầu áo anh, hoảng sợ mà khóc.

Bác sĩ gấp gấp đi từ phòng phẫu thuật ra, nhìn đồng người đang ôm nhau thở dài thườn thượt, hỏi gấp gáo:

-Có ai nhóm máu AB không? Chúng tôi cần gấp????

Oanh giật mình kéo áo mọi người: hiếm lắm. Trong nhóm chỉ Liễu có thôi. Oanh quay sang nhìn mấy người con trai, đầy hy vọng:

-Các anh có ai thuộc nhóm máu AB không?

Mọi người nhìn nhau lắc đầu. Việt Anh quay ra người bác sĩ, tức tối:

-Bệnh viện lớn thế này mà không có máu dự trữ sao?

Thời gian gấp gấp quá, ông ta quát lại:

-Có muốn cứu bạn anh không? Mau đi gọi bạn bè anh lại, xét nghiệm máu. Mau lên. Còn ngồi đấy sao?

Nguồn dự trữ máu có hạn, Liễu lại mất quá nhiều máu trong vụ tai nạn. Tình thế nguy cấp, các bác sĩ cứ ra ra vào vào. Mọi người đứng hết dậy, rút điện thoại ra thì...

-Tôi và cô ấy trùng nhóm máu.

Oanh giật mình nhìn Hoàng Trân. Cô lắc đầu quả quyết:

-Không được, cậu cửa làm phẫu thuật ghép tủy. Cơ thể cậu còn ddang thiếu máu. Nếu cậu hiến cho Liễu, hồng cầu không sản sinh kịp, cậu sẽ nguy hiểm.

Oanh giập tắt niềm hi vọng của mọi người không thương tiếc. Cô quay sang nhìn mọi người một cách nghiêm túc:

-Xin lỗi mọi người. Liễu rất quan trọng đối với chúng ta. Nhưng chúng ta không thể đe dọa tính mạng người khác.

Hoàng Trân nhìn Oanh rồi đi đến chỗ bác sĩ:

-Cứ lấy máu của tôi..

-Không được!

-Oanh! Tôi sẽ không sao nhưng không có máu, cô có đảm bảo được Liễu không sao hay không? Vả lại khi có máu tôi sẽ truyền lại số máu tôi đã mất. Oanh coi như vì tôi được không? Liễu không thể chết được.

Oanh gạt đầu, ánh mắt thâm trầm xen lẫn tin tưởng nhìn anh:

-Anh đi đi. Nhưng tôi không muốn mất một trong hai người.

Hoàng Trân gạt đầu: -Tin tôi đi...

Anh theo bác sĩ vào phòng phẫu thuật. Anh không nhìn thấy người bên kia vì tấm rèm xanh cắt ngang giữa hai người. Chất lỏng đỏ từ người anh được truyền qua ống nối với người bên kia. 500cc máu bị lấy đi, anh thấy người mệt dần, than thầm tại sao ông tơ lại nối con với cô ấy bằng máu chứ? Số phận thật buồn cười.

Máu vẫn tiếp tục được lấy. Anh mệt, ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy đã thấy mọi người ngồi bên cạnh mình. Có lẽ lấy nhiều máu quá khiến cơ thể anh bị choáng. Anh nâng người dậy, nhìn Oanh, chưa kịp nói gì thì Oanh đã giải đáp thắc mắc:

-Liệu ổn. Giờ chỉ đợi thời gian tĩnh lại thôi. Cậu quay đầu sang bên kia đi.

Căn phòng bên cạnh cách phòng anh một lớp kính, Liễu nằm trên giường truyền nước. Đầu được cuốn một lớp băng dày. Hoàng Trân mệt mỏi nằm xuống: -Chỉ cần Liễu không sao là được.

Ngọc Minh cùng trưởng khoa đi vào. Khuôn mặt Minh trông rất khó coi làm Oanh bất an. Anh đưa cho Oanh một tập giấy kết quả của việc phẫu thuật. Oanh xem qua một lượt, tay cô bấu chặt tờ giấy hướng mắt về Minh, lắc đầu biểu thị: Nói cho em biết sẽ không xảy ra chuyện đó.

-Có chuyện gì không ổn sao? -Mén nhăn mặt hỏi.

Oanh vẫn chưa rời mắt khỏi Minh. Dường như cầu xin Minh hãy nói điều đó là không thể. Đôi mắt cô hiện lên tia đỏ của sự tức giận.

Ngọc Minh chỉ lạnh giọng nói:

-Liệu có khả năng trở thành người thực vật.

Á... Con dao gọt táo cửa một phát vào tay Trang. Cốc nước trên tay Huyền rơi khỏi, phát lên một âm thanh cửa đứt lòng người. Mảnh thủy tinh vỡ vụn. Lấp lánh dưới sàn. Tiếng Minh trầm lạnh như lưỡi dao đâm vào trái tim mọi người.

-Cơ hội tĩnh lại là không lớn, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần.

Tiếng ho dữ dội của Hoàng Trân vang lên, khoe miệng anh trào ra dòng máu đỏ. Oanh giật mình xoa lưng anh, nhưng Hoàng Trân xua tay:

-Tôi không sao...

Oanh ném ánh mắt căm hận nhìn Minh, anh nhìn cô lặng lẽ rồi ra ngoài. Lúc biết tin Liễu bệnh, mọi người đã khóc hết nước mắt. Giờ chỉ còn lại khuôn mặt thần thờ. Oanh cắn phần:

-Các cậu lấy lại tinh thần được không? Liễu nhất định sẽ tỉnh lại.

Huyền đứng phắt dậy, đôi mắt hoe hoe đỏ nhưng giọng chắc nịch:

-Liều sẽ không bỏ chúng ta đâu.

Huyền cúi xuống dọn đồng thủy tinh rơi vỡ, dần lòng không được khóc. Dù cơ hội mong manh nhưng nhất định vẫn còn hy vọng. Mọi người nhìn nhau tuy đau đớn nhưng vực tinh thần nhau đứng lên. Nhất định không bỏ cuộc...

29. Chương Chap 29

Huyền bắt mọi người đi làm như bình thường, công việc không thể để ứ đọng được nữa. Mỗi tối sẽ thay một người đến nói chuyện và ngủ lại với Liễu. Cuối tuần thì mọi người sẽ cùng nhau họp lại. Tuần đầu tiên vượt qua thật khó khăn. Tuy đã cố gắng làm ra mọi chuyện bình thường nhưng không khí u trầm bao trùm nặng nề. Chưa bao giờ căn nhà chung lại chống trãi và vô vị như vậy. Bữa cơm không đầy đủ, phòng khách lạnh tanh không tiếng cười đùa...

Thành Phong không an tâm để lại Trà một mình trong thời gian này nhưng anh bắt buộc phải đi công tác bên Mỹ một tuần. Nhìn cô dạo này hốc hác xanh xao làm anh xót xa.

-Ngoan đợi anh về, anh sẽ bù cho em.

Trà nhìn anh ngượng ngạo gật đầu. Nhìn cô, anh không kìm lòng được mà ôm lấy. Giá như Liễu tỉnh lại thì mọi chuyện...

-Hứa với anh không được bỏ bữa được không?

Cô vùi sâu vào ngực anh gật đầu...

21h tại sân bay....

Đạt đã chuẩn bị sẵn xe cho Thành Phong. Anh đưa hành lý cho nhân viên, còn mình thì ngồi luôn vào xe.

-Đạt! Lái xe đi. Giờ cô ấy đang ở đâu..

-Bệnh viện. Anh muốn đến đó bây giờ à?

-Uhm. Chạy nhanh lên.

Qua gương, Thành Phong xoa thái dương, gương mặt thoáng một nỗi. Nhưng anh muốn gặp Trà bây giờ. Một tuần không gặp, không được ngửi mùi hương trên người cô, anh thấy rất khó chịu...

-Anh chớp mắt chút đi, đến nơi em sẽ gọi..

Thành Phong gật đầu chớp mắt. Đạt lái xe vào đường thành phố. Hà Nội đang rét căm căm, mặc mỗi chiếc áo vest quả là không đủ ấm. Đang lái xe bỗng điện thoại kêu, Đạt nhìn giám đốc đang ngủ say nên muốn tắt đi. Điện thoại ở ghế sau, anh giảm tốc độ, với tay ra sau. Nhưng tiếng chuông đã đánh thức anh. Anh mở mắt nhìn về phía trước, đôi đồng tử mở to:

-Đạt! Lái xe..

Đạt giật mình quay ra. Chiếc ô tô đang trước không hiểu lý do gì phóng với tốc độ cực lực. Đạt tròn mắt, khoảng cách chỉ còn 2m. Anh quàng nhanh tay lái sang hướng khác. Chiếc xe kia liều chết lao đến như muốn tự sát.

Rầm....

Chiếc xe xưa Thành Phong bị hất tung, lăn ra khỏi làn đường, đập vào rào chắn. Một ngọn lửa bùng lên mãnh liệt thiêu rụi chiếc ô tô...

Oanh đi trực, chỉ còn mình Trà ngồi trong phòng đọc tin mới nhất cho Liễu nghe. Liễu làm phóng viên mà, phải cung cấp thông tin cho cậu ấy chứ. Dù không đứng dậy, nói chuyện cười đùa được nhưng Liễu sẽ nghe được những gì cô nói. Hoàng Trân từ ngoài bước vào, anh vẫn còn mặc nguyên đồ. Trà đoán là anh từ công ty về thẳng đây. Bé Thu đã xuất hiện. Trân đã thuê một hộ lý chăm sóc cho nó. Cuối tuần, nó được đến thăm Liễu. Trà đứng dậy, nhường chỗ cho anh. Ánh mắt dịu dàng của Hoàng Trân nhìn Liễu làm cô nhẹ lòng.

-Anh ăn tối chưa?

-Tôi chưa.

-Anh đợi chút, tôi sẽ đi mua đồ ăn về đây. Nếu anh bỏ bữa là Liễu giận anh đấy.

Trà ra ngoài, tiện tay khép cửa. Dù sao Hoàng Trân cũng là một chàng trai tốt. Liễu như vậy mà anh ta vẫn một lòng chăm sóc. Quả là hiếm có! Trà gặp Oanh ngoài hành lang:

-Sao lại ra đây?

-Hoàng Trân đến, tớ ra mua chút đồ ăn cho cậu ta.

“gom se mari ga han jibbe iso

Appa gom, omma gom, aegi gom...”

Trà giật mình bởi tiếng điện thoại kêu. Bài nhạc chuông “ba con gấu” này là Liễu cài cho cô. Khóe miệng cô bỗng nhếch lên một nụ cười hiếm hoi. Oanh huych vào tay Trà:

-Cười gì? Nghe đi chứ..

Là số lại nha. Trà bấm máy nghe.

-Aloo...

Bên trong tiếng điện thoại, giọng gấp gáp:

-Cô hai... Cậu chủ bị tai nạn giao thông...

Cánh tay cô buông thông xuống, chiếc điện thoại rơi xuống sàn, tự ngắt những tiếng tút dài. Chân cô run run, muốn quỵ xuống. Oanh đỡ aty cô, hốt hoảng:

-Trà! Sao vậy?

Trà nói như bị hụt hơi:

-Thành..nh Phong..ng! Anh ấy...anh ấy bị tai nạn giao thông.

Dầu óc cô như lặn xuống vực thẳm. Trà đứng thẳng dậy, hai mắt mở to, lắc lắc đầu:

-Không được! Không thể như thế được.

Trà lao ra khỏi bệnh viện, chiếc xe cấp cứu còi kêu từng hồi dài đi vào. Một đoàn áo đen chạy theo chiếc xe cấp cứu. Trà nhận ra Tôn, quản gia nhà Thành Phong, người vừa gọi điện thoại cho cô. Bệnh nhân nhanh chóng được đưa xuống khỏi xe cấp cứu. Ông Tôn chạy theo, tra tìm Trà như bị bóp nghẹt. Người nằm trên chiếc giường đó là Thành Phong của cô. Cô không nhận ra nước mắt đang giàn giụa. Cô chạy đến bên người quản gia, ông nhìn Trà, một chút sững lại rồi gật đầu:

-Cô hai.

Một đám y tá đẩy chiếc xe nằm của Thành Phong vào trong bệnh viện. Trà chạy theo, sững lại, nhìn người nằm trên xe. Khuôn mặt bị cháy xém một nửa, người cũng bị đen một phần trước ngực, chiếc áo sơ mi trắng vừa đen vừa lẫn với máu. Trông thật kinh hãi. Đây là Phong? Thành Phong của cô sao?

Không phải... Không thể như thế được... Cô hét lên:

-KHÔNG...

Oanh nhìn trà shock, cô nhanh chóng tìm đến chỗ Trà, ôm lấy Trà đang lắc đầu nguầy nguậy như bị điên, miệng lẩm nhảm:

-Không... Không...!

-Cậu bình tĩnh, bình tĩnh nào...

Trà vùng vẫy, chạy theo chiếc xe cấp cứu mà gọi:

-Thành Phong...

Cô ôm lấy tay đầy máu của anh, nhất quyết không buông. Ông Tôn ôm lấy cô, kéo cô ra để bác sĩ đưa Phong vào phòng cấp cứu. Trà vùng khỏi tay ông Tôn, lao vào cánh cửa phòng cấp cứu đã đóng chặt, tay đập liên tục lên cửa mà gào thét:

-Trả đây! Trả Phong cho tôi... Huh...huh...

-Cô hai. Cô bình tĩnh. Cậu chủ sẽ không sao.

Một chiếc xe nằm khác đưa Đạt vào phòng cấp cứu bên cạnh. Trà túm lấy áo ông Tôn mà kéo giật:

-Các người đã làm gì hả? Làm gì mà để anh Phong bị tai nạn hả?... Nói mau.

-Cô hai. Tôi xin lỗi. Xin cô bình tĩnh lại.

Trà đang bị shock nặng, cứ kéo cổ ông Tôn mà quát lên:

-Bình tĩnh? Ông bảo tôi bình tĩnh kiểu gì bây giờ hả?

Trà mở chừng chừng mắt, cánh tay buông lỏng cổ áo ông Tôn, rồi ngã xuống bất tỉnh. Tiếng y tá hét lên:

-Có bệnh nhân shock bất tỉnh. Mau cấp cứu...

Bệnh viện được phen hỗn loạn. Ông Tôn sợ xanh mặt, nhanh chóng cho người đi điều tra kẻ đã đâm xe. Chắc chắn không phải vô tình mà là đã có người sắp đặt..

30. Chương Chap 30

Trà mê man đến tận 3 ngày sau mới tỉnh. Mọi người lo sốt vó. Mền nguyên rửa bệnh viện. Đúng là xui xẻo, hết chuyện này rồi đến chuyện kia. Trà vừa tỉnh đã lao luôn xuống giường. Đầu cô choáng váng nhưng mặc kệ. Cô muốn đi tìm Thành Phong. Oanh ngăn lại:

-Cậu không được đi...

-Tại sao? Tôi muốn gặp Phong. Anh ấy sao rồi? Cậu tránh ra đi.

Nước mắt Trà đã giàn giụa. Mọi người đau đến xé lòng. Huyền cắn môi nhìn Oanh:

-Để nó đi đi. Nó cần đổi diện.

Oanh đau lắm nhưng lắc đầu:

-Không được.

Trà khóc lóc, quỳ sụp xuống mà nức nở:

-Oanh! Tôi xin cậu đấy. Hãy cho tôi gặp Phong.

Mấy ngày mê man, cô mơ giấc mơ khủng khiếp: Thành Phong bị hóa thành quỷ dữ, Thành Phong chết rồi, Thành Phong không thể ở bên cô được. Cô giãy giụa để thoát khỏi cơn mê man nhưng bất lực. Cô rất sợ,

sợ mất Phong. Huyền cắn môi để không khóc nhưng ai kia đã khóc rồi. Oanh cúi xuống, cầm lấy hai vai Trà, kéo Trà đứng dậy:

-Cậu phải thật bình tĩnh.

Trà lau nước mắt, gật gật đầu.

Qua dãy hành lang đến phòng VIP, mọi người dừng lại trước tấm kính trắng. Bên trong phòng, Phong đang nằm đó, im lìm lạnh lẽo. Trà chạm tay lên mặt kính rồi rồi một mình đi vào phòng. Bước chân cô chậm chậm. Nửa khuôn mặt của Phong bị bóng đổ lên, chân và tay thì phải bó bột lại.

Trà đứng đó, ngăm nhìn Phong. Đây là Phong của cô chỉ sau một tuần không gặp sao? Sao anh lại thế này? Tên xấu xa.

Ông Tôn bước đến cùng hai người trung tuổi khác. Oanh ra dấu cho ông im lặng. Thế nhưng người phụ nữ trung niên hét lên rồi đưa tay che miệng, gục đầu vào người đàn ông còn lại. Hóa ra đây là bố mẹ của Phong.

Trà gấn ngơ nhìn anh, chạm vào khuôn mặt bóng rât của anh. Nỗi đau đớn truyền vào cơ thể, nhức nhối lắm. Cô bật thót:

-Thành Phong! Em Xin lỗi...

Cô ôm lấy người anh, khóc nức nở.

Oanh dìu Trà ra phòng khách bệnh viện. Đây là lần đầu tiên cô gặp bố mẹ của Phong. Cô chẳng nói câu nào, đầu óc thần thờ. Bà mẹ có vẻ yếu đuối, ngất lên ngất xuống. Thành Phong có vẻ giống bố hơn, nhìn vào có chút lạnh lùng vô cảm. Từ lúc biết con trai bị tai nạn, ông chưa hề biểu lộ cảm xúc gì. Gặp Trà, ông mới mở miệng, không phải hỏi han chia sẻ mà là...

-Thành Phong như vậy, cháu định thế nào?

Mọi người ngẩn ra.

Ý ông ta là gì?

Trà ngẩn đầu nhìn ông: định thế nào là định thế nào? Giọng ông trầm lạnh, mang ra sự lạnh lùng khí chất của người đàn ông từng trải trên thương trường.

Tiếng Trà nhỏ nhưng ngữ điệu chắc chắn:

-Ngoài việc ở bên cạnh anh ấy ra, cháu chẳng làm được gì cả.

Nói xong, cô đứng dậy, bước một mạch ra khỏi phòng. Cô không về phòng nghỉ mà cũng không sang phòng Thành Phong. Cô đi ăn. Ba ngày hôn mê, bây giờ cô thực sự rất đói. Cô phải thật khỏe mạnh mới có thể ở bên chăm sóc anh ấy được. Cô yêu một Phong hoàn mỹ.

Dù rất khó khăn để tiếp nhận nhưng cô yêu anh, nhất định sẽ chấp nhận tất cả những thứ thuộc về anh.

Lúc này là lúc cô phải suy nghĩ thật chín chắn về tình yêu bao năm qua...

Mọi người đứng nhìn Trà đằng xa. Nhìn bề ngoài, Trà có vẻ yếu đuối nhưng thực chất lại tiềm tàng một sức mạnh phi thường. Một tâm hồn và mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bố mẹ Thành Phong hơi mỉm cười nhìn con người nhỏ bé kia đang hùng hực ăn cơm.

-Thành Phong không nhìn nhầm người đâu. Kệ nó đi. Chúng ta về Mĩ thôi...

31. Chương Chap 31

Có những chuyện quả thật không lường trước được. Trà xin nghỉ việc để ngày ngày bên cạnh Thành Phong, Anh vẫn chưa tỉnh. Liễu cũng chưa có chuyển biến gì. Cô ăn ở bệnh viện, ngủ ở bệnh viện. Trò chuyện với Thành Phong một lúc thì sang đọc báo cho Liễu nghe. Một mệt mỏi vô cùng.

Một tháng trôi qua, anh vẫn nằm im trên giường. Chẳng thể mở mắt ra nhìn cô.

Nỗi tuyệt vọng càng ngày càng lấn sâu vào trong cô. Cô sợ, sợ mất bạn, sợ mất người yêu. Sợ hai người cô yêu nhất trên thế giới này mãi mãi không tỉnh.

Mọi người căng thẳng, ánh mắt u sầu nhìn nhau. Cứ thế này chắc họ phát điên lên mất. Ông trời trêu họ ác quá. Đêm mưa to, trời lạnh buốt. Chưa bao giờ mùa đông Hà Nội lại lạnh như vậy. Nỗi bi ai xâm chiếm cả tâm hồn.

Một tháng trôi qua rồi. Mỗi ngày nhìn hai người im lìm nằm trên giường, cô lại thấy bất lực. Sự mệt mỏi chán trường cả linh hồn và thể xác. Cô sợ cô sẽ quy xuống, sẽ gục xuống trước khi một trong hai người đó tỉnh lại.

Cô thực sự rất mệt mỏi.

Liễu nằm im trên giường, khuôn mặt trắng nhợt nhạt. Dù cô có nói gì đáp lại thì đó vẫn là khuôn mặt của cô. Tại sao? Tại sao ông trời lại đối xử với những người cô yêu như vậy?

Tiếng mưa rào rào, giạt khung cửa kính. Chớp thỉnh thoảng rạch sáng cả bầu trời rồi ngay sau đó tiếng nổ vang lên. Trà kinh hoàng, khuôn mặt trắng bệch sợ hãi. Cô ôm lấy người Liễu mà khóc. Bao đêm cô cầu xin Liễu hãy tỉnh lại, nhưng vẫn là nỗi cô đơn trống trải. Cô đẩy lùi vào người Liễu, vừa khóc vừa chửi:

-Đồ bạn tôi. Đồ xấu xa. Mau tỉnh lại cho tớ. Huh...huh... Đồ lừa đảo. Cậu bảo tớ chỉ cần ở bên cậu, sẽ được bình yên. Cậu lừa đảo. Cậu mau tỉnh lại đi.. Huh...huh...

Có tiếng nhỏ nhẹ thì thầm vang lên:

-Đừng... khóc...Đừng... khóc...

Trà nín bặt. Cô không nghe lầm chứ? Bàn tay cô cầm chặt bàn tay Liễu. Cô nhìn chăm chăm. Tay Liễu cử động cầm chặt tay cô. Trà bất giác đưa tay lên miệng, kinh ngạc không nói lên lời, chỉ nhìn chăm chăm vào Liễu.

Đôi mắt nhấp nháy rồi mở ra, miệng Liễu yếu ớt thì thào:

-Đừng khóc..

Trà cười, không biết phải diễn tả thế nào. Cô lao thẳng ra hành lang hét lên:

-Bác sĩ! Mọi người ơi! Liễu tỉnh rồi. Liễu tỉnh rồi, tỉnh thật rồi.

Bác sĩ khám một lượt cho Liễu, khẳng định không còn vấn đề gì nữa. Việc bây giờ là nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thôi. Sau khi gặp tất cả mọi người, Liễu chỉ nói được một câu:

-Hi! Cả nhà.

Nói xong thì lại mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Cả đêm hôm ấy, mọi người háo hức, không ai ngủ được.

32. Chương Chap 32

Liều ngủ thêm mấy ngày rồi tỉnh lại. Nằm trên giường nghe mọi người chém gió hùng hồn, vừa nghe kể lại mọi việc từ lúc cô xảy ra tai nạn. Quả thật tai nạn như vậy mà không chết thì thật là có phúc nha.

Liều nghe chuyện Thành Phong bị tai nạn, cô tập tễnh xuống giường, muốn đi thăm Thành Phong một chuyến. Thế là mọi người ủa sang phòng Thành Phong. Liều giật mình khi nhìn bộ dạng của Thành Phong bây giờ. Hoảng tử hoàn mỹ đã không còn nữa.

Một người háo sắc như Trà vẫn can tâm tình nguyện bên cạnh Thành Phong quả là... không chuyện gì là không thể xảy ra. Trà cũng đã lớn rồi... Tình yêu giành cho Thành Phong cũng trọn vẹn một đời rồi.

Nhưng Phong vẫn chưa tỉnh. Sợ sau này anh cũng không tỉnh lại. Liều đâm chiêu một hồi rồi quay sang hỏi Trà:

-Có nhớ tớ đã từng nói với cậu điều gì không?

Trà bất ngờ nhìn Liều rồi nhìn người con trai cô yêu vẫn im lìm trên giường rồi bật thốt:

-Hoàn mỹ không tồn tại.

Mọi người nắm tay ôm lấy cả vai nhau thâm trầm im lặng. Bỗng nhiên tiếng mở cửa, Hoàng Trân xồng xộc đi vào. Đôi mắt điềm tĩnh của anh thay thế bằng sự hoảng hốt lẫn kinh ngạc.

Dù trời mùa đông rất lạnh nhưng trán anh vẫn lấm tấm mồ hôi. Anh đã chạy một quãng đường dài từ trụ sở công an về đây... Ngốc thật, tiền nhiều mà ki bo không đi taxi. Mọi người tròn mắt nhìn anh.

Liều hơi sững sờ, trái tim trong lồng ngực bỗng nhiên lạc nhịp. Trái tim đang bơm máu trong người cô có cả dòng máu của anh.

Hoàng Trân trở về vẻ điềm tĩnh hằng ngày, chào mọi người:

-Hi..

-Hi..

Người này kéo người nọ lặng lẽ đi ra khỏi phòng. Không khí bao trùm bằng sự ngưng ngập. Không biết bắt đầu từ đâu. Lúc cô ngủ mê man, cô vẫn nghe thấy tiếng anh gọi, tiếng anh trò chuyện dù rất mơ hồ. Lúc đó cô muốn giãy mình thật mạnh, muốn thoát khỏi giấc mơ lan man này. Cho đến khi nước mắt Trà thấm nhẹ qua lớp áo bệnh viện, từng té bào cảm xúc bỗng nổi dậy. Ý trí mạnh mẽ muốn cô tỉnh lại, thoát khỏi thân xác cứng ngắc nặng nề này...

Cô không nhìn anh, ánh mắt hơi cúi xuống đất. Nhưng cô biết rất rõ Hoàng Trân đang nhìn mình. Vành tai cô bỗng nóng lên. Biết không thể duy trì không khí này mãi, cô mới lấy can đảm ngẩng lên nhìn anh:

-Cảm ơn anh...

Ánh mắt Hoàng Trân tĩnh lặng. Ánh đứng tự vào cửa, hai tay xỏ túi quần rất điềm nhiên hỏi cô:

-Về chuyện gì?

-Tất cả những gì anh làm cho em...

Đôi mắt anh dịu dàng áp áp. Anh tiến từng bước chậm tiến về phía cô. Liều giật mình nhìn anh rồi luống cuống:

-Em đi lấy nước cho anh.

Một cái cớ vĩ đại nhỉ.

Lúc tỉnh lại cô nghĩ việc gặp Hoàng Trân là việc bình thường mà. Nhưng thực tế chứng minh lại khác. Cô thấy lung túng, chân tay trở nên thừa thãi vô cùng. Với lại bộ dạng cô bây giờ... rất tệ!

Làn da trắng nhợt nhạt do lâu không tiếp xúc với nắng. Đầu cuốn lớp băng dày, lại không có một cọng tóc. Quả thật rất ngại khi gặp người khác.

Liều chẳng lấy ly nước nào cả. Cô đi thẳng về phòng mình rồi đóng sầm cửa lại. Chiếc vòng cổ của anh vẫn đeo trên cổ cô. Một cảm giác lạnh lạnh thổi qua.

Một lúc sau không thấy Liều, Hoàng Trân cười lắc đầu:

-Có lẽ là trốn rồi.

Anh khép cửa phòng bước ra ngoài hành lang, gặp mọi người kéo vai cười đùa tiến về phòng Liều. Oanh đã thu xếp xong thủ tục xuất viện cho Liều rồi. Trang nhìn Hoàng Trân đi một mình, ngạc nhiên hỏi:

-Liều đâu?

-Cô ấy trốn tôi.

Câu nói của anh có chút khở sở. Mọi người vỗ vai anh thông cảm:

-Dù sao cũng là con gái mà. Cô ấy không muốn anh thấy bộ dạng của cô ấy bây giờ.

Mén đập cửa phòng Liều, vừa cố tình nói to:

-Ngại gì chứ? Hoàng Trân ngắm cậu ấy suốt khi cậu ta còn ngủ li bì cả tháng đấy thôi. Còn làm bộ hả? Mở cửa ra đi..

-Anh.. hai..

Bé Thu mặt mày sung sướng chạy lại, hôn hờ cúi đầu chào khắp mọi người. Nhưng nó thấy thiếu thiếu:

-Anh hai! Cô Liều đâu?

-Trong phòng.

Mọi người lắc đầu cười. Lần này Liều muốn trốn cũng không được. Bé Thu đập đập cửa liên hồi, vừa sung sướng gọi to:

-Cô Liều! Mở cửa đi! Cháu Thu đây..!

Liều mở cửa nhìn mặt lạt nó:

-Đừng có ồn ào. Đây là bệnh viện đó.

Mọi người khoác vai nhau cười tùm tùm làm mặt Liều hồng lên. Cô ngượng ngùng quát:

-Các cậu cười cái gì? Mau chuẩn bị xe đưa tớ về nhà tỉnh dưỡng. Bé Thu ôm trầm lấy Liều, lắc lư sung sướng. Nó cười, đôi mắt to nhìn cô:

-Cuối cùng cô cũng tỉnh. Thật tốt quá đi.

-Nhóc cũng khỏe ra nhỉ?

Nó gật đầu hạnh phúc:

-Cháu có thể đi học lại rồi. Cháu sẽ giới thiệu cô với bạn bè cháu, thăm quan trường mới. hí...

Mọi người nhìn con bé nói chuyện một thôi một hồi. Mén cười đều giả, bịt miệng con bé im đi. Mọi người cầm túi đựng đồ của Liều rồi nhanh chóng chuồn thẳng. nhưng vẫn kịp để lại một câu:

-Cứ nói chuyện đi. Bọn tớ đợi ở cổng bệnh viện.

Liều nhủ thầm “chết tiệt! Lại để cô một mình.”

Nhưng thực chất 8 cái đầu đang thò ra lấp vào ở hành lang xem diễn biến. Làm sao có thể bỏ qua một đoạn hay như thế được.

Lần này thì không trốn được nữa.

Hàng ngàn tế bào xấu hổ đang đua nhau lan truyền. Cô tự vò tay mình, thà bị tai nạn thể còn hơn để người kia nhìn thấy bộ dạng này. Nhớ lại câu nói của Mén vừa nãy mà cô muốn đập đầu vào tường.

Đấu tranh suy nghĩ một hồi, cô đưa ra kết luận: Mày đã ra nông nổi này rồi còn để ý hình tượng cái quái gì nữa.

Đang định hùng hồn ngẩng lên nhìn anh thì cái bóng dáng diêm tĩnh 1m85 kia phủ xuống người cô. Hoàng Trần ôm lấy eo Liễu, gục đầu lên vai cô. Liễu tròn mắt. tim đập loạn xạ, một cảm giác phức tạp chạy dọc sống lưng. Tự dưng cô thấy ngạt thở quá.

Hóa ra cô tự nín thở lúc nào không hay.

Hoàng Trần đang ôm cô... Mặt cô bỗng chốc hơn cà chua chín. Cô muốn đẩy anh ra nhưng tiếng nói trầm ấm, nhẹ nhàng vang bên tai cô:

-Anh đã sợ...

-...

Căn bệnh Liễu chẳng nói được gì cả.

-Lần đầu tiên trong đời anh muốn bao bọc, che chở ột người con gái khác ngoài bé Thu. Anh đã sợ em không tỉnh lại.

Cô bỗng nhiên trùng lòng xuống, miệng nói ra câu mà cả anh lẫn cô đều không ngờ. Giọng cô lạnh lạnh mà xa xăm:

-Thương hại à?

Mấy cái gật đầu nhấp nhô ở đằng xa, căn bản là họ không nghe thấy gì. Chỉ nhìn thấy động tác của nhân vật kia mà thôi. Bé Thu cười híp mí. Mến và Ánh diễn lại cảnh vừa rồi trong yên lặng, ánh mắt nhìn nhau đắm đuối.

Hoàng Trần rời khỏi vai cô, ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp. Anh dăm chiêu rồi hỏi cô:

-Em nghĩ như vậy à?

Tất nhiên là không nhưng chẳng hiểu tại sao cô lại nói ra câu đó. Liễu cắn cắn môi mình, lắc đầu. Giọng anh vẫn trầm trầm nhưng thoáng thấy sự tức giận:

-Vậy những lời nói đó của anh chưa rõ ràng khiến em không hiểu.

Liễu nói nhỏ: -Không phải.

Cô ngẩng lên hỏi một câu rõ ràng:

-Quan hệ của chúng ta là gì?

Em hỏi hay lắm.

-A... Làm gì vậy?

Hai người giạt mình quay ra. Mấy người kia ở hành lang chen lấn rồi đẩy nhau. Liễu cau mày. Mến xua xua tay làm vẻ mặt vô cùng hối lỗi.

-Tớ không cố ý nhưng mọi người đẩy tớ.

Rồi Mến quay sang nạt mọi người:

-Tại các cậu hết đẩy. vô duyên chưa.

Không sao. Thế cũng tốt. Liễu cười nhẹ nhìn anh:

-Em về trước đây.

Tiến mọi người về, Trà ở lại bệnh viện. Cô muốn ở bên cạnh Phong. Nhớ anh ấy tỉnh lại mà không thấy cô thì sao? Sẽ rất cô đơn và trống trải.

Cô bước vào phòng thì quản gia Tôn đến. Ông nhìn cậu chủ trên giường rồi thở dài nói với cô:

-Đã điều tra ra tên chủ âm mưu dân xe hôm đó. Là giám đốc kinh doanh cầu Hoàng Tiền. Ông ta thuê người giết cậu chủ và các hợp đồng lớn của hắn đều bị Thành Phong cướp đoạt. Có hai muốn xử lý thế nào?

Trà nhìn Phong. Ánh mắt cô chưa bao giờ lạnh lẽo và tàn độc như vậy.

-Tôi muốn cả nhà hắn phải chịu trừng phạt vì hành động ngu ngốc của hắn. Hắn phải sống không bằng chết. Tôi muốn hắn phải chịu gấp trăm lần những gì Phong đang phải chịu. Cả đồng bọn của hắn sẽ không bao giờ ngóc đầu dậy được trong giới kinh doanh. Ông Tôn! Ông hiểu chưa?

-Vâng thưa cô. Tôi sẽ ra lệnh làm theo ý cô. Còn một chuyện nữa...

-Chuyện gì?

-Ông bà chủ dặn cô giữ gìn sức khỏe.!

Nói xong, ông đóng cửa, đi ra ngoài. Cô nằm lên giường, ôm lấy người Phong. Nước mắt cô vô thức rơi.

-Phong! Nếu là anh thì anh cũng làm thế đúng không? Không ai được phép làm tổn thương người em yêu. Nhất định em sẽ bắt chúng phải trả giá thật đắt.

Cô ngẩng nhìn khuôn mặt của anh, chạm vào long ki, mắt. Cô hô nhẹ lên bờ môi trắng nhợt của anh rồi thì thào:

-Phong! Em mệt rồi! Em ngủ nhé. Ngày mai em dậy, anh nhất định phải tỉnh lại đấy. Chúc anh ngủ ngon...

33. Chương Chap 33

Trời càng ngày càng lạnh, nhiệt độ đã xuống 13, 14°. Oanh tóm cổ Trà, lôi về nhà. Nếu cứ để Trà tiếp tục ở lại bệnh viện thì Phong chưa tỉnh Trà đã gục rồi. Tháng này Trà tụt mất 4,5 kg, khuôn mặt nhợt nhạt xanh xao.

Trà cũng biết tình trạng bản thân nên không phản đối, ngoan ngoãn về nhà. Cô ăn canh gà Huyền nấu hầm bổ xong leo lên giường ngủ một mạch. Khi tỉnh dậy đã 3,4h chiều hôm sau. Tinh thần có vẻ khá hơn rất nhiều.

Cô xuống phòng khách ăn hoa quả với mọi người. Đây là lần đông đủ nhất kể từ hôm xảy ra tai nạn đến nay. Ánh ngồi cạnh, nhẹ nhàng bóp vai cho Trà, vừa nhỏ giọng:

-Sao? Tinh thần dễ chịu hơn chưa?

Trà gật đầu:

-Ừ! Mọi người không đi làm à?

Hào phẩy tay:

-Tuần sau mới bắt đầu. Chơi hết tuần này đã. Kakaka...

Huyền đưa tay nhắm tịt:

-Hiện tại nhóm ta có hai người thất nghiệp, tiền ăn uống, chi tiêu sinh hoạt lấy quỹ nhóm bù vào. Hai người mau chóng đi tìm việc làm đi.

Liễu tròn mắt nhìn Huyền: Phí bệnh viện, chi phí phẫu thuật cao ngất ngưỡng nữa. Sau này chắc phải làm như trâu như bò trả nợ mất. Cô nuốt nước bọt hỏi huyền:

-Chi phí phẫu thuật cao lắm không? Bao nhiêu vậy? Cậu biết tiền lương của tớ bèo bọt nhất nhóm, chỉ đủ ăn tiêu hằng ngày thôi mà.

Mọi người nhìn Liễu tủm tỉm cười, Oanh gật đầu khẳng định:

-Đúng là rất cao. Cậu là bạn tớ nhưng chỉ giảm được 10% thôi à. Mau đi làm trả nợ đi.

Liều méo mặt, đập đầu vào ghế xopha, sụt sịt nước mũi:

-Sao số tôi lại khổ thế này. Huh...Huh...

Trang ném quả táo lên người Liều, cong miệng:

-Im đi. Mà chủ nợ của cậu không phải bọn tớ.

Liều tròn mắt ngạc nhiên:

-Thế là ai?

-Hoàng Trân...

Liều hóa đá. Sao các cậu có thể đối xử với tớ như thế được? Để tớ nợ người ngoài một số tiền cao như núi. Lãi xuất bây giờ bao nhiêu nhỉ? Tại sao lúc đó anh ta không nói? Chẳng lẽ muốn lấy thân mình trả nợ hay sao? Chết tiệt.

Mọi người tròn mắt nhìn Liều đi đi lại lại lẩm nhẩm. Rồi đột nhiên kéo áo Huyền, giở giọng năn nỉ, đôi mắt mở to long lanh cười:

-Huyền ơi! Cậu cho tớ vay quỹ nhóm trả Hoàng Trân. Tớ sẽ đi làm trả nợ nhóm.

Huyền cười làm liều nhen nhóm hy vọng. Suy nghĩ một lúc, huyền lắc đầu làm mặt Liều xám ngoét:

-Không được! Nợ người ngoài thì cậu mới chịu khó đi làm. Nợ bọn tớ thì cậu ung dung chơi bời, Mơ đi né.

-Đúng đấy. Huyền nói chí phải.

Mọi người ai nấy gơ ngón tay đồng ý. Liều đen mặt tiếp tục ỷ ôi:

-Đừng vô tình thế mà. Nhờ anh ta lấy lãi xuất cao thì làm sao? Tớ lấy thân trả nợ à? Huh. Thương tớ đi...

Huyền hất tay Liều không thương tiếc:

-Chẳng lẽ mấy trăm triệu cậu không trả nổi sao? Hoàng Trân cùng lăm lăm lấy lãi xuất bằng ngân hàng thôi mà.

-Cái gì? Mấy trăm triệu cơ á?

Tiếng hét của Liều vang lên đầy đau khổ trong căn nhà. Mọi người không nhịn được cười. Liều run run ngồi xuống ghế: nước mắt lưng tròng.

-Tớ ước chi đừng tỉnh lại nữa. Huh...huh.. Sao thực tại luôn tàn nhẫn như vậy? Tớ còn đang định nghỉ nữa, nằm nữa cho tóc mọc dài ra rồi đi làm. Ai ngờ... Huh...huh...

Liều đứng lên, đi đi lại lại làm mọi người chóng mặt. Suy đi tính lại xem cô nên làm gì. Một hồi sau mọi người không chịu được nữa thì Liều tuyên bố:

-Tớ đi lừa tình.

-Là sao?? (không ai hiểu cả)

Liều làm bộ mặt nghiêm túc, giảng giải chi tiết:

-Thế này nhé: Hoàng Trân có chút tình cảm với tớ. Thích hay là thương hại thì tớ không quan tâm. Nếu tớ lừa tình Trân thành công thì số nợ tiền Hoàng Trân có thể không phải trả. Có khi lại kiếm được một khoản nghỉ dưỡng cho nửa năm sau.

Mọi người thộn ra hình ảnh lừa hận. Trà nhìn Liều lấp bắp:

-Cậu nghĩ thế thật hả Liều? Hoàng Trân hình như thật lòng với cậu đấy.

Liều gật đầu quyết tâm:

-Như thế càng tốt. Kiếm tiền ở Hoàng Trân cũng dễ.

Trang ném thêm quả táo nữa nhằm đúng khuôn mặt trơ trên của Liễu nhưng Liễu bắt được, lại còn cười hi hã.

-Hoàng Trân thật lòng chăm sóc cậu mà cậuỡ lòng làm thế à? Trong người cậu bây giờ có cả dòng máu của Hoàng Trân nữa.

Liễu xua tay nghiêm túc nói:

-Cậu nói thế mọi người lại hiểu nhầm là tớ có thai với Hoàng Trân đấy. Tóm lại ân tình anh tớ không cần biết. Ai bảo nhóm không chịu cho tớ vay tiền.

-Đồ đẽu cáng...

-Vô lương tâm...

...

Gối ôm ở xofa lần lượt đáp xuống người Liễu không thương tiếc. Cô nàng đau khổ nhăn mặt:

-Tớ mới tỉnh lại đây, vết thương ở đầu lại rách ra thì làm sao? Các cậu chỉ bênh chăm chặ người ngoài thôi.

Tiếng chuông cửa vang lên inh ỏi, Huyền lừ mắt nhìn Liễu:

-Cậu cứ chờ đấy!

Huyền ngạc nhiên nhìn người đàn ông trung niên, cô dẫn ông vào phòng khách. Trà đứng dậy, kinh ngạc. Đáng lẽ ra ông phải ở bệnh viện chứ?

-Ông Tôn!

-Cậu chủ tỉnh lại rồi. Một tiếng trước. Nhưng tôi không liên lạc được cho cô.

Trà thấy đầu mình ong ong. Tim cô sung sướng đập loạn xạ. Trà hét lên như giải tỏa bức bách trong thời gian qua.

-Phong tỉnh rồi!

Cô ôm trầm lấy từng người một, sung sướng mà rơi nước mắt. Mọi người như thăm: thế là mọi chuyện đều suôn sẻ. Ông Tôn nghe điện thoại đi vào thì sắc mặt càng khó coi. Trà kéo cánh tay ông, cười hạnh phúc:

-Đi thôi! Tôi muốn gặp phong.

Nhưng bắt bộ dạng cười khó coi của ông, nụ cười của Trà tắt ngấm. Cô lắp bắp:

-Sao vậy? Ông đừng nói Phong bị mất trí nhớ, không nhớ tôi là ai đấy nhé.

Mọi người cùng đánh rơi nhịp thở. Ông Tôn chậm chậm lắc đầu:

-Cậu chủ dậy luôn gọi tên cô. Thế nhưng nhìn qua tấm kính ở cửa...

Nói đến đây, Trà hiểu rồi. Anh ấy phải tự dối mặt. Ông Tôn tiếp tục nói:

-Cậu chủ phá hết đồ trong phòng ở bệnh viện. Bây giờ người của cậu chủ đã đưa cậu ấy về biệt thự nghỉ ngơi. Cậu chủ không cho phép ai vào phòng mình. Tôi đến để báo cho cô biết tình hình. Tốt nhất vài ngày nữa cô hãy đến thăm. Cô cầm điện thoại. Tôi sẽ liên lạc với cô.

Nói xong, ông Tôn ra về.

Trà đỡ dẫn ngồi xuống ghế sofa. Mọi người vỗ vai an ủi:

-Thành Phong là người cầu toàn, đột nhiên biết mình như vậy cũng nên cho cậu ta thời gian thích ứng.

Trà gật đầu. Tất nhiên là cô hiểu nhưng cô rất muốn gặp Phong. Anh ấy như vậy cô càng đau lòng. Cô đứng dậy, muốn lên phòng nghỉ ngơi.

Mọi người nhìn theo mà lắc đầu thở dài.

Mùa đông này sao lạnh vậy chứ???

34. Chương Chap 34

Đã hai ngày trôi qua. Sao vẫn chưa thấy ông Tôn liên lạc. Trà sốt ruột. Mọi người đành phải cùng Trà đến biệt thự của Thành Phong. Ngôi biệt thự to và rộng rãi ở ngoài ngoại ô. Ông Tôn hơi bất ngờ rồi dẫn mọi người vào trong.

Trà nắm tay mình in vết. Mọi người vỗ vai bảo cô hãy yên tâm. Họ đến phòng khách thì gặp bố mẹ Thành Phong. Mọi người cúi đầu chào, yên lặng. Một hàng người hầu đứng sau hai người. Trông họ có vẻ mệt mỏi. Trà tiến lại gần, giọng nhỏ nhẹ:

-Hai bác, cháu lên thăm Thành Phong được không?

Phu nhân im lặng chẳng nói gì. Bố anh thì vẫn lạnh lùng nhưng gật đầu. Trà theo ông Tôn lên phòng anh, còn mọi người thì ngồi lại dưới phòng khách.

Hành lang khu biệt thự cứ một đoạn lại gặp một người hầu. Dù là ban ngày nhưng hành lang dẫn lên phòng anh lại tối mờ, lạnh lẽo và vô vị. Ông Tôn đắm chiêu nói với cô:

-Từ lúc ở bệnh viện về, cậu chủ chưa ăn gì. Chỉ cần có người bước vào liền bị cậu dọa rồi đuổi ra.

Lòng cô dội lên sự xót xa khôn tả. Cô cắn cắn môi gật đầu:

-Cháu biết rồi. Cháu sẽ cố gắng khuyên anh ấy. Dẫn cô đến trước cửa phòng anh, ông Tôn lại quay đi làm việc của mình. cô run run cầm nắm cửa. Phong của cô đang ở trong đó. Tại sao cô thấy lòng mình chán ngắt vậy...

Cô hít thở sâu, mở cửa bước vào.

Phong đứng gần lan can phòng anh ấy. Dù không bật đèn nhưng cô thấy anh mặc áo tối màu. Hai tay xỏ túi quần nhìn ra ngoài trời. Người anh toát ra sự lạnh lẽo cô đơn.

Nghe tiếng mở cửa, anh trầm giọng quát:

-Đi ra!

Tim cô run lấy bẫy. ô căng mắt nhìn đồng hồ vụn dưới đất, nhẹ nhàng bước qua. Không nghe tiếng đóng cửa, anh quát lần nữa:

-Đi ra ngoài ngay!

Chân cô tê cứng lại. Giọng cô nhẹ vang lên:

-Phong... là em..

Giọng nói của cô làm tim anh tê cứng. Ở bệnh viện tỉnh lại, người đầu tiên anh gọi tên là cô. Nhìn bóng hình trong gương, trái tim anh rơi vào vực thẳm. Dù Trà chấp nhận anh nhưng anh lại không thể chấp nhận mình. Vì anh là người kiếm tiền sự hoàn mỹ. Phong thâm trầm. Trà bước đến sau lưng anh, nắm lưng rộng rãi, ấm áp. Cô vòng tay ôm lấy vòng eo săn chắc của anh, dúi dụi vào lưng anh:

-Phong! Em đến rồi.

Anh nghe thấy được tiếng tim đập nhanh của cô và của cả bản thân mình. Tiếng nói này, mùi hương này, anh đều khao khát. Nhưng bây giờ anh có thể làm chủ nó không? Anh vẫn đứng yên nhưng giọng lạnh lùng:

-Về đi!

Cô im lặng.

Bàn tay lạnh ngắt của anh gỡ tay cô ra khỏi người mình. Trà giật mình, ngơ ngác, hoảng loạn ôm chặt lấy anh. Nếu buông tay, cô sợ sẽ không đủ can đảm nắm lại nữa.

Anh đau đớn nhưng gỡ thật mạnh tay cô ra, lạnh lùng quát:

-Anh nói em về đi cơ mà.

Trà chới với ngã xuống sàn, nước mắt giàn giụa nhìn người con trai không quay đầu lại. Mảnh thủy tinh vỡ dưới sàn ghim vào tay cô. Ánh sáng mờ mờ soi dòng máu chảy. Cô rên khe khẽ.

Cô đau, anh còn đau hơn cô.

Tiếng anh lại lạnh lùng quát lên:

-Ông Tôn! Ông Tôn..!

Ông Tôn hốt hoảng chạy vào:

-Cậu chủ?

-Đưa cô ấy ra ngoài. Từ nay không được để cô ấy bước chân vào đây.

Cô nghẹn giọng không thốt lên lời. Lắc đầu bất lực nhìn ông Tôn. Ông Tôn cũng rất khó khăn nhưng phải làm theo cậu chủ. Cô lắc đầu, giọng nghẹn ngào:

-Cháu không đi! Cháu không đi! Đừng bắt cháu đi mà. Huh...huh...

-Cô đứng lên đi. Để cậu chủ nghĩ thông suốt rồi sẽ đến tìm cô. Tiếng anh lạnh lùng cắt ngang:

-Chia tay đi.

Cô nghẹn nước mắt mà thét lên:

-Tại sao? Tại sao chứ? Tên đểu cáng, đồ xấu xa. Chỉ bị hủy dung nhan mà anh thành ra thế này sao? Tình cảm 4 năm của chúng ta tại sao anh lại dễ dàng buông tha như vậy. Hay tình yêu của anh chỉ thế thôi. Chỉ cần gặp khó khăn là anh buông tay em... Em hận anh. Sao anh không nghĩ cho em...

Ông Tôn dìu cô bước ra khỏi phòng.

Em hận anh cũng được, ghét anh cũng được.

Anh nhìn theo bóng dáng hao gầy của cô mà đau lòng. Giọt nước mắt theo cô mà chảy xuống.

Anh dễ dàng buông tay sao?

Chỉ gặp trở ngại là anh buông tay sao?

Anh hèn nhát nhưng anh yêu em...

35. Chương Chap 35

Hai chiếc xe lao vun vút khỏi căn biệt thự. Trà lặng im nhìn cảnh vật, nhìn bàn tay băng bó của mình. Cô không khóc. Khóc một lần thôi. Nếu cô yếu đuối vậy thì anh phải làm sao? Đi xuống lòng thành phố. Tiếng nhạc noel vang lên inh ỏi trong các cửa hàng. Đường phố cũng được trang hoàng rực rỡ.

Noel đến rồi sao?

Xảy ra nhiều chuyện, chẳng ai để ý đến thời gian nữa. Hai ngày nữa là noel rồi. Năm nào Phong cũng đi cùng cô đến nhà thờ. Đợi đúng 12h, tiếng chuông vang lên thì cùng nhau cầu nguyện.

Năm nay liệu còn có thể.

Về đến nhà, cô mệt mỏi đi lên phòng.

Cả nhà chẳng có ai còn tâm trạng vui noel.

Trà mệt mỏi nằm ra giường, cô ngủ lúc nào không biết. Nhưng nửa đêm bất ngờ cô tỉnh dậy. Ánh đèn ngủ mờ mờ bày khuôn mặt ngồi trên ghế dài chăm chăm nhìn cô.

Ma chẳng?

Suýt nữa thì cô đã hét lên. Nhưng giọng Hòa ngăn cô lại:

-Tĩnh rồi!

-Các cậu đêm rồi vào phòng tớ làm gì? Suýt nữa làm tớ nên cơn nhồi máu cơ tim.

Trà kéo chân ngồi dậy, nhìn đồng hồ đã 2h sáng. Cô nhìn khuôn mặt đăm đăm của mọi người mà nghi hoặc:

-Các cậu sợ tớ tự tử hay sao mà lại canh tớ vậy?

Liều chếp miệng nhìn Trà khinh bỉ:

-Cho cậu 10 lá gan cậu cũng không dám. Gan gián có khi còn to hơn gan cậu.

Trà tức tối: -Liều! Cậu biến khỏi phòng tớ ngay!

Mến cầm gối đập hai người: -Im lặng!

Trà không thêm đếm xỉa đến Liều, nghiêm túc đi vào vấn đề:

-Không canh tớ thì các cậu vào phòng tớ làm gì? Đừng nói là làm... công tác tư tưởng nha!

Mọi người đồng thuận gật đầu. Oanh nhìn Trà đăm đăm rồi lên tiếng:

-Phong như vậy, cậu định thế nào?

Trà ôm gối trầm tư:

-Cũng chưa biết nên làm gì.

-Chúng ta đã ở bên nhau không phải chỉ trong thời gian ngắn nữa. Thế nên quan hệ không xen vào chuyện của nhau chưa từng tồn tại nơi đây. Cậu như vậy, bọn tớ cũng không yên tâm. Giả như là người con gái khác thì họ sẽ vật vã, đau khổ, khóc lóc, bỏ ăn, bỏ uống... Nhưng cậu có bọn tớ là hậu phương vững chắc nên tuyệt đối không được như vậy.

Giọng nói nhẹ nhàng vút vang lên trong căn phòng, xuyên qua lòng người, vừa nhói đau lại vừa ấm áp...

-Mấy ngày qua bọn tớ yên tĩnh để cho cậu suy nghĩ. Cậu yêu Phong thế nào, không cần nói bọn tớ cũng biết. Nhưng nếu cậu từ bỏ cũng sẽ không ai trách cậu. Đây là quyền chọn lựa hạnh phúc của cậu, sẽ không ai ép cậu. Nhưng nếu 4 năm yêu Phong của cậu bị từ bỏ vì nhan sắc của anh bị hủy hoại thì bọn tớ đều không muốn. Vì tình yêu đâu dễ dàng tìm được nhau.

-Phong cũng rất đau khổ. Tớ tin anh ấy còn đau hơn cậu rất nhiều Trà à. Cậu muốn tiếp tục hay buông tay. Hãy suy nghĩ cho thật kĩ. Tất cả đều không muốn sau này cậu phải hối hận. Nếu tiếp tục, cậu không chỉ phải đối mặt mà còn phải dùng cảm để anh ấy hiểu cậu yêu con người của anh chứ không chỉ vẻ ngoài hoàn mỹ ấy. Đây là cuộc sống thực chứ không phải tiểu thuyết. Có những chuyện tưởng chừng như rất khó khăn để vượt qua nhưng chỉ cần lùi lại nhìn nhận thì rất dễ dàng. Bọn tớ tin tưởng cậu, dù cậu có quyết định thế nào bọn tớ luôn ủng hộ.

Chưa nghe hết, Trà đã bật khóc ngon lành.

-Huh..Huh.. Có được các cậu là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời tớ... Huh...huh...

Nước mắt cô không rơi vì đau mà nhỏ xuống vì niềm hạnh phúc vô bờ.

Mọi người tựa vai nhau mỉm cười. Ngoài kia gió đông lạnh buốt thổi vi vu cạo vào cửa sổ. Ai cũng biết rằng ngay xuân ấm áp chỉ đến sau những ngày đông lạnh lẽo...

36. Chương Chap 36

Hôm nay 24 rồi, đêm Noel sắp đến. Mọi người kéo nhau đi dạo phố mua đồ trang trí nhà. Vẫn còn cảnh giăng co.

Liều ôm chặt chân bàn ghế sofa, nước mắt nước mũi tèm nhèm, đầu lắc nguầy nguậy:

-Tớ không đi đâu. Tha cho tớ.. Huh...huh...Đừng bắt tớ ra ngoài mà.. Huh...huh...

-Cậu ngại cái gì chứ? Đứng dậy đi mau.

Liều ngược nhìn bằng đôi mắt long lanh nước, rất đáng thương:

-Đầu tớ bây giờ không có một cọng tóc, các cậu để tớ yên phận ở nhà đi..

Huyền bắt đầu tức nổ đom đóm mắt rồi:

-Đứng dậy mau. Bọn tớ sẽ mua tóc giả cho cậu, cậu chỉ cần ngồi yên trên xe thôi.

Liều vẫn không thôi nức nở:

-Cậu hứa đấy nhé!

-Được rồi. Đứng dậy!

Xuống phố, đèn Noel nhấp nháy vui vẻ. Huyền vào shop rồi đưa ra cho Liều một bộ tóc giả đen, dày và mượt. Giờ cô có thể tự tin đi cùng mọi người rồi.

Mến qua dây quần áo, quét một lượt đồng đồ toàn bộ trang phục mạnh mẽ, cá tính con trai. Nàng bị mọi người gạt phay đi. Huyền lấy một chiếc váy hồng phần eo, thắt eo bản to, rất phù hợp với lễ Giáng sinh, đưa cho Mến rồi đẩy vào phòng thay đồ.

Mến méo mặt, có bao giờ mặc váy ở ngoài đâu.

-Nhất định phải thử à?

-Chắc chắn.

Chiếc váy bó sát, tôn lên 3 vòng cực chuẩn. Mắt mọi người đều trúng tia lửa điện, dán chặt vào người Mến làm cô nàng lập bập ngượng ngùng:

-Gì mà nhìn giữ vậy?

-Thật là hâm mộ nha.

-Chân thon thật đấy.

-Vòng 1 ôm gọn thật, rất bắt mắt.

-...

Mến: -...

Việt Anh từ đằng sau xuất hiện, tiến lại gần trong sự ngạc nhiên ngỡ ngàng của Mến. Mọi người ai nấy ngoảnh mặt đi chỗ khác, trơ ra vẻ mặt vô tội. Mến nhìn họ bằng ánh mắt sát thủ: 'Các cậu dám bán đứng tớ à?'

Việt Anh cười tủm tỉm, aty xách một đôi giày cao gót màu trắng sữa đính đá lấp lánh, trang nhã và đẹp.

Mến tạm thời đứng đực ra, mắt không ngừng tóe tia lửa điện vào đám bạn bè. Việt Anh cúi thấp xuống, đến khi tay chạm vào mắt cá chân cô thì cô mới chột tỉnh.

-Anh làm gì vậy?

Anh nhẹ nhàng nâng chân cô lên, xỏ đôi cao gót vào chân cô.

Hóa ra giày hộ cô à?

-Em rất đẹp.

Mến hất mái tóc ra sau, vẽ cao ngạo:

-Người nói câu này với em không phải ít.

Cô cao ngạo bước về phía bạn bè mình, chợt tay cô bị anh nắm chặt, kéo cô về phía họ. Việt Anh cười tươi như hoa buổi sớm:

-Hôm nay mình mượn cô ấy nha.

Mến quét mắt:

-Làm gì vậy? Mượn cái gì mà mượn?

Liều chớp chớp mắt:

-Cậu mượn mỗi hôm nay thôi à? Sao không mượn cả đời luôn đi!

-Có thể mượn cả đời sao?

Mọi người tùm tùm gật đầu:

-Mượn không cần trả phí.

-Chỉ cần đối xử tốt là OK.

-Mượn thì chúng ta lấy gì dùng? Phải đưa hối lộ nữa chứ.

-Đúng đấy! Nên lấy bao nhiêu nhỉ?

-...

Các nàng cứ tranh cãi trong khi Việt Anh đã kéo Mến đi từ đời nào.

Mọi người nhưng vừa tiếc rẻ thở dài:

-Còn 7 người chúng ta thôi!

Hòa kéo Liều vào, mở tóc giả, đội cho cô mái tóc ngắn đỏ rực đến chói mắt.

-Trời đất. Cậu định biến tớ thành phóng viên Tiểu Tuyên sao? .. Oh no... Tớ không thích làm phiên bản của người khác đâu nha.

Chợt màn hình tivi của shop chuyển sang tin tức ca nhạc.

-CEO của tập đoàn kinh tế lớn là An Thuận vừa đầu tư vào ngành giải trí một số tiền lớn. Theo nguồn tin của một số công ty liên quan, An Thuận đang theo đuổi một cô gái trong ngành giải trí. Nhưng cô gái bí mật này là ai?...

Mọi người đồng loạt quay sang nhìn Hòa. Hòa cũng ngơ ngác.

-Là cậu phải không?

Hòa xua tay:

-Tuyệt đối không. Tớ làm gì có điểm phúc ấy. Tớ không dám với cao đầu!

Đáp trả Hòa là ánh mắt “không tin được” của mọi người. Huyền nhăn mặt:

-Thế dạo này hai người thế nào?

-Thì sau khi thoát khỏi sự hành hạ vì làm trợ lý cho tớ, thỉnh thoảng anh ta dẫn tớ đi ăn, đến xem tớ quay MV.. Rồi cùng đến bệnh viện lúc Liều bị tai nạn đó.. Vậy thui à..

Ánh tặc lưỡi:

-Tớ nghĩ thấy mùi tình yêu chớm nở. Khai thật đi! Có phải An Thuận đang theo đuổi cậu không?

Hòa đỏ mặt:

-Làm gì có. Tớ chưa nghĩ đến việc đó. Tớ còn trẻ mà.

-Thế sao cậu lại đỏ mặt?

Chưa kịp trả lời thì đám phóng viên từ đâu ủa vào. Liễu tự động tránh xa, chạy về hậu phương. Để mình Hòa xử lý. Hòa hơi bất ngờ. Tự dưng họ lại tìm cô làm gì? Đám phóng viên vừa đưa máy ảnh lên thì một đám người mặc vest đen ngăn họ lại thành hai hàng. Một người trẻ tuổi bước vào.

-Thiếu gia vừa về nước, muốn mời cô đi ăn trưa. Xin cô đi theo chúng tôi.

Hòa còn đang ngơ ngác, giật mình bởi mấy câu hỏi của phóng viên: “Thiếu gia ở đây có phải là An Thuận không?”, “Cô và CEO đó có quan hệ như thế nào?” ...

Hòa giật mình đi theo bọn họ lên xe.

Liều giục mọi người:

-Chuồn mau thôi...

37. Chương Chap 37

Ánh cảm than: -Thế là còn 6 người.

-Trà! Chẳng phải cậu muốn đi gặp Phong hay sao? Để bọn mình đưa đi. Nát hai người rồi, cũng chẳng có hứng dao phở nữa.

Trà yên lặng gật đầu.

Quản gia Tôn đem rất nhiều loại bánh ra mời mọi người. Ai cũng vui vẻ cả. Trà nhìn lên phía cầu thang lưỡng lự. Trang ấn nhẹ miếng bánh vào miệng Trà, vỗ vai khích lệ:

-Can đảm lên. Nếu anh ta dám đuổi cậu về thì cứ nằm lì ở đấy, không chịu đi. Nếu anh ta dám đánh cậu thì gọi bọn tớ, bọn tớ sẽ cho anh ta một trận.

Ông Tôn gật đầu:

-Mấy ngày cậu chủ cũng chẳng ăn gì. Tiểu thư cố gắng lên.

Trà học điệu hắt tóc của Mến, gật mạnh cái đầu:

-Cậu ta không lì bằng tớ, không bướng bằng tớ, tớ lại có cả một hậu phương vững chắc nữa. Sợ gì chứ? Nếu anh ta không thêm nghe lời tớ, tớ sẽ trời anh ta lại, đánh ột trận nên thân.

Trà khi anh dừng bước đi, Trà quay lại hẹn ông Tôn:

-Dù Phong gọi ông cũng đừng lên, cháu sẽ xử lý gọn ghẽ. Nếu anh ta dám đuổi việc ông, cháu sẽ tìm việc làm cho ông.

Ông Tôn cười xòa:

-Cậu chủ sẽ không đuổi việc ông đâu. Đừng lo!

Một lần nữa, Trà bước vào hành lang u tối và lạnh ngắt. Trước cửa phòng anh, cco đứng một lúc lâu. Lần này cô không lo lắng như trước nhưng không hoàn toàn tin có đủ sức mạnh.

Cô mở cửa bước vào. Cảnh vật vẫn như cũ nhưng có vẻ hoang tàn hơn. Anh nằm trên giường, có lẽ đang ngủ. Cô nhón chân nhẹ nhàng đứng bên cạnh. Cũng may anh ngủ. Nếu không cô cũng chẳng biết làm gì nữa.

Cô ngồi xuống mép giường, giường lún xuống. Mi mắt anh khẽ động đậy. Cô lặng lẽ nhìn anh, miệng thì tào nhỏ, sợ anh thức:

-Sao phải làm thế chứ? Anh biết em yêu anh cơ mà. Đồ ngốc! Anh nghĩ đuối được em à? Đừng mơ. Kiếp sau em vẫn còn bám theo anh.

Trà áp má trơn láng mịn màng của cô vào bên má bị bỏng rộp của anh. Tuy thô ráp nhưng mà ấm áp. Cô biết anh đã tỉnh nên càng hung hăng cọ sát. Tiếng anh trầm đục vang lên:

-Về đi!

Cô nằm đè lên người anh lắc đầu:

Chết cũng không đi. Haha... Anh biết em lì thế nào rồi đấy. Dù anh có gầm lên như sư tử em cũng không đi đâu hết.

Cô vùi đầu vào hõm cổ anh, nhỏ giọng:

-Không nhớ em à?

Sao lại không nhớ? Nhớ phát điên lên được.

Thế nhưng lại không thể đi tìm. Lúc cô bước đi, anh nghĩ cô sẽ không quay lại nữa. Quay lại chính là khẳng định yêu anh. Bốn năm qua anh biết Trà yêu anh thật lòng chứ không phải vì tiền mà bám theo anh.

Nói thật ra là anh theo bám cô đấy chứ.

-Anh im lặng cũng được nhưng đừng đuối em về.

-Sao không đi tìm em. Biết em chờ anh không?

-Biết.

Anh nhắc eo cô rồi đặt cô xuống nằm bên cạnh mình. Trà vùi sâu trong người anh, lọt thỏm trong người anh, để anh ôm. Cô cảm nhận được anh đang hôn lên tóc cô, tim anh cũng đang đập nhanh hơn bình thường.

Cô khẽ nhếch ra, ngẩng lên nhìn anh tuyên bố:

-Phong! Chúng ta kết hôn đi!

Đáy mắt anh dấy lên sự kinh ngạc. Anh khẳng định lại lời cô nói:

-Em muốn?

-Ừ. Em không muốn xa anh thêm nữa. Mỗi khi có chuyện, anh lại đá em đi. Nếu em là vợ anh, anh sẽ chẳng làm gì được em.

Rất lâu rồi đôi môi anh mới có nụ cười. Lần này thì anh dụi đầu lên trán cô, cọ nhẹ:

-Được. Chúng ta sẽ kết hôn. Anh sẽ đi thăm mi nhưng sẽ để lại sẹo, sẽ rất xấu!

-Không sao! Anh sẽ là người chồng tốt, là người em yêu nhất.

Bụng cô réo lên nhẹ nhẹ. Cô kéo áo anh:

-Xuống ăn trưa đi. Em đói rồi. Mọi người chờ chúng ta rất lâu rồi đó.

Anh nhìn cô, im lặng. Cô hừ mũi ngồi dậy kéo anh:

-Ngại cái gì chứ? Dậy mau! Mọi người chăm nom anh lúc ở viện suốt đấy. Dậy cảm ơn mau! Sống phải có tình người chứ?

Sau một hồi ỉ ỏi, Thành Phong cũng chịu xuống. Nhìn hai người nắm tay nhau đi xuống mà ai cũng hóa đá. Hóa giải dễ dàng như vậy sao? Tiểu thuyết cũng chỉ là lừa người, làm quá nên thôi. Ông Tôn vui mừng đến chảy nước mắt, sai người dọn đồ ăn.

Vừa ngồi vào bàn ăn, Huyền đã liếc mắt hai người đối diện, từ lúc xuống vẫn chưa buông tay nhau ra:

-Hai người định tính sao?

Thành Phong cười nhẹ, vẻ hối lỗi:

-Xin lỗi, cũng như cảm ơn mọi người. Là tôi không tốt làm mọi người bận tâm.

Trang lắc đầu:

-Xin lỗi cũng không xong. Taija nh mà bọn em khổ vì Trà. Thế nên lúc hai người cưới, tiền mừng sẽ ít đi.

Thành Phong cười, xin lỗi liên tục. Trà tròn mắt đập tay xuống bàn:

-Không được. Các cậu khổ vì tớ bao nhiêu chứ tiền mừng không thể bỏ đi được.

Liều lắc đầu:

-Mọi người thấy chưa? Thành Phong nhiều tiền như vậy mà Trà còn tham lam lấy cả tiền mừng của bọn mình nữa. Haizzz

Bỗng tiếng chuông điện thoại reo. Trang cười cười:

-Là của mình. Các cậu ăn đi, mình nghe điện thoại.

Trang kéo ghế đứng dậy. Một lát sau quay lại, miệng tủm tỉm cười. Oanh gấp thịt viên vào bát cô:

-Ai vậy?

-À! Bạn đạ học của mình đi du học nước ngoài về nước hôm nay, muốn mình dẫn đi chơi Noel.

Huyền gật đầu:

-Nhân cơ hội này làm quen bạn trai đi, năm sau cưới.

-Vâng! Em biết rồi. Làm gì mà đuổi người ta đi sớm vậy.

Liều đá chân Oanh dưới gầm bàn làm Oanh sắc canh nhăn nhó ngẩng lên:

-Cậu làm gì vậy?

-Ngọc Minh dạo này kêu cậu lạnh nhạt lắm đó nha.

Rồi Liều quay sang Ánh:

-Còn Ánh? Nhận lời Đức Huy chưa? Anh ấy cũng được lắm đấy!

Ánh bĩu môi;

-Cậu lo chuyện của cậu với Hoàng Trân đi. Chuyện của mình lo không nổi còn lo chuyện người khác nữa. Bày đặt.

-Hứ! Nhắc đến Hoàng Trân làm gì? Tớ lại liên tưởng một đồng nợ. Chết một luôn..

Mọi người cứ luyên thuyên chuyện này nhuyên khác cho đến chiều thì ra về...

38. Chương Chap 38 (last)

Xế chiều, mọi người đều đi hết, Liều nằm ườn ra xem tivi. Không ngờ cũng có lúc lâm vào tình cảnh cô quạnh này.

-Cũng tốt! Càng tự do!

Cô cầm gói mì vừa gặm sống, vừa nghe nhạc Noel một mình. Chẳng sao cả. Bỗng tiếng chuông cửa reo.

-Làm gì còn ai nữa nhỉ? Hoàng Trân đi công tác nước ngoài một tuần làm gì đã về?

Vừa mở cửa, bé Thu ủa vào, vai vẫn còn mang cặp sách.

-Vừa về học sao?

-Vâng! Cháu bắt xe bus tới đây.

Con bé theo Liễu vào nhà. Nó ngạc nhiên:

-Mọi người đâu hết rồi cô?

Liễu ngồi xuống ghế sofa, ngán ngẩm trả lời:

-Hẹn hò rồi.

-Sao cô không đi hẹn hò?

-Thì cô đang hẹn hò với tự do đây. Cháu bảo quần gia là cháu tới đây chưa?

-Rồi ạ!

Đến bữa tối, bé Thu ôm bụng kêu đói. Hai cô cháu lần mò xuống bếp. Nó hỏi nghiêm túc:

-Cô biết nấu ăn không đấy?

-Nấu ăn à?

Nấu ăn hình như là một khái niệm mới. Bảo cô nấu ăn chẳng khác gì bảo cô phá bếp cả. Hai người cảm thán đứng trước tủ lạnh, chẳng lẽ lại ăn mì gói sao? Thu kéo áo cô:

-Hay mình ra ngoài ăn đi. Cháu muốn xem noel nữa. Chúng ta hẹn hò đi!

-Hẹn hò á? OK!

Ngoài đường đông nghẹt luôn. Họ dồn về phía quảng trường, nơi tổ chức văn nghệ. Chủ yếu lag các cặp đôi nắm tay nhau đi. Nhìn rất hạnh phúc và ấm áp.

Mặc kệ.

Hai cô cháu nắm tay nhau, vừa ăn kem vừa nhìn nhau cười.

Hội trường khá đông, nên hai người kiễng chân vừa bị đẩy ra khỏi vòng người. Cô bỗng nhìn sang bên đường. Hòa loi chơi nhảy lên xem, bên cạnh là An Thuận với vẻ mặt lạnh lùng. Hòa cười rất tươi.

Liễu lặng lẽ rút điện thoại ra, chụp góc hai người đứng. Trong đám người chộn rộn, cô nhìn rõ từng cặp một. Kabin và Huyền nắm tay nhau đi xem quả cầu tuyết. Oanh và Ngọc Minh đứng cạnh một cây thông lớn đốt pháo bông. Ở bên kia, Việt Anh nhẹ nhàng cởi áo vest khoác lên vai Mến. Ánh và Đức Huy giành nhau kem bong giữa lòng đường. Trong cửa hàng bán đồ lưu niệm rất dễ nhận ra Trang đang tung hứng mấy đồ chơi, anh chàng bên cạnh cười không ngớt.

Mỗi khoảnh khắc đẹp đều được lưu giữ.

Dù có đi đâu, có cách xa nhau bao lâu thì số phận đã sắp đặt để họ hội tụ và ở bên nhau. Chẳng điều gì có thể thay đổi được.

Liễu nhìn những tấm ảnh vừa chụp, bạn cô ai nấy cười hạnh phúc. Tâm hồn cô nhẹ nhàng đến khó tả.

-Mọi người sẽ hạnh phúc. Bây giờ là em thôi.

Giọng nói quen thuộc quá. Bé Thu nhìn anh ngạc nhiên rồi reo lên:

-Anh về rồi.!

Nó chạy lại ôm trằm lấy Hoàng Trân. Liễu nhìn anh, nhún vai. Anh nhìn cô, cười dịu dàng.

Hoàng Trân tiến lại gần cô giữa ngàn bản nhạc noel ấm áp. Anh quỳ xuống, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc:

-Đồng ý ở bên anh nhé! Cả đời bên anh được không?...

Hoa đào nở rực hồng cả con đường. Sẽ có nhiều đám cưới được tổ chức đây...

THÀNH PHỐ ĐÃ BƯỚC SANG MÙA TUYẾT TAN. .!

Suy cho cùng câu chuyện của tôi cũng chỉ là suy tưởng mà ra. Mà cơ hội để thực hiện là không có. Dù vậy nhưng ước mơ này đã sống trong tôi và trong trái tim từng người trong nhóm.

STT: Tổ sẽ thi báo chí, thực hiện một phần của câu chuyện. Hãy cố vũ cho tổ mọi người ơi! Hãy để tổ thực hiện ước mong ấy. Được chứ. ???

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-mua-tuyet-tan>